

Trần Thị Bảo Châu

Hạnh phúc xanh

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Dừng xe đạp vào vách, Phương Tần uể oải ngồi xuống ghế và giọng mẹ ngập ngừng vang lên:

Thế nào rồi con ?

Phương Tần chép miệng:

Họ lại hẹn nữa mẹ à . Chậc! Ngày nào cũng đi như vậy, con chán quá

Bà Quý bắt bình:

Sao họ tệ quá vậy? có mấy trăm ngàn cũng không trả nổi cho nhân viên

Phương Tần thở ra:

Nếu trả nổi mình con thì nói gì . Họ đang làm ăn thua lỗ, khát nợ được hôm nào hay hôm đó

Bà Quý tiếp tục cầu nhàu:

Đành rằng thế, nhưng họ thật tệ khi khát nợ của người khác

Vươn vai đứng dậy, Tần hóm hỉnh:

Hiện tại biết đâu họ đang nghèo hơn mình, vì suy cho cùng, mình chả thiếu nợ ai cả . Mà con đói lắm rồi, mẹ ơ

Ba Quý nhanh nhẩu:

Thì vào ăn cơm

Tần vừa rửa mặt, vừa hỏi;

Thằng Nhật đâu mẹ ?

Nó tới nhà bạn . Chỉ mỗi mình con là chưa ăn thôi

Phương Tần gấp con tép nhỏ xiu bỏ vào chén, cô chậm chạp nhai và nghe mẹ kể lể:

Hồi trưa, Khánh Như có ghé . Nó cũng thôi làm tiếp thị cho công ty mỹ phẩm ấy rồi. Nó thang suốt ngày lang thang ngoài đường, vừa

đen vừa ồm như dân Sômalì, lương ba đồng ba cọc ăn theo hàng tháng bán được mới khổ chứ

Tần chống tay:

Cử nhân như con vò lóc đầy đường, xuất hiện nhan nhản trên báo trong mục rao vặt tìm việc làm . Rõ chán! Nhiều lúc thằng Nhật lười biếng, muốn bắt nó siêng hơn để đậu đại học, con sợ nó bẻ: Tốt nghiệp đại học rồi thất nghiệp như chị , nên không mở miệng được Bà Quý an ủi:

Từ từ cũng có việc làm theo ý mình . Mẹ tin chắc như vậy

Phương Tần ngao ngán:

Nhưng tới chừng nào? Con không muốn sống bám vào mẹ hoài Hai mẹ con rơi vào im lặng . Tần cố nuốt bát cơm đã nguội ngắt từ đời nào. Dầu không muốn, Tần cũng nhớ lại những khó khăn mình đã trải qua mấy năm nay

Ra trường với tấm bằng đại học loại khá, cô đã làm việc nhiều nơi. Đó là những công ty mà cả giám đốc lẫn nhân viên vẫn thường đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vậy, ít khi nào Tần làm lâu dài, thường chỉ dăm ba tháng cô đã bị nghỉ việc vì rất nhiều lý do Thế là đọc báo tìm việc, đăng quảng cáo tự giới thiệu mình rồi chờ được tuyển dụng và mọi cái lại quay vòng

Mẹ bảo số Tần lận đận trong công danh, chẳng biết cô nên tin hay không, nhưng hiện tại hình như đúng là thế

Giọng anh Chiến con bác hai của Tần oang oang ngoài sân:

Nhỏ Tần có nhà không thím ? Cháu có việc nhờ nó đây

Lau tay vào khăn, cô bước lên . Hất mặt nhìn ông anh họ tưởng như ông họ pháp, Tần cười cười:

Anh mà nhờ em à ? chuyện này hơi...bị lạ đó ghen

Chiến hỏi ngay:

này! Công ty khi gió gì của em sắp tuyên bố phá sản phải không ?

Chắc là vậy

Chiến xoa cằm:

Em lại được ở không báo hiếu nữa rồi. Sướng nhỉ

Phương Tàn liếc Chiến một cái bán ngót:

Hỏi hoàn toàn những câu chẳng ai muốn trả lời

Nhưng đúng hay sai?

Tàn ậm ự:

Ờ ...thì đúng . Rồi sao?

Chiến xoa hai tay vào nhau:

Thì anh yên tâm nhờ vả ...

Tằng hắng cho oai, Chiến vào đề:

Số là như vậy. Anh vừa nhận hợp đồng viết hồi ký cho một người, nhưng suy đi tính lại thấy không sắp xếp được thời gian . Nếu nhường hợp đồng cho đứa khác thì hơi...bị uống . Anh muốn em thử làm chuyện này hộ anh

Phương Tàn nhăn mặt:

Viết hồi ký . Trời ơi! Em biết gì ba vụ viết lách này đâu

Chiến chắc lưỡi:

Mới sanh ra chả ai biết nói liền . Em cứ mạnh dạn lên . Có gì vẫn còn thằng anh này đứng mũi chịu sào mà

Nhưng mà ...

Chiến khoát tay:

Chả nhưng nhị gì hết

Rồi anh cười hề hề, nói một câu như trong phim hồng Kông:

Cứ quyết định vậy đi...hả

Lấy trong túi ra một xấp năm chục ngàn, Chiến bảo:
tạm ứng để em bồi dưỡng cho có sức mà viết khỏe vào. Ngày mai
chín giờ ghé toà soạn, anh chỉ cho vài chiêu để cầm bút
Tần liếm môi:

Khoan đã . Em ...

Chiến khoát tay:

Muốn gì, mai nói. Tao phải đi lấy tin gấp ngay bây giờ, nhóc ạ
Không đợi Tần nói thêm lời nào, Chiến chạy vội ra đường, nơi có
một gã ngồi đợi trên chiếc CB bám đầy bùn đất . Cả hai vọt như tên
bắn trước mắt ngơ ngác của Tần

Ấn Phương Tần xuống cái ghế nệm xoay tròn được, Khánh Như
nháy mắt:

rồi mày sẽ thấy tài nghệ của tao. Ngồi đây nha
Như biến thật nhanh sau tấm màn màn xanh hoa lý bằng thun dày,
còn lại một mình Tần lơ ngơ nhìn xung quanh . Ngoài cô ra, vẫn còn
nhiều người khác . Họ đang lẩm nhẩm hát, có lẽ họ cũng đang chờ
thi thử tài năng như Khánh Như ?

Con nhỏ mới liều mạng làm sao ! Chỉ biết hát karaoke, nhạc lý hoàn
toàn mù tịt mà dám làm ca sĩ . Đành rằng khó khăn quá thì phải xoay,
nhưng xoay kiểu này, Tần không ham chút nào

Nghĩ tới chuyện viết hồi ký, lòng Tần lại nặng như đeo đá . Ông
Chiến chết tiệt giao cho cô trọng trách này rồi đi công tác ở Đà Nẵng
mất xác . Mãi tới hôm nay, Tần vẫn chưa biết mình viết như thế đã
đạt yêu cầu chưa. Bởi vậy, quyển hồi ký của một ông cụ về hưu viết
xong rồi, Tần vẫn thấy như chưa. Điều này, khiến cô hết sức khó
chịu

Tấm màn được kéo ra thật nhanh, khiến Tần giật mình . Cô trấn tĩnh

lại nghi thấy nhỏ Như đứng đỉnh bước ra sân khấu. Đằng sau nó là một dàn đàn trống ở tư thế sẵn sàng nhập cuộc

Nghiêng đầu chào kèm theo một nụ cười rất mực nghệ sĩ, Khánh Như bắt đầu cất giọng êm như nhung . Con nhỏ thao thao bất tuyệt những lời khác nào thơ một cách nhuần nhuyễn

Chúa ơi ! Khánh Như không hát . Nó đang làm speaker . Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật

Ban nhạc bắt đầu náo động sân khấu khi Như nhường sân khấu cho một cô gái khác . Cô nàng nhắm tít mắt, mồm ngoác to hát mà như đang nuốt lấy micro trông thật kinh dị

Khánh Như hỉ hả ngồi xuống kế Tần:

Ngạc nhiên lắm phải không ?

Tần gượng cười:

Tao cứ tưởng mày hát không hà

Giọng Như tỉnh táo:

Thì vừa hát vừa giới thiệu chương trình . Nghề này với nghề tiếp thị mỹ phẩm khác nhau là bao nhiêu. Có thể ...tóm lại trong một câu là nghề múa miện cho khéo

Tần lắc đầu:

Mày chua chát quá rồi

Khánh Như nhếch môi:

Đời có ngọt đâu mà bảo tao đừng chua

Phương Tần lảng đi:

Chừng nào mày mới hát ?

Giữa chương trình

Tần tò mò:

Ngày nào cũng phải tập thế này sao?

Khánh Như hờ hững gật đầu:

Ờ . Toàn dân tay mơ, không tập đến khi hát thật cho người ta đuổi xuống à ?

Như vừa dứt lời thì có một người đàn ông hót đầu đình ra dáng ông chủ lớn bước vào. Như vội đứng dậy khi thấy gã ta bước về phía mình

Con bé liến thoắng:

Giới thiệu cho anh Nghiêm, Phương Tàn, bạn thân nhất của em
Miệng phì phào điệu thuốc xì gà trông khó ưa. Nghiêm ném vào Tàn cái nhìn sấm soi. Anh ta gật gù:

Xinh lắm . Bạn em làm người mẫu được đấy

Bộ em không làm được sao?

ng nghiêm tỉnh bơ:

Em hơi thiếu thớt tấc . Ca sĩ là tốt rồi. Xoa cằm, Nghiêm hỏi:

Thế nào? chỉ giới thiệu bạn với anh suông thôi hả ?

Khánh Như dài giọng:

Chớ anh còn muốn gì nữa?

Nghiêm nói:

Phương Tàn mà chịu về làm việc với anh, bảo đảm sáu tháng sẽ
thành ca sĩ nổi tiếng

Khánh Như có vẻ ganh tỵ:

Thiệt không anh ?

Nghiêm khinh khỉnh:

Đã có bao nhiêu ngôi sao chiếu sáng quanh rồi, em biết không ?

Phương Tàn gạt ngang:

Em không có khiếu ca hát đâu

Nghiêm nghiêng đầu rồi nhìn Tàn:

Quan trọng gì . Có sắc là đạt rồi. Ca hát, nhảy múa toàn do tập luyện mà thành . Không tin, cứ theo anh . Bảo đảm ba tháng sẽ đeo mác ca sĩ có giấy phép hành nghề hẳn hoi. Bằng chứng là bạn em nè, Khánh Như đã vừa làm M.C, vừa làm ca sĩ Play-Back khéo như các siêu sao

Khánh Như gân cổ lên:

Đó là nhờ em có thiên khiếu chứ bộ

Nghiêm ngược mặt nhìn lên trần cười, trong khi Như vội chạy lên sân khấu, giới thiệu tiếp chương trình

Phương Tàn dè dặt thu người lại. Ngồi kế bên Nghiêm, tiếp tục hỏi cô đủ điều, từ hoàn cảnh gia đình đến công việc làm

Cuối cùng, Nghiêm cao giọng:

Nếu em chỉ muốn làm một công việc ở văn phòng, anh cũng có thể giúp em được . Sếp của anh có rất nhiều nhà hàng, khách sạn từ nam chí bắc . Giúp em một chỗ làm thì khó khăn gì

Mặt hất lên, Nghiêm nói tiếp:

Nếu em thích làm người mẫu, anh sẽ giới thiệu em với một vài trung tâm thời trang nổi tiếng . Bạn bè anh nhiều lắm . Nhất định họ sẽ lăng xê em

Phương Tàn nhỏ nhẹ:

Cám ơn anh . Em không có ý định đó

Tiếc nhĩ ! Em có triển vọng hơn Khánh Như nhiều lắm

Anh quá lời rồi

Nghiêm xua tay:

Anh nói nghiêm túc đấy. Con mắt nhà nghề đã cho anh nhận xét trên.

Em không có ý định này thì rất uổng

Nghiêm mỉm cười với Tàn trước khi bỏ đi. Khánh Như trở lại ghế,

giọng tò mò:

Hắn nói gì thế ?

Tự xưng Tần nói dối:

Nói về mày

Khánh Như bĩu môi:

Lại chê tao thiếu sáng tạo chứ gì . Bố khỉ ! Cứ trả tiền sung sung vào thì sẽ biết tao có sáng tạo không liền

Tần hỏi:

Hắn là bầu sô à ?

Quản lý phòng trà kim luôn bầu sô

Sao mày lại quen hắn ?

Khánh Như nhếch môi:

Đi tiếp thị thì quen . Lần đầu gặp tao, hắn ...hót lú lọ Tao nghe cứ mê mẩn như mình đã là người mẫu tới nơi. Hắn khoe quen với dân làm thời trang, chắc chắn sẽ giới thiệu tao vào chỗ ấy. Hừ! Rốt cuộc lại đẩy tao qua bên ca nhạc với lý do thiếu thước tắc

Phượng Tần ngậm ngừ:

Nhưng thu nhập thế nào?

Khánh Như cao giọng:

Dĩ nhiên là ...ngon cơm hơn đi tiếp thị gấp mấy lần . Nhưng muốn giàu phải làm cái khác kìa

Định hỏi Như: Cái khác là cái gì ? , nhưng con bé vội chạy lên sân khấu, bỏ mặc Tần một mình ngao ngán

Ngồi chờ Như đông dài một hồi Tần muốn ngã gục vì buồn ngủ .

Chẳng hiểu Như đang nghĩ gì khi đứng trên sân khấu như thế

Đợi con nhỏ trở xuống, Phượng Tần nói ngay:

Tao biến thôi, chứ không thể chờ tới lúc mày hát được

Khánh Như tươi cười:

Lần sau, tao sẽ dẫn mày vào nhà hàng xem thật sự . Còn bây giờ lo trở về viết cho xong hồi ký đi, kéo ông Chiến lại nhằn

Ngần ngừ một chút, Như nói nhỏ:

Cho tao gọi lời thăm ổng

Phương Tàn bắt bẻ:

Chỉ thăm thôi sao?

Khánh Như chép miệng:

Ừ . Chớ yêu chắc hổng dám rồi. Anh mày lông bông quá, tao sợ khổ Phương Tàn nhún vai. Cô dẫn xe ra thông thả đạp đi. Vào toà soạn, báo T, cô tìm Chiến và được biết anh vẫn chưa về

Thất vọng, Tàn lại đạp xe lang thang . Thay vì về nhà, cô tấp vào mấy phòng tranh . Cô thích hội hoạ, nhưng không theo ngành này vì ba mẹ cô không ủng hộ . Thói quen thích xem tranh để được chìm đắm trong sắc màu, trong thế giới lung linh của hội họa vẫn tồn tại trong Tàn . Khi buồn bực mà đứng trước những bức tranh, cô sẽ mau chóng bình tâm . Hy vọng hôm nay cũng thế

Phòng tranh vắng hoe, Tàn tha hồ chiêm ngưỡng các tác phẩm nghệ thuật mà không sợ bị chen lấn xô đẩy

Bỗng dưng Tàn phì cười vì suy nghĩ của mình . Người tất bật kiếm sống như cô đến việc vào phòng tranh cũng lo bị chen lấn . Đúng là khôi hài

Đang tòm tĩm một mình, Tàn bỗng chú ý đến một người đàn ông trạc ngoài sáu mươi, đánh vẻ, phong thái sang trọng, lịch lãm . Trong bộ quần áo đơn giản, bình thường nhưng có lẽ đắt tiền, ông ta thanh thản ngắm tranh với vẻ muốn mua chớ không chỉ cời ngựa xem hoa như cô

Tò mò, Tàn ghé mắt xem giá vài ba bức tranh rồi le lưỡi khi thấy chúng được tính bằng đô la

Tính thành tiền ViệtNam, giá bức tranh này đâu phải nhỏ . Thế mới biết họ không hiếm kẻ giàu. Nếu có được món tiền ấy trong tay, Tàn sẽ làm gì nhỉ ?

Phượng Tàn lắc đầu giễu cợt bản thân rồi quay ra cửa, vừa lúc ấy cô nghe ông khách gọi:

Cháu gái ơi! Tôi nhờ một tí

Ngỡ ngàng, Tàn đáp ứng:

Ông gọi cháu à ?

Ông ta gật đầu:

Cháu không vội chứ ?

Tàn lắc đầu:

Dạ không

Ông khách hơi ngập ngừng:

Cháu có thể chọn hộ tôi một bức tranh theo sở thích của cháu để tôi tặng con tôi được không ?

Phượng Tàn ngần ngại:

Cháu chẳng biết gì về hội họa. ầu ạ

Ông ta bật cười:

Không sao. Con tôi cũng thế

Tàn liếm môi:

Sao ông không tự chọn ạ ?

Ông khách nói:

Vì tôi quá già, sở thích và suy nghĩ của tôi khác lớp trẻ . Chắc gì tranh tôi chọn, con tôi lại thích . Tôi thì nhờ cháu vậy. Xin làm ơn giúp hộ . Cháu chọn bức nào tôi sẽ mua bức ấy, riêng giá cả không thành

vấn đề

Phương Tàn lưỡng lự một hồi rồi đành gật đầu vì những lời chân tình của ông ta

Đi ngược trở lại những bức tranh đã xem lúc nãy, Tàn chỉ tay vào bức Hạnh Phúc Xanh .

Ông khách gật gù:

Khá lắm . Nếu chơi bói tranh, tôi không ngại phán một câu: Cháu sắp gặp vận may, cuộc đời cháu này sẽ rất hạnh phúc đấy cháu gái. Rất cảm ơn cháu đã giúp

Phương Tàn mỉm cười. Cô xin phép về trước và suốt dọc đường về, lòng phơi phới vui. một nỗi vui của người khác

Hạnh phúc xanh

Chương 2

Dừng xe trước một ngôi biệt thự cổ xưa, Tàn chậm rãi nhấn chuông và bình thần ngắm những nụ tầm xuân xanh biếc buông lơi trên hàng rào

Đã chuẩn bị tinh thần, nên cô sẽ chẳng thất vọng nếu thêm một lần nữa bà giúp việc già có gương mặt nứt nẻ những vết chân chim ra mời cô về vì chủ bà ta không được khỏe

Nhất quá tam ba bận . Nếu người ta hẹn nữa, chắc Tàn sẽ xù vì khách hàng quá khó khăn này và đợi anh Chiến giới thiệu mối khác Phương Tàn đã viết được hai hồi ký cho hao người khách rồi, nên chuyện viết lách với cô không còn đáng sợ nữa. Trái lại, Tàn khá tự tin với tay nghề đã có chút kinh nghiệm của mình . Tàn chẳng muốn bận rộn tâm trí vào cuộc hẹn này, khi anh Chiến đã nói có rất nhiều mối làm ăn cho cô

Cách cổng từ tốn hé mở . Bà già có bộ mặt sần sùi như vỏ trái cam sành hà tiện lời nói đến mức tối thiểu:

Mời vào

Phương Tàn dắt xe trên lối đi trải sỏi trắng lạo xạo dưới chân Ở thành phố này, hiếm còn nhà nào trải sỏi thế này. Tàn muốn choáng

vì mùi hoa hoàng hậu sực vào mũi. Nhà giàu có khác . Ngồi ở phòng khách rộng, không khí tràn ngập hương hoa lan tím được cắm trong chiếc bình màu trắng như bạch ngọc, Phương Tàn tò mò ngắm những chiếc lọ cổ, chén, bát được bày trong tủ kính sách bong Phòng khách bày theo lối xưa với một giàn bình khí cổ ở giữa, uy nghi, nhưng lạnh như tiếng sắt thép va vào nhau nơi chiến trường xưa. Tường xung quanh sơn các mảng màu xen kẽ rất lạ . Các bức thủy mặc xa xăm, mờ ảo treo đầy lẫn các câu đối, liền được viết bằng chữ hán khiến Tàn có cảm giác mình đang trong nhà một ông quan thời phong kiến nào ấy

Bà già bưng lên một tách trà có nắp đậy rồi bảo cô chờ
Phương Tàn nhấp nhồm trên chiếc ghế đen chạm xa cừ ngũ sắc óng ánh . Cô không biết mình còn chờ đến bao giờ đây?

Nhưng giục tốc bất đạt . Tàn đến đây lần này là lần thứ ba Chẳng lẽ chờ không được ? Chẳng hiểu sao cô bỗng chồn thế này

Bưng tách trà lên, mở nắp ra, uống từng ngụm nhỏ, Tàn cố hình dung vẫn không tưởng tượng được người cô sắp gặp sẽ như thế nào

Lấy cái máy cassette bỏ vào túi ra xem lại lần nữa, Tàn yên tâm chờ tới lúc sử dụng nó

Anh Chiến báo máy cassette giúp người ta ghi nhớ những tình tiết nhỏ nhất để hoàn thành tốt hồi ký . Tàn hy vọng sẽ làm tốt hơn nữa việc cô đã làm này

Cuối cùng, nhân vật của Tàn cũng xuất hiện . Suýt nữa, cô kêu lên khi nhận ra đó là người cô đã gặp trong gallery Đồng Vọng cách đây không lâu. Nhưng rất khác với hôm trước, bữa nay trông ông ta lạnh lùng, cao ngạo thế nào ấy

Theo lời ông Chiến thì ông ta là Vương Minh Chụ Ông Chủ là một người rất thành đạt trên thương trường . Ông ta muốn viết hồi ký về cuộc đời, sự nghiệp của mình để gởi lại cho con cháu

Tàn muốn dõng ngược khi ông ta giương đôi mắt vẫn còn rất bén về phía cô . Đó là cái nhìn của một người lạ . Cũng đúng thôi, giàu sang, quyền quý như ông Chu, làm sao nhớ đã có lần nhờ Tàn một việc cón con như chọn một bức tranh . Cô cũng chẳng nên nhận vợ làm chi vì cô vốn tự trọng

Giọng ông Chủ khinh khỉnh vang lên cắt ngang suy nghĩ của Tan:

Toi không nghĩ người ta gởi đến đây một con bé đang học phổ thông mặt bún ra sữa như vậy

Phương Tàn vội lên tiếng:

Cháu tốt nghiệp đại học đã hai năm rồi ạ

Ông Chủ nhếch môi:

Đó là khoảng thời gian quá ngắn so với một đời người. Bản thân mình, mình chưa có kinh nghiệm sống làm sao viết cho tốt về người khác được

Phượng Tần mau mồm:

Vì cháu chưa có cái nhìn tầm tới về cuộc đời, nên mới viết về người khác một cách trung thực ạ

Ông Chủ bật cười, tiếng cười cũng lạnh như khuôn mặt ông ta

Đổi đáp khá lắm . Tôi thích người tự tin . Thế hai năm qua, cháu đã làm những gì

Phượng Tần lím môi. Nếu...Khai thật suốt thời gian qua mình đổi chỗ làm liên miên thì mất thế, thậm chí mất cả cơ hội này, nhưng nói dối cô lại không quen, nên Tần lấp lửng:

Ngoài ta thuê gì cháu làm việc đó, miễn phù hợp với chuyên môn thì thôi ạ

Vẫn giọng mỉa mai, ông Chủ nhếch môi:

Tốt nghiệp đại học mà cứ lo chạy việc nghĩ cũng tuổi thân nhỉ ?

Cháu tin sớm muộn gì cũng tìm được việc làm thích hợp

Phượng Tần thành thật:

Cháu mới theo việc này hai ba tháng, nên chưa thể trả lời được

Ông Chủ ngạo nghễ:

Có bao nhiêu người viết hồi ký cho tôi rồi cháu biết không ?

tan nhẹ lắc đầu:

Dạ không . Cháu chỉ biết viết hồi ký không dễ chút nào

Ông Chủ cười khẩy:

Toi cần người có kinh nghiệm viết lách chứ không cần người mới tập tễnh vào nghề như cháu đâu

Phượng Tần bình tĩnh nói:

Những người có chuyên môn và kinh nghiệm sẽ viết bằng kỹ thuật chứ không bằng trái tim . Bởi vậy, ông sẽ không tìm thấy sự thật, rung động trong những trang viết suôn sẻ đầy chất nghề nghiệp đó

Ông Chủ nhíu mày:

Cần cứ vào đâu cháu dám nói thế ?

Tần thẳng thắn:

Cháu đã đọc một số hồi ký để tham khảo và rút ra nhận xét này

Ngả người tựa vào ghế, ông Chủ im lặng quan sát đứa con gái ngồi trước mặt mình

Con bé còn rất trẻ . Lâu lắm rồi ông không tiếp xúc với những đứa trẻ như nó, điều đó khiến ông tò mò muốn biết về con nhỏ

Giọng cười mở hơn, ông hỏi:

Cháu tên gì ?

Dạ . Lê Thị Phương Tan

Ông Chủ gặt gù:

Ten đẹp, không cầu kỳ hoa lá như những tên đồng trang lứa với cháu

Tần mỉm cười:

Mẹ cháu bảo tên con gái nên giản dị, dễ gần gũi nên mới đặt cháu như thế

Ông Chủ có vẻ thân thiện hơn:

Toi cũng thích mọi sự giản dị . Hy vọng khi viết lại cuộc đời của tôi, cháu sẽ không tô son trét phấn để nó có một bộ mặt như phượng tuồng

Phương Tần thất thỏm:

Vậy là ông đồng ý ?

Ông Chủ lơ lửng:

Cứ thử xem nào. Ngày mai, tám giờ cháu trở lại đây đã

Vâng . cháu sẽ đúng hẹn

Dắt xe ra khỏi biệt thự, Tần thở phào, nhưng trong lòng dấy lên chút ảm ức, ông Chủ không hề nhận ra cô . Nhớ tới lời ông ấy lúc trước, Tần tự an ủi mình:

Mình sắp gặp vận may, cuộc đời mình sau này sẽ hạnh phúc

Phương Tần tò mò nhìn quanh phòng làm việc của ông Chủ

Tất cả đều bằng gỗ bóng lộn làm cô có cảm giác đang lạc vào thế giới khác . Điều đó cũng đúng, vì đây là lần đầu Tần ngồi trong căn phòng thế này. Cô sờ tay lên vách gỗ mát lạnh và nghe như mùi hương của từng xớ cây đang lặng lẽ toả ra. Đây là thế giới của người giàu, Tần phải thân nhập vào thế giới đó và viết thật chính xác về họ

bà Mười mang vào cho Tần một tách trà . Vẫn là cái tách có nắp đậy men xanh biếc . Cô nhỏ nhẹ cảm ơn rồi đưa mắt nhìn quanh . Bên ngoài ô cửa sổ, sát tường rào, hoa hồng bạch nở từng chùm buông xuống đẹp tuyệt . Tần nghe được hương hoa lên nhẹ vào mũi mình Giàu đúng là sướng . Tần cũng thích giàu, nhưng cô không điên như Khánh Như . Con bé mê kiếm tiền một cách quá lố . Giống như con thiêu thân, Như đang lao vào ánh sáng chói loà của các tụ điểm ca nhạc trong thành phố . Con bé tin tưởng mù quáng sẽ thành danh nếu được Nghiêm tiếp tục giúp đỡ như hiện nay

Con bé mong được nổi tiếng, được có một số vốn để sang làm bầu ca nhạc . Nó định hướng tương lai thật rõ trong khi Tần mò mẫm từng bước mà vẫn thấy bấp bênh

Giọng bà Muoi vang lên:

Ông chủ bận lờ tay ngoài vườn . Cô chịu khó chờ nhen

Phương Tần đành gặt đầu nhưng trong bụng rất âm ứ

Hừ ! Những người giàu thường lập dị . Làm việc với họ khó chịu thể này. Thời gian vốn là vàng bạc, sao Tần phải đợi mãi thế kia

Cô ngập ngừng rồi mạnh dạn nói:

Cháu muốn ra vườn với ông Chu

Ngoài đó chẳng có việc gì của cô hết

Cũng có thể . Nhưng quan sát ông ấy, với cháu cũng là việc

Bà Muoi cộc lốc:

Vậy thì theo tôi

Tần nói:

Cháu đi một mình được rồi

Bà Muoi gắt:

Không được . Nhà này ngăn nắp, nề nếp, chớ không có xô bồ như ngoài chợ đâu mà cô muốn đi đâu thì đi. Mất công người ta để mất tới

Phương Tần tức sôi lên vì những lời trái tai của bà Muoi, nhưng vì chén cơm, cô đành phải nhẫn

Lễo đẽo theo sau, Tần ngậm miệng, mặc kệ bà ta có mắng chửi, chửi mềo

Ra tới vườn, Tần thấy ông Chủ đứng trước một bàn đá . Ông ta đang thay đất cho một cây mai chiếu thủy thì phải

Với vẻ tỉ mỉ, nhẹ nhàng, ông lấy chiếc đĩa tre soi phần đất bám vào bộ rễ, ông làm hết sức cẩn thận như sợ cây mai bị đau không bằng Hát hàm về phía Tần. ông ra lệnh:

Ngồi đi

Phương Tần kiên nhẫn nhìn ông Cho soi từng tí đất

Giọng ông vang lên:

Cháu đang cho rằng tôi đang làm việc vô bổ phải không ?

Phương Tần điềm đạm:

Dạ không . Trước đây, ba cháu cũng làm thế . Cháu từng phụ ba kiếm ra tiền với công việc này

Mắt ông Chủ ánh lên vẻ ngạc nhiên:

Ba cháu là nghề nhân à ?

Phương Tần lắc đầu:

Ba cháu chơi tài tử thôi. Nhưng ông tạo dáng cây rất đẹp, nên nhiều vườn kiểng nhờ ông đi sửa thế, tỉa cành . Hồi đó, cháu đi theo phụ ba

Ông Chủ tò mò:

Bây giờ ba cháu không làm việc này nữa sao?

Tần buồn bã:

Dạ không

Ông Chủ chắc lười:

Tiếc nhĩ !

Phượng Tần chớp mi:

Cháu cũng rất tiếc vì cháu thích công việc này lắm,

Đẩy cái kính lão trên sống mũi lên, ông Chủ nói:

Nếu thế thì phụ tôi một tay. Vẫn còn nhiều cây đang chờ thay chậu

Vâng

Ông Chủ chỉ cho Tần một cây sơn trà dáng thân bẻ gần đó

Cô khệ nệ khiêng chậu đặt lên bàn và thông thạo dùng một chiếc dũa

tre xom đất dọc theo mặt trong của thành chậu để cách ly khối đất ra

khỏi chậu, sau đó Tần nằm gốc cây để kéo và đất ra khỏi chậu

Ông Chủ gật gù:

Có nghề lắm

Phượng Tần nói:

Nhờ cháu quen tay thôi

Ông Chủ hỏi:

Sao ba cháu không làm việc này nữa?

Dạ, ba cháu mất rồi ạ

Ông Chủ kêu lên:

Chậc! Tôi vô tâm quá

Phượng Tần gượng cười. Cô dùng dũa tre móc bớt đất ra, bắt đầu

từ ngoài khối đất lấn dần vào trong một cách cẩn thận

Ông Chủ có vẻ bồn chồn:

Còn cha gót đỏ như son .. . Cháu làm tôi nhớ đến mình hồi còn nhỏ .

tôi mồ côi cha nên mới mười mấy tuổi đầu, tôi đã kiếm được tiền

bằng mồ hôi nước mắt của chính mình . Hồi đó, tôi khỏe lắm . Tuy

con nhà nghèo, nhưng tướng tá bệch trợn, sức vóc lớn hơn những

đứa cùng trang lứa. Nhờ cái to xác, tôi với đứa em mới theo nghề

vác mướn ở chợ

Cuoi nhếch môi, Ông Chủ nói tiếp:

Chợ chính là môi trường để cho bản chất tốt xấu của một con người

phát triển . Anh em tôi lăn lộn ở chợ Bình Tây chừng hai năm đã

thành dân bất hảo. Tôi được tôn làm đại ca lúc mười chín tuổi. Cũng

từ đó, tôi nghĩ tới chuyện đổi đời để làm giàu

Ngừng tay, Phượng Tần hỏi:

Ông đã làm thế nào để giàu ạ ?

Ông Chủ xa xôi:

Đó là một câu chuyện rất dài, liên quan tới nhiều người, cháu à
Phương Tàn hóm hỉnh:
Cháu đến đây vì câu chuyện rất dài ấy mà
Ông Chủ nói:
Chúng ta sẽ đề cập tới chuyện đó vào lúc khác, còn bây giờ, tôi
muốn biết về cháu
Ngay lúc đó, Tàn nghe tiếng chuông gọi cửa. Bà Muoi lạch bạch chạy
ra mở rộng cổng . một chiếc xe phân khối lớn phóng vút vào, một
thanh niên đeo kiềng râm ngông nghênh bước xuống
Tàn gật đầu chào và được đáp lại bằng một nụ cười khinh khỉnh chỉ
có ở những người giàu hóm hỉnh
Ông Chủ nhìn Tan:
Khải, con trai tôi đấy
Vừa nghe ông Chủ giới thiệu Phương Tan, Khải đã cười, một giọng
cười xác xược
Vậy mà con tưởng nghệ nhân hoa cảnh không thôi. Ai ngờ lại là một
...thợ viết
Mặt ông Chủ sa sầm xuống . Ông còn đang hằm hừ trong miệng đã
nghe giọng bà Muoi:
Thưa ông, có điện thoại
Ông Chủ vừa bước vào, Khải đã kéo ngược ghế, khoanh tay, tựa
cằm trên lưng dựa và ngồi đối diện với Tàn . Đây là người mà cô đã
chọn bức tranh Hạnh Phúc Xanh cho anh ta à ? Thật không xứng
chút nào. Uổng bức tranh và cả công Tàn đã chọn
Khải hất mặt:
Còn bé xíu thế kia mà đã thích cây kiềng . Thảo nào không lọt vào
đôi mắt kềm nhem của ông cụ . Nói cho em biết, ba tôi không chỉ mê
mấy chậu kiềng, ông vẫn còn đủ sức để yêu hoa cúc, hoa hồng . Liệu
liệu mà giữ lấy thân đấy cô em nhỏ
Mặt đỏ ửng lên, Phương Tàn nạt đại:
Anh nói bậy
Khải nhíp nhíp chân:
Đúng là bậy thật . Nhưng trên đời này chuyện gì lại không thể xảy ra.
Nói bậy đâu có nghĩa là nói sai, nói trật
Tàn hỏi:
Hừ! Tại sao tôi phải tin những lời của anh chứ
Khải lấy kính ra, đôi mắt anh ta cũng sắc và lạnh như đôi mắt ông
Chu
Vì tôi là con ông ấy. Tôi phải biết rõ ba mình hơn ai hết . Viết hồi ký là
một cách thi vị hoá, tiểu thuyết hoá cuộc đời kẻ tầm thường lên hàng

vĩ nhân . một trò bịp bợm

Phượng Tần mím môi:

Toi không tin những lời của anh và tôi sẽ kể lại toàn bộ với ông Chu Khải ngạo nghễ:

Nguoi khôn ngoan không ai làm thế . Cô em cũng là người khôn ngoan, đúng không ?

Phượng Tần làm thinh . Cuộc hội kiến này ngoài dự tính của cô . Lẽ ra, Tần phải chuẩn bị tinh thần gặp những người khác trong gia đình ông Chu, nhưng cô đã không lường trước việc này. Vì vậy cô hơi sốc khi nghe những lời đầy cay cú, nanh nọc của Khải

Tại sao Khải lại nói về ba mình bằng giọng điệu...mất dạy thế kia nhỉ ? Cho dù ông Chủ có yêu hoa cúc, hoa hồng, anh ta cũng khogn được nói vậy, nếu Khải là người có giáo dục

Tự dưng Tần bị hẫng khi nghe Khải thăm thì:

Toi sẵn sàng biếu cô món tiền kha khá để cô rút khỏi đây. Mấy trò hồi ký, hồi ức ấy, con cái như tôi chả ai tán đồng đâu

Phượng Tần sững người lại. Khải không muốn ba mình viết hồi ký .

Nếu vậy, chắc cuộc đời ông Chủ có nhiều điểm độc đáo khác người và con trai ông ta không muốn cuộc đời ấy được phơi bày trên giấy Tần nghiêm nghị:

Toi thật sự không hiểu ý của anh

Khải gõ gõ tay lên bàn:

Trước đây cũng có mấy người tới nghe ba tôi kể chuyện đời để viết hồi ký họ . Mà thật ra có gì đâu để viết . Chả là ông già buồn, muốn có người kể bên để kể lể chuyện ...hồi đó của mình cho vui. Nguoi già nào chả thích nhắc đến quá khứ . Ba tôi cũng vậy. Cô em cứ tha hồ nghe ông kể lể, nhưng chả nên viết hay làm chi cho phiền phức

Phượng Tần kêu lên:

Anh nói thật à ?

Khải gật gù:

Tiền biếu sẽ càng cao nếu cô em thuyết phục ông cụ bỏ đi một số tình tiết theo yêu cầu của tôi

Tần nhú mày:

Tại sao phải làm thế ?

Khải nhấn mạnh:

Cô em không nên thắc mắc

Đặt cây sơn trà trở vào chậu, Phượng Tần chắc giọng:

Toi không làm theo đề nghị của anh được

Khải ung dung:

Hình như những người kia cũng nói với tôi như vậy, nhưng rồi đâu

cũng vào đó
Phương Tần cứng cổ:
Toi khác họ nhiều lắm
Khải cười khác đều:
Toi lại không thấy gì khác ngoài điểm Ngực non hấu đá . Mà thôi.
Xem như chúng ta đã trao đổi xong . Tôi chờ trả lời của em
Tần nói ngay:
Toi đã trả lời rồi
Khải nhún vai:
Đâu cần nóng nảy. Cứ từ từ cho kỹ trước khi đặt bút xuống viết
Ông Chủ bước ra, giọng tiếc nuối:
Xin lỗi cháu. Tôi có chuyện phải đi. Hôm nay không làm việc được
Phương Tần đành ra về trước cái nhìn khinh khỉnh đắc ý của Khải
Cô ghé toà soạn tờ báo T để tìm anh Chiến . Vừa đụng mặt anh, Tần
đã mắng vồn:
Trời ơi! Chỗ này không ngon ăn như anh vẻ vời chút nào
Chiến ngạc nhiên:
Vẫn chưa gặp được ông Chủ à ?
Tần ậm ự:
Rồi. Nhưng toàn đụng chuyện đâu đâu. Chán chết
Ấm ức, cô kể một hơi những lời Khải nói. Chiến khoát tay:
Nó nói gì mặc xác nó . Em cứ bình chân như vại, làm tốt việc của
mình
Phương Tần thắc mắc:
Tại sao Khải lại bảo ông Chủ còn đủ sức ...yêu hoa hồng, hoa huệ ?
Chiến tủm tỉm cười:
Thằng bố lão ấy nói thế để em sợ mà rút lui, chứ ông Chủ khogn đến
đổi tẻ vậy đâu
Tần lại thắc mắc:
Tại sao con ông Chủ lại hong muốn ông ấy viết hồi ký ?
Chiến xoay tròn cây bút bi:
Đó là điều em phải tìm hiểu đấy. Theo anh nghĩ, có con cháu nào
thích thiên hạ nắm tay bố mình . Các ông có phải là chính khách đâu
mà sợ sai một ly đi nghìn dặm
Phương Tần tròn mắt;
Nghĩa là anh ủng hộ em viết sai đi sự thật à ?
Ấy ! Anh không hề xúi em bẻ cong ngòi bút mà chỉ bảo em phải biết
nghe, biết sàng lọc và biết cách viết sao cho vừa lòng khách hàng,
nhưng lương tâm vẫn thanh thản
Phương Tần kêu lên:

Sao lần này rắc rối thế ? Anh biết gì về gia đình ông Chụ..hí hí cho em nghe một chút coi?

Chiến so vai:

Chả biết gì . Riêng thằng Khải, anh có nghe tiếng . Nó là thằng chơi ngông nhất trong những đứa quý tộc chơi ngông ở Sài Gòn

Tần có vẻ quan tâm:

Bộ hấn ta ăn chơi lắm à ?

Nghiêng đầu nhìn cô em họ, Chiến nói:

Không hấn là thế, vì Khải cũng biết làm ra tiền . Hấn tuy còn trẻ, nhưng nắm trong tay một phòng trà và một vũ trường lớn ở Sài Gòn . Và em không nên để ý tới hấn

Phương Tần bật cười:

ANH an tâm . Em chỉ hỏi để biết về con người hấn mà đối phó, chứ không dám trèo cao đâu. Thôi, em về đây

Đưa Tần ra tới cửa phòng, Chiến cũng nói:

Chờ anh một chút

Quay vào bàn, túi lòi trong học tủ ra một túi sách nam khá đẹp: cho thằng Nhật

Tần sẫm soi:

Ở đâu ra vậy?

Chiến cười:

Anh đi họp, người ta tặng . Bảo nó gắng học vào nhé

Vâng

Giọng Chiến ngập ngừng:

Nhớ để ý nó một chút

Phương Tần nhíu mày:

Nó có gì không ổn à ?

Chiến lắc đầu:

Không . Nhưng ma túy bây giờ lên vào tận học bàn của từng lớp học . Mình phải dè chừng

Tần phản ứng ngay:

Anh bị bệnh nghề nghiệp rồi. Thằng Nhật không ngốc đến mức dứng vào đó đâu

Phương Tần về nhà . Đã qua giờ tan học lâu rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Nhật . Một linh cảm mơ hồ chột lứt ngang tâm trí cô . Dạo này thằng bé hay vắng nhà với lý do đi học

Những lời của anh Chiến lại vang lên khiến Tần lạnh xương sống . một gánh nặng khác gánh cơm áo gạo tiền lại ập xuống vai Tan, khiến cô ngọt nhạt, khó thở

Hiện tại, Phương Tần là trụ cột của gia đình, tất cả mọi trách nhiệm

đều đổ vào cô, nhưng dù nặng nhọc thế nào, Tần cũng quyết làm tròn bổn phận

Chống tay dưới cằm, Phương Tần nghe Khánh Như hát mà hồn cô cứ trôi dạt về đây. Đây là lần đầu tiên trong đời, Tần được ngồi trong vũ trường nghe..nhạc sống và nhìn thiên hạ khiêu vũ. Đúng là ấn tượng . Người cứ lâng lâng như đang lạc vào thế giới khác . Tần ngơ ngàng nhìn từng cặp đưa nhau ra sàn nhảy. Điều slow trong bóng tối mới tình tứ làm sao. Cô ngồi một mình, xoay tròn ly cocktail được trang trí thật đẹp và nhắm nhấp nỗi cô đơn. Việc viết hồi ký cho ông Chu vẫn dẫm chân tại chỗ, lý do ông ấy luôn bận bịu, không có thời gian trò chuyện với Tần . Anh Chiến đã tìm cho cô khách hàng mới, Tần đang viết những trang đầu cho người khách này.

Tần giật mình khi có người ngồi xuống bàn của cô.

Anh ta ngạo nghễ:

Chào

Trần tĩnh, cô nhếch môi khi nhận ra Khải:

Chào

Cầm ly rượu chân cao màu nâu sồng sánh trong tay, anh ta làm như lịch sự lắm:

Tôi ngồi chung, không phiền em chứ ?

Phương Tần khó chịu:

Nếu tôi bảo phiền thì sao?

Khải trâng tráo:

Tôi sẽ có cách làm em thoải mái

Búng tay gọi cô gái mặc áo dài trắng bưng giỏ hoa lại, Khai mua hết

Dúi vào tay cô ta một mớ tiền, Khai hát hăm:

Chắc là đủ rồi phải không ?

Cô gái rối rít:

Dạ, thưa ạ

Không cần thôi đâu

Khai đặt những đoá hồng nhưng rực rỡ về phía Tần, giọng ngọt như đường:

Cô gái nào cũng thích hoa, tôi tin chắc em cũng vậy

Phương Tần lạnh tanh:

Anh làm thế với mục đích gì ?

Khai đều cảng:

Chỉ mua vui thôi
Tôi không nhận đâu
Khai có vẻ thích thú:
Sao dễ giận vậy em ?
Phương Tần khinh khỉnh quay đi. Trên sàn diễn, Khánh Như đã hát sang bài hát thứ hai. Điệu cha cha cha sôi động vang lên, khiến không khí trở nên nóng nẩy
Khai mời y như ra lệnh:
Nhảy với tôi một bài đi
Tần cộc lốc:
Tôi không thích
Khai nhìn Tần bằng nửa con mắt:
Không thích thì tới đây làm chi
Môi Tần cong:
Nghe nhạc, không được sao?
Uống một ngụm rượu, Khai cười khẩy:
Nếu là thưởng thức, chả ai nghe ca sĩ mạt hạng này hát . Ngươi ta vào đây để tìm kếp, tìm đào. Em vờ vĩnh trông khó coi quá
Phương Tần cứng họng vì những lời của Khai. Có lẽ anh ta nói đúng, phụ nữ ngồi một mình như cô ở đây hình như rất hiếm . Lẽ ra Tần phải nghĩ tới điều này khi nhận lời mời của Khánh Như . Nhưng chưa lần nào tới vũ trường, phòng trà, Tần làm sao biết trước mà lường cơ chứ
Giọng Khai lại vang lên:
Nào ! Tôi chưa mời ai hai lần đâu nhé
Phương Tần nghiêm mặt:
Anh mời làm đối tượng rồi. Tôi không biết nhảy
Khai bắt be>:
Không biết hay không thích ?
Cả hai thứ
Khai xoa cằm:
Tiếc nhỉ !
Rồi anh ta thắc mắc:
Chẳng lẽ em vào đây nghe hát thật ?
Phương Tần nhún vai:
Anh muốn nghĩ sao cũng được
Vừa lúc đó, Khánh Như bước tới, giọng con bé thích thú:
Ừa ! Hai người quen nhau à ?
Khai tủm tỉm cười:
Thì ra Phương Tần là phan của Khánh Như

Như nũng nịu:
thế anh Khai không là phan của em sao?
Khai lững lơ:
Anh đâu dám
Như chớp mi:
Thử ...dám đi. Em sẽ hát hay gấp mấy lần vì anh đó
Khai uống hết ly rượu trong tay:
Nói nghe cảm động quá . Anh sắp say vì những lời của em đây
Nhìn ...đồng hoa hồng trên bàn, Như rối rít:
Đẹp ...như mơ . Công tử Khai xin thật . tặng cả ôm hoa thế này làm
sao em cầm hết
Khai khó chịu:
Em nghĩ hoa này tặng em à ?
Thấy Khánh Như xụ mặt, Phương Tàn vội lên tiếng:
Như hát hay thế kia, anh Khai tặng cả ôm hoa là đúng rồi
Khai cười khẩy, không nói thêm lời nào. Anh ta trở về bàn của mình,
nơi có một cô gái mặc áo yếm khoe lưng, hở ngực đang ngồi chống
tay chờ . Khai cộc cằn kéo cô ta ra sàn nhảy. Hai người ôm siết lấy
nhau theo điệu nhạc một cách tình tứ khiến Tàn quay đi chỗ khác
Cô uể oải:
Tao chịu không nổi bầu không khí này chắc phải về sớm thôi
Khánh Như nhăn mặt:
Ở lại thêm một chút đi
Tàn nói:
Mày hát rồi, còn gì để xem đâu mà ở
Như chớp đôi mi giả cong vút, cứng đờ:
Thì ngồi nói chuyện với tao. Đây! Sao mày quen với hần tài vậy?
Tàn chép miệng:
Oan gia ngõ hẹp chứ tài tình gì . Tao đang nhận viết hồi ký cho ba
hần đấy
Khánh Như trầm trồ:
Xem như mày trúng mánh rồi. Nhưng coi bộ quan hệ đôi bên hơi xấu
Tàn ngáp ngừng, cô nhớ những lời Khai nói với mình hôm gặp mặt
đầu tiên và bảo:
Tao không thích tuýp đàn ông có vẻ tự đắc, tự mãn như hần
Khánh Như cười cười:
Anh ta là cái mỏ bác đấy em ạ
Phương Tàn bấu môi:
Hần có là cái mỏ kim cương cũng không liên quan đến tao
Khánh Như nói:

Nhưng với tao thì có . Khai là chủ nhà hàng này đó
Rồi như lảng đi:
Công việc của mày dạo này sao rồi?
Tần chép miệng:
Tiến chậm như rùa, nếu không muốn nói là giậm chân tại chỗ
Khánh Như tò mò:
Lý do tại sao?
Phương Tần uể oải:
Ông Chu, bố của Khai bận liên miên nên tao vẫn chưa được nghe
ông ấy kể tí nào về cuộc đời, bởi vậy làm sao viết lách gì
Khánh Như nhếch môi:
Ông già ấy bận ở sân tennis chứ bận gì
Tần ngạc nhiên:
Sao mày biết ?
Giọng Khánh Như tỉnh queo:
tao luôn luôn để ý tới người giàu, đương nhiên phải biết rồi. Không
ngờ mày lại viết hồi ký cho ông Chu Ông ta có nhiều giai thoại lắm
đấy
Phương Tần vội bảo:
Kể cho tao nghe với
Khánh Như lắc đầu:
Không nên . Để đầu óc trong sáng mà viết, bao giờ viết xong tao sẽ
kể cho mày nghe
Tần xịu mặt:
Viết xong rồi, nghe làm chi nữa
Khánh Như cười, mắt nhìn chằm chằm vào sàn nhảy, nơi Khai và cô
bồ vẫn tình tứ dìu nhau từng bước
Như bỗng nói:
Khai đang là đích nhắm của nhiều cô gái, muốn trói được chân hắn
không phải chuyện dễ
Tần kêu lên:
Đừng nói với tao hắn cũng là đích nhắm của mày ghen
Khánh Như nhấn mạnh:
Tao không bỏ qua bất cứ đích nhắm nào để trở nên giàu có
Phương Tần im lặng . Cô xốn xang nhận ra Khánh Như không giấu
việc thích kẻ cận những người giàu có, thế lực . Ra đời hai ba năm,
con bé đã bị cuộc đời cuốn vào vòng xoáy của nó . Tần để ý thấy dạo
sau này Như hay đề cập tới giàu, nghèo, tiền bạc, những thủ đoạn
làm giàu. Như tỏ ra nể nang những tay trẻ tuổi, giỏi vung vãi nhiều
tiền và luôn miệng khen cách sống của họ

Khánh Như đang thay đổi. Phương Tàn nhận ra điều đó, nhưng không biết phải nói sao với Như khi con bé vốn chủ quan, tự cao và hay giận

Giọng Như vang lên:

Tao không sống hiền lành, an phận như mày. Phải mạnh dạn, tự tin, giao thiệp rộng vào mới tồn tại nổi với cuộc sống này

Phương Tàn bất bình:

Tao vẫn còn tồn tại, chứ có bị đào thải đâu

Khánh Như ...chém một câu:

Tồn tại trong nghề đói còn tệ hại hơn là đào thải

Thấy mặt Tàn xụ xuống, Như giả lả:

Thấy mày cực quá, tao sốt ruột

Uống hết ly cocktail, Tàn nhỏ nhẹ:

Đâu ai muốn nghèo đói, và không phải ai cũng có cơ hội làm giàu.

Bởi vậy, tao xin nhường cả cơ hội của tao cho mày

Không ngờ Tàn đang mỉa mai, Như Cuoi:

Rồi mày xem, tao sẽ là bà chủ lớn

Phương Tàn cầm ví lên:

tao về . Cám ơn buổi tối của mày

Khánh Như vẫn tiếp tục nói:

Ngày nào đó tao sẽ mời mày tới nhà hàng ca nhạc do tao làm chủ

Phương Tàn gật gù:

Tao đang chờ được làm khách mời danh dự đây

Vừa ra tới cổng, cô đã nghe tiếng Khai. Giọng anh ta xách mé:

Viết lách tới đâu rồi?

Phương Tàn ngang ngạnh:

Tôi có quyền không trả lời câu hỏi này vì muốn giữ bí mật cho khách hàng của mình

Khai khịt mũi:

Bí mật quái gì khi tôi đi guột trong bụng ba mình . Sao lúc nào em cũng làm ra vẻ nghiêm trọng hết vậy?

Tàn thản nhiên:

tôi phải cảnh giác khi nhớ tới đề nghị trước đây của anh

Khai lì lợm:

Tôi muốn biết em đã viết tới đâu rồi?

Phương Tàn chua ngoa:

Chưa tới đâu cả . Cuộc đời của ba anh bằng ...ba cuộc đời người khác, đâu dễ viết . Xin lỗi. Anh để tôi về được rồi chứ

Khao ngạo ngễ:

Chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa. Tôi chưa bỏ qua chuyện này đâu

Tần ngoắc chiếc xe ôm . Về nhà, cô thấy có mỗi mình bà Quý đang ngồi xem ti vi

Cô hỏi ngay:

Thằng Nhật vẫn chưa về hả mẹ ?

Mất không rời màn hình, bà Quý trả lời:

Nó học nhóm ở nhà Nhã Yến mà

Tự dưng Tần bực bội:

Vẽ chuyện

Bà Quý bênh cậu quý tử:

Hàng xóm hát karaoke tối ngày, làm sao nó học

Tần cau có:

Trước đây con cũng học ở nhà . Mẹ cứ chiều lắm vào, nó kiếm chuyện đi chơi đó

Bà Quý tròn tròn mắt:

Hay thật . Thằng bé có làm gì sai đâu nào. Rõ ràng nó tới nhà Nhã Yến mà

Phương Tần mím môi:

Được rồi. Con sẽ đến đây xem có thằng quỷ ấy không

Dứt lời, cô dắt xe ra, đạp một mạch tới nhà Nha Trúc, chị Nhã Yến là bạn thời đại học của Tan, nhà họ cách nhà cô không xa, Tần đi ngang nhưng chưa bao giờ ghé vào. Cô không thích Nhã Trúc và dĩ nhiên Nhã Trúc cũng chẳng ưa một con nhỏ bạn nghèo như Tan. Nhật bảo Nhã Yến rất thích nó . Mỗi sáng, con bé chạy chiếc Max II trắng tinh tới...rước thằng nhóc đi học, trưa đưa về tận nhà . Tần thấy hơi chướng mắt, nhưng cô chưa nói năng gì Nhật . Giờ chắc phải đến lúc lên tiếng rồi

Nhấn chuông, Tần không phải chờ đã có người mở cổng . Cô khá ngạc nhiên vì người đó chính là ...đại tiểu thư Nhã Trúc . Trên hành lang là một anh chàng cao lớn, đẹp trai mà mới thoát nhìn, Tần cũng đoán chắc là bồ của Trúc

Con bé rồi rít khiến Tần thấy ngại:

Trời ơi Phương Tần ! Gặp bồ mình mừng quá . Vô nhà chơi

Phương Tần gượng gạo:

Tiếc là mình đang vội..Trúc cho mình hỏi, Nhật có tới đây không ?

Nhã Trúc vẫn tươi cười:

Có . Nhật đang học với Yen . Để mình gọi chợ Mè vào nhà đã, vội gì dữ vậy?

Vừa nói, Trúc vừa kéo tay Tan, cô miễn cưỡng dựng xe ngoài cổng rồi bước theo Trúc, mặc kệ anh chàng ...đẹp trai tò mò nhìn mình. Nhà Nhã Trúc đang có khách thì phải. Đi tới hàng hiên, Phương Tần

ngần ngừ khi thấy bên trong có nhiều người

Cô cương quyết dừng lại:

Mình đợi ở đây được rồi

Nhã Trúc nhún vai:

Tùy bồ thôi, mình kong ép nhưng hơi buồn bạn bè đấy

Phượng Tần chớp mắt, cô thoáng bối rối khi bắt gặp cái nhìn của anh chàng đẹp trai. Anh nhìn cô với ánh mắt hết sức lạ khiến Trúc phải cau mày. Kéo tay..anh bồ, Nhã Trúc bước vào phòng khách bằng bước chân của một người tự mãn. Cách đi của nó khiến Tần liên tưởng đến Khai, những kẻ giàu có dường như ít nhiều vẫn có vài điểm giống nhau

Phượng Tần nhếch môi khó chịu, cô không cho rằng mình ganh tỵ với Nhã Trúc, nhưng rõ ràng cô ưa không nổi con bé, nhất là kiểu giả dối của nó vừa rồi

Ngay lúc ấy mắt Tần ngừng lại, cô sửng sốt khi nhận ra trong đám khách đang ngồi trong salon nhà Nhã Trúc có cả ông Chụ Ông ta đang đứng lên từ ghế mọi người để ra về

Tần vội bước xuống tam cấp mà ngồi vào ghế đá, sau một chậu hoàng hậu. Cô không muốn ông ta thấy cô sớ rớ trong ngôi nhà giàu sang này. Mọi sự giới thiệu đều chẳng ích lợi gì, trái lại còn thêm phiền phức

Ông Chu không về mình, cạnh anh còn có ...anh bồ của Nhã Trúc.

Anh chia tay, thăm thiết với con nhỏ bằng một vòng ôm siết ngang eo. Khẽ mỉm cười với Tần như thay lời chào, anh chàng bước theo ông Chụ Chẳng lẽ hai người đi chung với nhau? Mà Tần thắc mắc làm quái gì chứ? Ông Chu giao thiệp rộng, ông ta đi chung với ai lại không được?

Phượng Tần ngạc nhiên khi nghe Nhã Trúc bảo:

Bác trai hơi quá chén, anh phải để ý đấy

Chàng đẹp trai mỉm cười:

Anh biết chăm sóc ba mình mà

Thì ra đây cũng là con ông Chụ Chẳng biết gã con trai này có ...trời đánh như Khai không, mà nghe cách nói chuyện coi bộ hiểu thảo thế Bỗng dưng Phượng Tần bấu môi khi nghĩ anh ta đang đóng kịch.

Nếu đúng, anh ta xứng với Nhã Trúc thật

Đến trước mặt Tần, Nhã Trúc lạnh lẽo:

Chờ một chút, thằng Nhật sẽ ra ngay Nãy giờ có vào nhưng thấy nó đang ăn như sắp chết vì đói, nên không nổi gọi. Tội nghiệp sức trai đang lớn, thiếu thốn làm sao đủ sức học

Dứt lời, Trúc hất mặt bỏ đi, mặc cho Tần ngồi với nỗi ghen dưng lên

cổ

Tính cách thật của Trúc lộ ra rồi. Cô không hiểu sao Nhật lại đút đầu vào đây chịu nhục nhỉ ?

Chờ gần mười lăm phút, Tần mới thấy Nhật hí hửng đi bên Yên, hai đứa tíu ta tíu tít trông mới vui làm sao

Thấy cô, Nhật kêu lên:

Ủa chị Hai ! Sao lại ngồi ở đây?

Nghe cách Nhật hỏi, Tần thừa biết này giờ Nhã Trúc không hề gọi thằng bé như đã nói, cái con ...yêu nữ ấy thật đáng nguyên rủa

Cô cộc lốc:

Đi về !

Rồi đứng dậy xăm xăm ra chỗ dựng xe đạp

Nhã Yến chạy theo giọng lo lắng:

Chuyen gì vậy chị Tần ?

Nhìn vẻ ngơ ngác của Yên, Tần bỗng chạnh lòng, cô dịu dàng:

Không có gì . Chị đi công chuyện ngang nên vào gọi thằng Nhật cùng về cho có chị có em

Chị đợi lâu chưa? Sao không ai gọi tụi em hết kìa?

Phượng Tần gượng cười:

Chị mới tới thì tụi em ra đấy

Nhã Yến nhì Nhật:

Nhật về đi. Mai Yên tới đón

Hai chị em cộc cạch cạch ben nhau. Nhật thắc thỏm:

Sao chị lại tới đó ?

Phượng Tần lạnh lùng:

Xem mày có học chung với Nhã Yến không ?

Nhật nhếch môi:

Kiểm tra đột xuất à ? Chị không hề tin em

Tần nghiêm nghị:

Chị không thích em lân la với bọn nhà giàu. Là con trai, em phải tự trọng, thậm chí tự cao, ngạo mạn, chứ đâu thể đeo theo con gái. Nó khinh cho đấy

Nhật có vẻ sững sốt vì những lời Tần nói. Cậu im lặng đạp xe, một lát mới lên tiếng:

Nha Yan rất tốt, con bé không như chị nghĩ đâu

Giọng Tần đánh lại:

Nhưng Nhã Trúc rất kiêu ngạo, hợm hĩnh . Nó bảo em đang ...bận ăn như sắp chết vì đói, nên không nhớ gọi, và bỏ mặc chị chờ hơn 15 phút

Nhật phẫn nộ:

Em chỉ ăn chén chè với Yen cho vui, vậy mà bà Trúc lại...lại...

Phượng Tần nhấn mạnh:

Trúc muốn làm mất mặt chị . Trước đây học chung, chị lạ gì tính cách của nó . Nhà mình nghèo, em phải dũ gìn danh dự, ý tứ với bọn nhà giàu, nếu không muốn bị chúng sĩ nhục

Nhật làm lì:

Em hiểu rồi

Phượng Tần nuốt tiếng thờ dài và thấy thương em đứt ruột

1 ngày nữa lại trôi qua Phượng Tần không biết ngày mai có điều gì mới đang chờ đón mình

Hạnh phúc xanh

Chương 3

Từ khung cửa sổ phòng, Khai khoanh tay nhìn Phượng Tần đang thơ thẩn dưới vườn . Đây không biết là tay viết thuê thứ mấy mà ba anh đã thuê để tô son trát phấn cho cuộc đời ngang dọc của mình

Anh chúa ghét chuyện viết lách này, nhưng không công kích ra mặt mà thường dà xếp đằng sau, chính vì thế nên đã mấy tập hồi ký viết xong, nhưng ba anh vẫn chưa hài lòng, ong lại tiếp tục thuê người viết nữa. Lần này là một con nhóc mặt búng ra sữa mới buồn cười chứ . Chả hiểu con bé ấy được ai giới thiệu mà sa vào hũ nếp hoa thế này

Nhớ tới thái độ ngang bướng của Phượng Tần đối với mình, lòng Khai lại dâng lên chút bực bội

Hừ ! Con nhỏ tưởng mình là ai chứ ? Là nhân vật nữa đầy cá tính nào đó trong phim bộ nhiều tập à ? Mặc cho anh âm thầm bực tức, Phượng Tần vẫn vô tư ben các chậu kiểng . Khai nhún vai rồi trở vào bàn ngồi trước máy tính . Anh phải kiểm tra lại toàn bộ hoạt động của các cơ sở gia đình anh đang quản lý

Khai không chút hứng thu với việc liên quan tới phòng trà, nhà hàng, vũ trường . Sở thích của anh là làm việc khác . Nhưng đâu phải thích là được . Sau biến cố lớn của gia đình, Khai đành lao vào nghiệp này. Cũng may bên cạnh anh còn có Nghiêm . Anh ra năng nổ, thạo việc và cũng nhiều sáng kiến trong kinh doanh . Nghiêm chịu khó săn lùng các cô gái đẹp và bổ sung cho các ca sĩ phòng trà có sắc mà không có giọng ca nhằm làm vừa lòng khách

Thời buổi này không thiếu ca sĩ ...karaoke và càng thừa khán giả
nghe nhạc bằng mắt . Bây giờ lo duy trì hoạt động kinh doanh đã,
còn lâu dài sẽ tính sau
Có tiếng gõ cửa, Khai tăng hăng:
Vào đi
Nghiêm bước vào với một xấp hồ sơ trong tay, giọng xởi lời:
Cậu cứ kiểm tra lại coi có khớp không
Khai nhún vai:
Đâu cần vội vậy
Rồi anh hát hàm:
Hát xướng đạo này thế nào?
Tốt . Nhưng nếu không đổi mới sẽ tụt hậu so với các tụ điểm khác .
Họ có nhiều chiêu dụ khách lắm
Khai cười nửa miệng:
Thì mình cũng sẽ tổ chức những chiêu riêng để giữ khách của mình,
cũng như kéo khách chỗ khác về
Ngồi xuống đối diện với Khai, Nghiêm nói:
Muốn thế, đầu tiên phải có nhiều ca sĩ xịn, chứ cứ lèn èng như
Khánh Như, Phượng Vĩ thì ế dài. Khách bây giờ kén nghe lắm
Khai lơ lửng:
Thì mời ca sĩ xịn, mời ban nhạc xịn, tổ chức cho tốt vào
Nghiêm lắc đầu:
1 mình tôi không làm xuể
Vẫn đều giọng, Khai nói:
Thì thêm người. Anh cần thêm bao nhiêu người nào?
Nghiêm nói nhanh:
Cậu để Khánh Như phụ trách việc quản lý, tổ chức với tôi, con bé ấy
hát dở, nhưng có khả năng làm việc tốt
Khai nhếch mép:
Con nhỏ ấy khá nhiều tham vọng
Bởi vậy nó rất nhạy bén trong việc làm sao để kiếm ra nhiều tiền
Khai ngân nga;
Sử dụng nó là sử dụng dao hai lưỡi đó
Nghiêm tự tin:
Cậu khéo lọ Dầu gì Khánh Như cũng chỉ là con nhãi ranh, nó không
đủ sức qua mặt chúng ta đâu. Mình có bản lĩnh, nên sử dụng dao hai
lưỡi
Rồi Nghiêm nói:
Con bé ngoài vườn là bạn Khánh Như . Sao nó có mặt ở đây hả cậu
Khai?

Khai nhú mày:

Anh biết Phương Tần ?

Nghiêm trả lời:

Biết . Tôi từng ...dụ nó đi hát hoặc là người mẫu, nhưng nó từ chối.

Tiếc thật !

Khai khoát tay:

Con bé đang viết hồi ký cho ông cụ . Anh đừng động vào nó, phiền lắm

Nghiêm vội vàng nói:

Ngoại của ông cụ, tôi không dám động vào thật, nhưng nghe Khánh Như kể, con bé ...hoàn cảnh lắm

Khai tò mò:

Hoàn cảnh thế nào?

Nghiêm từ tốn:

Tần mồ côi cha, phải vất vả kiếm sống để nuôi mẹ và em trai. Ngoại như vậy rất cần tiền . Khi con nhỏ viết xong hồi ký, cậu cho nó một việc làm lương hậu một chút, tôi nghĩ cậu không thiệt thòi đâu

Khai nhìn xoáy vào mắt Nghiêm:

Coi bộ anh ...khoái con bé ?

Nghiêm bật cười:

Vì nghề nghiệp thôi . Nếu khéo đào tạo nó sẽ hái ra tiền cho cậu

Khai khịt mũi:

Anh hơi quá lời rồi

Nghiêm làm như không nghe Khai vừa nói, anh ta tiếp tục khen Tần:

Các công ty quảng cáo đang cần những người mẫu mới toanh .

Phương Tần hội đủ những yếu tố để làm người mẫu quảng cáo, thậm chí có thể đi thi hoa hậu

Khai mỉa mai:

Anh lại nói bằng giọng nghề nghiệp nữa à

Nghiêm thản nhiên gật đầu:

Đúng vậy. Đời nay cái gì cũng có thể kinh doanh được . Tôi quen một tay chuyên môn đào tạo hoa hậu, năm nào...lò của hắn cũng ...trúng hoa hậu, á khôi tá lả

Khai kêu lên:

Trời! Anh dùng từ buồn cười thật . Cứ như trúng số hổng bằng

Nghiêm thủng thà thủng thỉnh:

Hắn bảo trúng số còn khó hơn ...trúng hoa hậu ấy

Khai búng tay:

Vậy chúng ta sẽ cung cấp người đẹp cho hắn đào tạo hoa hậu, á khôi...

Nghiêm hưởng ứng ngay:
Sao lại không chứ
Nghiêm đang hào hứng định nói tiếp thì cửa bật mở, ông Chu bước vào. Ông hỏi trống không:
Kiểm tra sổ sách à ?
Khai gật đầu:
Dạ . ba có cần dặn gì không ?
Ông Chu ngồi xuống ghế:
thấy con vất vả quá, ba đã tìm cho con một người phụ việc
Khai buột miệng:
Ai vậy bà
Ông Chu hơi ngập ngừng một chút:
Phương Tàn . Con đã gặp rồi đó
Môi Khai nhếch lên:
Con bé thợ viết ấy
Ba không thích cách nói mỉa mai của con
Khai cố dịu giọng:
Con xin lỗi vậy. Ba muốn con giao cho Phương Tàn việc gì ?
Tùy con . Sổ sách, kế toán, kế hoạch gì đấy. Ba muốn giúp đỡ con bé ấy mà
Khai khó khăn:
Phải nắm được khả năng con mới dám nhận người, dám giao việc chứ
Mặt ông Chu sa sầm:
Chẳng lẽ ba không biết nhìn người? Không biết khả năng của Phương Tàn ?
Khai lạnh lùng:
Cách nhìn của ba khác với cách của con . Bởi vậy, ba muốn giao cho Phương Tàn làm gì, con sẽ phân công y như thế
Ông Chu bực bội:
Giao cho nó về ở một nhà hàng hay khách sạn nào đó lại không được . Hừ ! Mà đừng chọc tao nổi điên lên nhé
Khai cười nhạt, anh hất mặt về phía Nghiêm:
Tôi giao cho anh chuyện này. Tìm việc thích hợp với...nó nhé
Ông Chu ra lệnh:
Tuần sau, Phương Tàn sẽ bắt đầu làm, phải chỉ dẫn con bé chu đáo vào
Đợi Nghiêm ra xong, Khai mới hỏi:
Hồi ký của ba xong rồi à ?
Ông Chu lầu bầu:

Không liên quan tới mày
Khanh đánh giọng:
Nhưng liên quan đến mẹ và dòng họ bên ngoài. Con muốn được
xem để đánh giá mức độ chân thật của quyển hồi ký đó
Mắt ông Chu long lên dữ dội:
Mày khogn có quyền, vì đó là hồi ký viết về tao, thuộc về cá nhân tao
Khai nói như tuyên bố:
Ba viết ra nó nhằm mục đích cho con cháu đời sau đọc, nhưng con
và con của con sẽ khogn động tới nó đâu
Mắt ông Chu tái đi:
Đồ mất dạy !
Không đợi ông mắng tiếp, Khai đứng dậy, bỏ ra sân . Gặp Phương
Tàn đang sẫm soi chậu hồ điệp bông tím, tự nhiên Khai chăm chọc:
Dù đẹp cỡ nào, phong lan cũng là thứ ăn bám, loài tầm gửi vô tích
sự . Xem ra nó giống một cô gái thích dựa dẫm
Vốn nhạy cảm, Phương Tàn phản ứng ngay khi nghe Khai nói:
Xin lỗi. tôi không hiểu ý anh
Em cần gì phải hiểu khi tất cả đã được sắp xếp . Hỏi thật nhé . Em
thích làm những loại công việc nào?
Phương Tàn nhìn Khai ngỡ ngàng:
Anh hỏi với mục đích gì ?
Khai ngạo nghễ:
tôi tìm hiểu nguyện vọng của nhân viên sắp được tuyển dụng, không
được sao?
Phương Tàn sửng lại mất mấy giây. Lúc này, ông Chu ngỏ ý giới
thiệu cho Tàn một công việc ổn định, Tàn ngần ngừ cảm ơn và nghĩ
đó chỉ là lời nói suông . Ai ngờ ông lại nhanh đến thế . Càng bất ngờ
hơn khi ông muốn Tàn làm việc cho Khai, gã trời thần này không hợp
với cô . Nhà hàng, khách sạn, tụ điểm ca nhạc với cô lại càng xa lạ
hơn nữa
Chớp mắt, Tàn chợt hiểu ra câu ám chỉ đầu tiên anh ta nói với mình,
Khai cho rằng cô dựa dẫm ông Chu để ông tìm cho cô một việc làm
chứ gì . Hừ! Tàn cần việc thật, nhưng đâu phải việc gì cô cũng chấp
nhận làm, nhất là làm dưới quyền một người cô ghét cay ghét đắng,
ngay cái nhìn đầu tiên
Tàn chưa kịp nói gì, Khai đã tiếp tục giọng điệu khinh khỉnh:
Là bạn của Khánh Như, chắc em và cô ta có nhiều điểm chung ?
Thấy Tàn làm thinh, Khai lại nói tiếp:
Khánh Như thích kiếm tiền được càng nhiều càng tốt . Cô ấy làm
việc cật lực ngày đêm và không giả vờ chê tiền . Như thật thà hơn

em ở điểm không sĩ diện hão. Làm nhân viên của tôi phải thực tế, tỉnh táo và nhạy bén trước mọi việc kiếm tiền, lương thiện . Điểm này e một người cầm bút như em làm không được quá

Phượng Tần trấn tĩnh lại, cô thông thả đáp trả:

Tôi có nói sẽ là nhân viên của anh sao? Lúc nãy ông Chu bảo rất sẵn lòng tìm cho tôi một việc làm đúng với chuyên môn của tôi đã được đào tạo. Thật sự, tôi không nghĩ công việc đó từ chỗ anh, nên đã cảm ơn ông hết sức chân thành . Dù không muốn làm ông Chu buồn, tôi vẫn phải từ chối lòng tốt của ông ấy, vì thú thật, tôi không ưa anh Khai trăn tráo:

Tôi mừng vì quyết định sáng suốt của em

Phượng Tần khó chịu trước cái nhìn sòng sảng của Khai. Càng lúc, cô càng thấy ghét anh tạ Vạy mà chẳng hiểu sao, Khánh Như luôn nói về Khai và gã ten Nghiêm với tất cả ngưỡng mộ, trong khi Khai lại có vẻ coi rẻ con bé . Điều này khiến Tần xốn xang vô cùng

Bà Muoi bước ra, giọng dịu dàng hơn mọi khi nói chuyện với Tan:

Ông cho mời cô vào phòng làm việc

Phượng Tần ném về phía Khai cái nhìn khiêu khích rồi đứng đĩnh bước theo bà Muoi. Khai khoanh tay trước ngực nhìn theo

1 con nhóc nhà nghèo mà kênh kiệu, nhận nó vào làm việc, chắc sẽ bức mình nhiều hơn là thoải mái. Hừ! Nếu biết trước con nhóc ấy hợm hĩnh như vậy, Khai đã làm thình, nhận nó vào làm . Qua công việc, anh sẽ có dịp dạy dỗ, uốn nắn con bé cho nó đằm tính hơn .

Anh sẽ cho Tần biết thế nào là khuất phục

Bỗng dưng Khai thấy thích khi nghĩ sẽ làm cho Phượng Tần khóc mới thôi

Nhìn đồng hồ, Khai lên xe. Giờ này chắc mẹ đang ở nhà, anh rất muốn được gặp bà để vò vĩnh, những nhẽo như bù lại những lúc anh độc ác lạnh lùng, nhẫn tâm khi sống cạnh ba mình

Nghĩ tới ông Chu, Khai cổ nuốt tiếng thờ dài. Anh biết mình có lỗi khi hay xung đột đối với ông . Nhưng mỗi khi thấy ông tự đắc nói về bản thân, hoặc khoe khoang về đoạn đời ông, Khai không thể dằn lòng được

Bấm chuông, bé tám ra mở cửa cho anh với nụ cười bí hiểm trên môi:

Bà mới nhắc là đã thấy cậu. Linh ghê

Dừng chống xe lên, Khai tò mò:

Bà nhắc cậu chi vậy?

bé Tám vẫn lấp lửng:

Cháu không nói đâu

Khai lắc đầu rồi nhanh nhẹn bước vào phòng khách . Trên chiếc ghế dài bọc nhung màu mận chín, bà Vân đang ngồi nói chuyện với một cô gái. Hai người cùng mỉm cười tươi rói khi thấy anh

Khai sà xuống cạnh bà Vân:

Mẹ và Cát Phương nói xấu gì con đó ?

Mắt Cát Phương đỏ ửng lên, trong khi bà van tằm tằm:

Nói yêu chứ ai lại nói xấu

Mặt Phương càng đỏ hơn, cô lúng túng giấu mặt sau lưng bà Van làm Khai thích thú vì biết Phương đang khóps vì mình

Anh nghiêng đầu nhìn:

Sao lại trốn anh vậy?

Cát Phương ấp úng trông mà tội:

Em ...em đâu có trốn anh

Khai làm tới:

Vậy thì nhìn xem, anh có gì mới?

Cát Phương chớp mắt lên lên nhìn Khai. Cái vẻ vợ ngoan hiền, gia giáo, nề nếp thời phong kiến còn sót lại của Phương mới ngộ làm sao. Hàng ngày quen tiếp xúc với các cô gái ở nhà hàng, vũ trường, các cô gái tay bằng miệng, ồn ào, cuồng nhiệt, tự nhiên đến suồng sã, giờ thấy Cát Phương rụt rè, e lệ, nhìn không ra nhìn, liền chẳng ra liếc, Khai bỗng xôn xao

Anh biết Cát Phương lúc còn bé xiu cô là con gái bà bạn khá thân của mẹ Khai. Thỉnh thoảng, Phương lại theo bà Ngà tới nhà mẹ anh chơi. Bao giờ Cát Phương cũng ngồi nép bên mẹ và nhìn trộm anh . Khi Khai nhìn lại thì cô nàng lại quay đi. Cái trò đuối bắt ấy cách đây nhiều năm . Giờ Phương đã lớn, đã ra đời đi làm, sao vẫn còn nhút nhát đến mức như giả vờ thế nhỉ ?

Dù mẹ không nói ra, Khai vẫn biết là bà thích Cát Phương lắm . Mẹ khen con bé hiền, con nhà lành, lại thuộc tầng lớp trung lưu, được dạy bảo, ăn học tới nơi tới chốn . Đàn ông cưới được vợ như Cát Phương là khéo tu từ kiếp trước

Mặc cho mẹ khen lấy khen để, nói ra nói vào, thậm chí gợi ý, Khai vẫn cứ vô tư . Anh vẫn còn ham chơi, vội vã gì để người khác chới chân, hơn nữa, anh muốn tự do trong hôn nhân kìa

Nhưng chả hiểu sao bữa nay Khai lại thấy Cát Phương hay hay. Con gái như mì nhủ mì thật dễ thương, hay ít ra cũng dễ nhìn hơn cái vẻ kiêu ngạo của Phương Tan, hoặc dễ quý hơn kiểu gợi tình rẻ tiền của Khánh Như

Suy cho cùng, trong nhiều tính cách của phái yếu anh đã gặp, tính cách cổ điển của Cát Phương cũng gợi cho anh ít nhiều cảm hứng .

Hôm nay, Khai nhất định ...dứt điểm với cô nàng sống trong khuê
phòng của thế kỷ hai mươi, để kéo cô ta nhập cuộc vào thế kỷ hai
mươi một này
Khai nheo mắt:
Sao? Thấy anh thế nào?
Cát Phương lí nhí:
Em khogn biết ạ
Khai trêu:
Anh dễ ghét đến mức em không biết trả lời thế nào à ?
Phương luống cuống:
Dạ . đâu có . Anh đâu có dễ ghét
Khai cười nụ:
Nghĩa là anh dễ thương phải không ?
Cát Phương bẻ những ngón tay rồi nhìn bà Van cầ cứu
Bà mắng anh:
Thằng quỷ ! Lúc nào cũng giỏi chọc ghẹo. Cho con biết, mẹ với Cát
Phương một phe đây
Khai buông tay:
Vậy thì con xin thua
Rồi anh vùi vĩnh:
Con đói quá, mẹ à
Bà Van nói:
Hôm nay mẹ ăn chay, con có muốn tu không ? Cát Phương làm món
chay ngon lắm
Khai tủm tỉm:
vậy con phải tu mới được, nhưng con tu để cầu duyên à nha
ba Van đứng lên:
Mẹ cũng đang mộng lên chúc bà nội đây. Bởi vậy con ráng tu cho
nhiều nhiều vào
Bà nói tiếp:
Hai đứa ngồi chơi, mẹ đi dọn cơm
Cát Phương ngo nguậy tre ghế một cách khổ sở, đầu cúi xuống, mắt
chớp liên tục vì mắc cỡ . Khai lẳng lơ nhìn cô :
Không thích ngồi với anh hả ?
Dạ . đâu có
Thế thì nói gì với anh đi chứ . Nào, em đang nghĩ gì ?
Cát Phương vuốt tóc, giọng êm như ru:
Em nghĩ tới những lời bác Van vừa nói. Ngươi lớn tuổi nào cũng
mong lên chúc bà .
Khai vẫn không rời mắt khỏi gương mặt đẹp của Cát Phương . Phải

công nhận cô bé đẹp, mắt tròn xoe, mũi cao, miệng nhỏ, môi hồng, gương mặt sa
ng sữa phúc hậu trắng ngần, vóc dáng điều đặn thật lý tưởng cho
một gia đình muốn có con đàn cháu đống . Điểm yếu duy nhất của
Phương là không hấp dẫn . Đúng là Cát Phương không quyến rũ
chút nào. Ngồi cạnh cô y như ngồi cạnh một pho tượng . Bên trong
pho tượng đẹp kia là gì ? Khai háo hức muốn khám phá
Anh tám vào:
bác gái chắc cũng mong lên chức bà như mẹ anh . Hay là tui mình
giúp mẹ toại nguyện đi
Cát Phương lại đỏ mặt, cô phụng phịu:
Anh lại trêu em nữa
Khai ồm ồm:
Nếu anh nói thật thì sao?
Phuon đứng dậy, chạy vào bếp:
Em không biết
Ngồi lại trong phòng khách, Khai cười thích thú . Lâu lâu đùa với các
cô tiểu thư trong lồng son cũng vui. Cô nàng chắc chưa biết cực
nhọc là gì, cũng như chưa bao giờ nếm mùi vị khổ đau ra sao. Cát
Phương giống như con búp bê xinh xắn được trưng bày trong tủ kính
để cho ta nhìn ngắm, và chỉ nhìn ngắm mà thôi
Vớ tay lấy chiếc remote, Khai mở ti vi xem đá banh . Anh nghe giọng
bà Van nhỏ nhẹ:
Mẹ rất thích nếu ngày nào con cũng về xem đá banh và ăn cơm
Khai cười:
Con sẽ cố gắng làm vừa ý mẹ
Bà Van xa xôi:
Đã đến lúc con lấy gia đình làm trọng rồi Khai à . Gần ba mươi rồi
chớ trẻ người non dạ gì nữa mà mãi ham chơi
Khai không rời mắt khỏi màn hình:
Mẹ làm như muốn cưới vợ dễ lắm không bằng . Con gái đẹp nhiều
thật, nhưng để làm vợ quả là khó
Ba Van tươi ngay nét mặt:
Hay để mẹ chọn cho con
Khai nhún vai:
Con biết mẹ chọn ai rồi. Lâu lâu ăn cơm chay thì ngon, chứ ăn mỗi
ngày không nổi đâu mẹ ơi
Bà Van liếc vội vào bếp:
Coi chừng Cát Phương nghe đó
Khai nhìn mẹ khẽ lắc đầu. Anh thấy mình đại dột khi tạo cơ hội để bà

nhắc tới chuyện vợ con của mình
Đứng dậy xoa bụng, Khai lảng đi:
Con đói quá
Vậy thì vào thử tài của Cát Phương . Ngoài món chay ra, con bé còn
biết rất nhiều món khác, bảo đảm con sẽ ngon miệng dài dài
Khai ậm ự ...qua truông
Vâng . Rồi con sẽ thử tài của Cát Phương cho vừa lòng mẹ

Đọc xong quyển hồi ký lần chót, Phương Tần chưa thấy hài lòng, dù
vẫn nhẹ nhõm như vừa trút đi một gánh nặng vô hình
Bắt đầu ngày mai, Tần sẽ không phải tới ngôi nhà ấy để gặp cái nhìn
khinh khỉnh dễ ghét của Khai nữa. Khi nhận nốt phần nhuận bút còn
lại, cô sẽ giả từ vĩnh viễn nơi đó
Phương Tần băng khuâng khi nghĩ tới ông Chu Cuộc đời ông, cô đã
thuộc nằm lòng . Nó không nhiều uẩn khúc hay scandal như Tần
tưởng, trái lại đó là một con đường đi lên dài, thẳng tắp, đầy may
mắn . Cuộc đời ông Chu theo lời ông kể cứ như được đặt để bởi một
bàn tay vô hình của thần thánh, nên sự nghiệp của ông ngày càng
phát triển vững mạnh . Từ một tay vác mướn ở chợ Bình Tay, ông
may mắn được chủ vừa thương nên gả con gái chợ Có được cơ sở
vững chắc, ông Chu phát lên như một tay anh chị mạnh về tiền tài
lẫn thế lực . Đại loại tiểu sử trích ngang của ông là như thế . Ngoài
những chuyện kể khoe khoang thành tích của một thời tung hoành,
ông chẳng còn gì khác làm thỏa mãn trí tò mò lẫn óc tưởng tượng
phong phú của Tần . Tất cả những điều được nghe và được chính
mình viết ra vẫn chưa đủ sức thuyết phục cô . Dường như nó không
chân thật, những điểm không trung thực đó lại nằm trong các thành
tích đáng tự hào của ông Chu mới đáng ngại chứ
Nhưng đây là hồi ký của một người. Tần chỉ có trách nhiệm ghi lại
chính xác lời kể của họ, còn họ kể thật hay dối làm sao cô biết được .
Và đó cũng không phải là trách nhiệm của cô
Tự giải thích như thế để an tâm rằng mình đã hoàn tất công việc,
Phương Tần thay quần áo, chuẩn bị tới nhà ông Chu
Vừa ra tới cổng, Tần đã phái? đụng phải bộ mặt đưa đám của Nhật
Co buột miệng:
Sao vậy?
Vứt xe đạp vào vách, Nhật càu nhàu:
Hết sút sên tới hư líp, một ngày đạp đi học hàng chục cây số, em

chịu hết nổi rồi, thà thi rớt ở nhà làm culi sướng hơn

Phương Tần nạt:

Đàn ông con trai gì không chịu cực để vươn lên . Mỗi ngày tao cũng đập hàng chục cây chớ đâu chỉ mình mày. Hừ! Học là cho mày, nếu thích ở nhà làm culi thì cứ

Dứt lời, cô hậm hực đập xe đi. Tần biết chắc Nhật đang làm mình làm mẩy với mẹ . Từ hôm hai chị em ở nhà Nhã Yến về tới nay, Nhật không đi chung với con bé nữa, nhưng Nhật luôn tỏ thái độ chống đối ngầm Tần . Nó làm cô hết sức bức bối khi lúc nào cũng đứng dưng với công việc nhà . Nhật coi như bốn phận kiếm tiền để nuôi nó ăn học mà khogn cần biết cô phải? lao động cực lực thế nào để có tiền . Là đàn ông, nhưng Nhật không hề có ý thức gánh vác, đã quen được cưng chiều từ nhỏ, nên nó chẳng có trách nhiệm gì với gia đình . Mà trách Nhật làm gì . Phải chi ba còn sống, thì cô đâu cực như vậy, Phương Tần nuốt tiếng thở dài và cầm đầu đập xe. Tới ngã tư, cô dừng lại chờ đèn đỏ . Mắt lơ đãng ngó lên lè, Tần ngạc nhiên khi thấy ông Chi đang tản bộ với vẻ hết sức nhàn hạ . Bộ ông quên cuộc hẹn chiều nay rồi sao? Tần chợt khó chịu khi tưởng tượng tới cảnh phải dài cổ ngồi chờ để nhận tiền nhuận bút . Sao người giàu thích ...đầy đoạ. kẻ nghèo thế này nhỉ ?

Trờ xe tới, Phương Tần chưa kịp gọi, ông đã lên taxi chạy mất .

Chắc ông ta về nhà cho kịp hẹn . Nghĩ thế, Tần lấy lại...khí thế, cô đập xe nhanh hơn và tâm trí cũng thoải mái hơn

Bà Muoi mở cổng rồi mời Tần vào phòng khách bằng thái độ lịch sự khác thường ngày làm cô ngạc nhiên

Tần uống xong một ngụm trà thì ông Chu ra tới. Với nụ cười nửa miệng, ông bảo:

Đề cháu chờ, thật ngại quá

Phương Tần nhỏ nhẹ:

Dạ . Cháu đâu có vội gì ạ

Nhìn ba quyển vở nằm trên bàn, ông Chu cầm lên ngẫm ngía:

1 đời người biết bao nhiêu biến cố bể dâu mà chỉ ngần ấy trang vở, nghĩ cũng ít . Cháu đã từng viết hồi ký, nếu so sánh cháu thấy cuộc đời tôi và những người khác như thế nào?

Phương Tần chớp mắt . Cô không ngờ ông Chu lại hỏi câu này. Nếu nói thật thì sẽ méch lòng, còn nói dối thì khổ tâm . Nhưng có lẽ ở cương vị của cô, nói dối là điều khó tránh

Ngập ngừng để lựa lời nói...dối một hồi, Tần mới lên tiếng:

Cháu thấy cuộc đời mỗi người mỗi những khúc quanh riêng, nhưng riêng cuộc đời của ông thì đúng là ấn tượng, hồi ký của ông gây cho

cháu nhiều cảm xúc, nhưng hình như ông vẫn còn giữ lại nhiều chuyện riêng

Mặt ông Chu cau lại, giọng cộc lốc:

Cháu đã nghe ai to nhỏ gì cả ?

Phượng Tần phản ứng thật nhanh:

Dạ đâu có . Cháu chỉ cảm nhận qua quá trình viết mà thôi

Ông Chu cau có:

Cháu muốn nói nhiều chuyện riêng gì ?

Tần Trầm giọng:

Ông không hề nhắc tới vợ và con

Ông Chu sừng lại mắt mấy giây rồi gạt ngang:

Ồi dào! Con là nợ, vợ là oan gia. Tôi không thích để họ chen vào đời mình trên hồi ký, như trong thực tế họ đã làm tình làm tội tôi

Đặt xuống bàn một phong bì, ông Chu lạnh nhạt:

Thù lao của cháu cộng với tiền thưởng

Phượng Tần máy móc:

Cám ơn ông

ông Chu nói tiếp:

Tôi đã tìm cho cháu một việc làm . Đó là phụ Khai kiểm tra sổ sách, tài chính của những vũ trường, phòng trà Khai đang thay tôi quản lý . Đây là công việc ổn định, lâu dài, cháu không phải lo chạy loanh quanh vì bị nghĩ giữa chừng

Phượng Tần bẻ những ngón tay:

Cháu cám ơn ông đã quan tâm giúp đỡ, nhưng cháu đang viết dở mấy hồi ký, nên không thể ...

Ông Chu ngắt lời:

Hừm ! Chắc thằng Khai đã nói gì nên cháu từ chối phải không ? Nó là thằng mất dạy, lúc nào cũng thích nghịch ý tôi. Nếu đồng ý, cháu sẽ nhận hai đầu lương, một từ tôi và một từ nó . Cứ về nhà suy nghĩ đi. Khai đã hứa với tôi, nên phải nhận cháu vào làm

Phượng Tần thẳng thắn:

Cháu cần sự thoải mái trong công việc chứ không cần nhiều tiền .

Cháu biết anh Khai không giành sự thoải mái cho cháu. Bởi vậy...

Ông Chu cười khẩy:

Bởi vậy cháu chưa thượng đài đã chấp nhận thua Ra đời như vậy, biết chừng nào mới khá được . Cơ hội không đến với người ta hai lần đâu. Tùy ở cháu

Dứt lời, ông đứng dậy bỏ lên lầu, mặc kệ Phượng Tần ở lại với một trời tự ái

Mím môi cầm phong bì tiền, Tần ra về . Cô vái trời mình không phải

trở lại ngôi nhà này nữa

Mà những lời Tần vừa nói có gì sai? Suốt thời gian ngồi nghe ông Chu kể về đời mình, cô đã cố giữ im lặng không đặt nhiều câu hỏi. Tần chỉ ghi chép đúng lời ông kể. Ông Chu không muốn nhắc đến vợ, con là quyền của ông tạ Nhưng sao lại thế nhỉ ?

Người ta hay bảo: Sự thành công của người đàn ông nào cũng có bóng dáng người phụ nữ phía sau. Lẽ nào ông Chu ngoại lệ ? Trong khi chính ông thừa nhận sự đi lên của ông bắt đầu khi cưới được cô vợ giàu?

Rõ ràng cuốn hồi ký này còn tồn tại rất nhiều vấn đề, mà lỗi không phải tại người viết dở. Tần còn gì nghĩ ngợi nhiều chứ ? Cô không qua loa, viết dối cũng chẳng bẻ cong ngòi bút nhằm trục lợi. Vậy là tốt rồi. Quyền sánh dầu hay cỡ nào cũng có những hạn chế nhất định, hướng hồ chi hồi ký của một người bình thường, nhưng nghĩ mình là vĩ nhân

Môi nhếch lên đầy mỉa mai, Phương Tần nhấn mạnh pedal. Cô không về nhà mà tới chỗ Khánh Như ở trọ. Lâu rồi, chẳng gặp Tần nhớ nhớ, cô muốn biết Như đã đi được bao nhiêu trên con đường làm giàu của nó rồi

Nhà con bé đóng cửa nhưng trong sân lạ dựng một chiếc 125 phân khối bụi bặm. Xe ai thế nhỉ ?

Ngần ngừ một chút, Tần quyết định gọi. Phải năm phút sau Như mới thò đầu ra khỏi cánh cửa mở hé

Thấy cô, nó cười nhưng gượng gạo:

Vậy mà tao tưởng ai. Vào đi

Tần luồn tay mở cổng rào rồi dắt xe đạp vào. Ngồi xuống cái ghế mây, Tần tròn xoe mắt khi phát hiện phòng khách hôm nay có ti vi, đầu máy, dàn CD, karaoke và một tủ lạnh nhỏ

Cô kêu lên:

Chà ! mày giỏi thật

Tần chẳng nghe Như ...trả lời trả vốn gì. Con bé đang bận ở phía sau.

Tần nhún vai, bước tới chỗ để dàn CD và cầm một chồng đĩa lên chọn

Phải 5 phút sau, Khánh Như mới xuất hiện. Cạnh con bé là Nghiêm.

Mặt anh ta căng căng với nụ cười phàm tục trông khó coi làm sao

Phải cố gắng lắm, Tần mới gạt đầu đáp lại cái chào xấc xược của anh ta

Nghiêm đốt điếu thuốc:

Tuần sau là mình thành đồng nghiệp rồi. Anh nói thật. Em ngon lành như vậy mà chịu làm văn phòng thì phí của trời quá

Phượng Tần lạnh nhạt:
Ai bảo em sẽ là đồng nghiệp của anh vậy?
Thì ông Khai chứ ai. Ông ta ra lệnh và anh đã sắp xếp lại nhân sự để
có chỗ cho em làm . Ít người được ưu ái như em lắm
Khánh Như chen vào với chút ganh tỵ:
Được xếp chiếu cố ngay từ đầu là ngon rồi, chứ như tao tự bản thân
phải cật lực làm, khổ muốn chết
Nghiem hấp háy mắt:
Nói thế, em vứt anh đi đâu hở Như ?
Như cong môi:
Mãi sau này anh mới nâng đỡ em chứ bộ
Nghiem huênh hoang:
Chậm mà chắc . Rồi em sẽ lên hương . Anh bảo đảm
Nhìn Tan, Nghiem hạ giọng:
Chỗ quen, anh bỏ nhỏ . Ông Khai coi hách thế nhưng yếu lắm, chỉ
cần nắm được tẩy của ông, em muốn gì Khai cũng chiều
Như háo hức:
Tẩy của ông là gì ? Anh nói thử xem
Nghiem xoa cằm:
Tin tức bây giờ người ta bán chứ ai cho không
Phượng Tần xua tay:
Vậy anh đem chỗ khác mà bán, em chẳng cần tin ấy, dù anh có cho
không
Nghiem gật đầu:
Khá lắm . Bạn em rất cứng cựa. Ông Chu thật có mắt tinh đời khi
chọn nhân viên cho con trai
Lùng khùng đứng dậy, Nghiem bảo:
Anh biến thôi . Tần ở lại chơi nhé
Khánh Như ra mở cổng cho Nghiem, Tần quay mặt khi thấy hai
người quần vào nhau hôn từ biệt ngay khoảng giữa sân hẹp
Đợi khi ngồi xuống ghế xong, Tần bật ra ngay:
Mày với hán à ?
Như vuốt tóc qua một bên, giọng bình thản:
Ờ . Nương vào hán tao dễ sống hơn
Phượng Tần kêu lên:
Sao mày buông thả thế ? Là con gái, lúc nào mày cũng thiêt thòi
Khánh Như nhăn mặt:
Trời ơi ! Giờ là thời đại nào rồi? Sao mày cổ lỗ quá vậy? Sống theo
cách tao là hiện đại, là thực tế chứ không phải buông thả . Tao cần
một người đàn ông làm chỗ dựa. Có gì không đúng ?

Tần trầm giọng:

Ngoài mày ra, hắn còn là chỗ dựa của bao nhiêu đứa nữa, mày biết không ?

Như im lặng, một lát sau nó nói:

Tao không cần biết . Tao tin chắc đã nắm giữ linh hồn Nghiêm . Anh ta lo cho tao nhiều thứ, nhờ thế tao mới dư tiền gửi về quê

Nhỡ hắn bỏ mày thì sao?

Khánh Như cười nhạt:

Tao sẽ ...de hắn trước . Mày tin đi

Rồi con bé chuyển đề tài:

Mày sao rồi? Xong hồi ký chết tiệt ấy chưa?

Tự dưng Tần cộc lốc:

Rồi

Như hỏi tiếp:

Nhận tiền rồi luôn ?

Ừ

Vậy sao trông mày uể oải thế ?

Tần dựa vào lưng ghế:

Tao vẫn chưa hài lòng nhiều chuyện

Khánh Như tò mò:

Như chuyện gì ?

Tao có cảm giác ông Chu không trung thực khi kể về cuộc đời mình .

Còn nữa, trong suốt hai trăm trang viết, khogn có đoạn nào nói về vợ con mà lặp đi lặp lại chỉ những thành tích của ông

Như thắc mắc:

Thành tích hay thủ đoạn ? Tao nghe Nghiêm kể về ông Chu khá nhiều. Dù không đọc hồi ký mày viết, tao vẫn dám cá, đó là sự dối trá . Còn sự thật cuộc đời của ông ấy hả ? Ngang dọc lắm . Nhugn cuối cùng cũng trả giá bằng máu và nước mắt

Tần sững sốt:

Mày đã từng nghe ông Nghiêm nói gì về gia đình ông Chu à ?

Khánh Như nói:

Nghiêm gọi mẹ Khai là dì . Chuyện gì về gia đình ông Chu mà

Nghiêm chẳng biết

Tần hỏi tới:

Vợ ông Chu đâu?

Hai người li dị lâu rồi

Ngoài Khai ra, ông còn người con nào nữa không ?

Có . Nhưng đã chết cách đây mấy năm . Hừ ! Cũng là một dạng quả báo đấy

Lúc Tần còn đang thắc mắc, Khánh Như đã chuyển sang chuyện khác:

Mày định làm kế toán cho ông Khai à ? Chăm lắm đó

Tần tò mò:

Chăm nghĩa là sao?

Nghiêm nói vũ trường, nhà hàng chỉ thu lung tung, nhảy vào đó làm kế toán là lãnh đủ . Hay mày xin phụ tao với Nghiêm đi

Phương Tần nhìn Như:

Phụ mày với Nghiêm là làm cái gì ?

Khánh Như tuân một hơi:

Bọn tao đang có kế hoạch mới cho xóm hơn . Ca nhạc khogn đủ câu khách, phải kết hợp với diễn hài, biểu diễn thời trang hay một hình thức gì khác nữa mới được . Muốn vậy phải có người. Như mày là lý tưởng nhất

Phương Tần lắc đầu:

Tao hoàn toàn không có ý làm cho Khai

Như ngớ ngàng:

Vậy sao? Chẳng lẽ mày tiếp tục nghiệp cầm bút ? Nghề đó bấp bênh bỏ xừ

Tần nói:

Đành là như vậy, nhưng tao không thích Khai. Làm cho hắn, trước sau gì cũng lại nghĩ, làm chi cho mang tiếng

Khánh Như tiếp tục thuyết phục:

Nếu vậy, mày phụ tao đi. Không hát, làm speaker cũng được . Một bây giờ tổ chức cưới hỏi, sinh nhật cũng cần người điều khiển chương trình . Ngoài công việc giới thiệu chương trình hàng đêm ở nhà hàng, mày vẫn kiếm thêm khỏe ra qua các dịch vụ cưới hỏi này. Tao từng làm, tao biết mà . Nếu chịu khó chừng nửa năm, mày dư sức sắm cái xe tàng tàng đi cho đỡ mệt

Hất mặt và chiếc 79 nằm sát vách, Như nói:

Tao định gửi chiếc này về quê cho ba tao thờ hàng đay

Tần ngạc nhiên:

Vậy mày đi bằng gì ? Lại đạp xe cót két à ? Hay đi ké Nghiêm ?

Khánh Như cười kiêu hãnh:

Làm gì có chuyện đạp xe hay đi ké ai. Tao sắp tậu phuture cho oách . Làm mấy nghề này cần bẻ ngoài lắm

Phương Tần nhìn chiếc xe với vẻ ao ước . Nhưng không phải cho mình ...Nếu thằng nhóc Nhật có được, nó đỡ vất vả khi chạy sô học thêm

Dường như hiểu Tần đang nghĩ gì, Như lơ lửng:

Hay mày mua chiếc 79 này đi, tao để rỏ cho
Tần gượng gạo:
Rỏ bao nhiêu tao cũng không tiền
Giọng Khánh Như chắc nịch:
Mày làm ăn với tao bảo đảm có tiền và là tiền lương thiện
Lòng Phương Tần chùng xuống . Ai cũng muốn sống sung túc, sống
tiện nghi, Tần cũng thế . Nhưng đâu phải muốn là được
Co liếm môi:
Chỉ sợ lúc tao có đủ tiền, mày đã mang về quê mất rồi
Khánh NHu cười cười:
nếu thích, tí nữa mày chạy nó về
Đùa hoài
Tao nói thật . Xe là phương tiện, có nó mày dễ kiếm tiền hơn . Tao
cho mày trả góp đó
Phương Tần ngập ngừng:
Để tao suy nghĩ đã
Như nheo mắt:
Cơ hội khogn đến với người ta hai lần đâu. Bởi vậy phải biết nắm lấy
mọi cơ hội
Lời Khánh Như giống y như lời ông Chu, có vẻ gì trịch thượng, ban
phát làm Tần tự ái. Cô nhẹ nhàng:
Tao đã bao xin nhường hết cơ hội của tao cho mày cơ mà
Như xua tay:
Tao có khối cơ hội tốt, cần gì cơ hội hiếm hoi của mày. Cứ suy nghĩ
cho kỹ, nhưng nhanh nhanh lên ấy
Phương Tần im lặng . một lát sau cô hỏi:
Thật ra, Khai là người như thế nào?
Khánh Như hỏi lại:
Mày muốn biết phương diện công việc hay tình cảm
Cái hai thứ
Về công việc, anh ta là người nhạy bén với...mùi đồng, tận dụng mọi
thủ đoạn, cơ hội để hái ra tiền . Còn về tình cảm, hấn vẫn long bong,
chơi qua đường nhiều, nhưng chưa dừng chân nên đang là đích
nhắm của bao nhiêu cô gái. Mà mày hỏi làm chi nhỉ ?
Phương Tần nhún vai:
Tò mò vậy mà
Khánh Như có vẻ thách thức:
Làm việc cho Khai đi, sẽ biết rõ về hấn hơn, thậm chí biết rõ về ông
Chu hơn nữa. Cha con ông ta khác thường lắm
Tần nhăn mặt:

Mày nói cho tao nghe đi, úp mở hoài tao nhồi máu cơ tim vì tức quá
Khánh Như từ chối:

Đã hứa với Nghiêm rồi, tao đâu thể đem bí mật gia đình người ta kể
nhăng kể cuội. Ráng tìm hiểu từ kẻ khác đi em

Im lặng một chút, Như nói tiếp:

Xem như mày đã viết một quyển hồi ký cho quý

Tần kêu lên:

Mày nói gì ghê vậy?

Tao nói sự thật

Biết ông Chu là người xấu, sao mày khogn ngăn tao?

Khánh Như thản nhiên:

Vì đó là chén cơm của mày, hơn nữa có chết ai đâu. Cứ xem như
mày vừa viết xong một quyển truyện, mà nhân vật đã được hư cấu
trăm phần trăm

Phương Tần thắc thỏm:

Nhưng đó không phải là một quyển truyện mà là hồi ký, nó đòi hỏi
tính trung thực, tao viết sai người ta sẽ cười

Khánh Như khoát tay:

Mày khéo lọ Thiên hạ bây giờ bận rộn lắm, chả ai ở không đợi hồi ký
của ông Chu đâu để mà cười mày

Dầu vậy, tao cũng thấy xấu hổ . Nhất định tao sẽ viết lại cho đúng sự
thật

Bằng cách nào, khi ông Chu đã cố ý cung cấp tình tiết sai cho người
viết ?

Phương Tần mím môi:

Tao sẽ tự tìm hiểu bằng cách nhận lời làm việc cho Khai

Khánh Như thoáng sửng sốt, nhưng con bé vội khỏa lấp bằng một
tràng cười:

Đó là mục đích của mày à ? Đúng là càn rỡ chưa từng thấy. Nếu

Khai biết mục đích của mày, hẳn sẽ không tha thứ đâu

Phương Tần làm thinh . Lâu lắm rồi cô mới ra một quyết định bất
ngờ:

Một lát tao sẽ chạy chiếc 79 mày về

Mặt Khánh Như tròn xoe, nó áp ứng:

Coi như cơ hội đã chọn mày. Tao OK ngay

Hạnh phúc xanh

Chương 4

Phương Tần sốt ruột nhìn đồng hồ . Tám giờ hơn rồi vẫn chưa thấy Nhật về . Cái thằng lại la cà với bạn bè

Bỗng dưng Tần cau kinh khi bà Quý vẫn bình thản trước màn hình ti vi Mẹ cô là thế đó, đã xem tivi rồi thì mặc kệ mọi chuyện xung quanh Cô đứng dậy đi ra đi vào, mồm lẩm bẩm:

Cái thằng quỷ ! Giờ này vẫn chưa về nhà . Ý là chạy Honda chứ không phải đi xe đạp đấy

Bà Quý lên tiếng:

Nó có nói với mẹ tối nay dự sinh nhật bạn, sẽ về trễ một chút Năm thi, sao nó lại kiếm đủ lý do để chơi nhỉ ? Đúng là đồ vô lo Phải có nghỉ ngơi chứ . Học suốt nhớ nó phát khùng thì khổ

Phương Tần dậm chân:

Trời ơi ! NÓ có học đau mà khùng . Mẹ thật buồn cười

Dứt lời cô cau có trở lại bàn làm việc . Cô đang bận bịu xem lại toàn bộ sổ sách của các nơi Khai đang quản lý . một vũ trường lớn, một phòng trà, quả là một tài sản lớn, nhưng nếu không giỏi kinh doanh thì đường đi tới phá sản không xa đâu

Tốt nghiệp khoa kế toán, tài chính, nhưng nhìn vào ba mớ sổ sách nhập nhằng này, TAn muốn nổ đom đóm mắt . Vừa làm việc, Tần vừa cầu nhàu chửi rửa, mà không biết mình chửi ai cho đúng

Ngay lúc ấy, Thu Oanh, con bé hớt hải chạy vào:

Cô Quý ơi ! Anh Nhật mới gọi điện thoại về . Ảnh bảo...a?nh đụng người tạ..chắc ...chắc chết rồi

Bà Quý bà Tần đứng bất động rồi đờ người ra vì quá bất ngờ

Phải mấy giây sau, bà Quý mới ré lên:

Thằng Nhật có sao không Oanh ?

Con không biết

Bà Quý quỳnh quáng:

Ồi giờ ơi ! Giờ phải làm sao đây?

thu Oanh nhìn Tan:

Em chở chị đi trung tâm cấp cứu...Nhớ ...nhớ đem tiền theo với

Phương Tần gật đầu. Cô không còn hơi để sĩ vả Nhật . Cái thằng quỷ nhỏ đó đúng là đồ ăn hại. Lỡ như người bị nạn hoặc bản thân nó có bề nào, Tần không biết chuyện gì xảy ra nữa

Hai chị em đèo nhau trên chiếc Angel . Vừa đi, Tần vừa vái ba mình sống khôn thác thiêng xin phò hộ cho gia đình cô thoát cơn hoạn nạn này

CHạy vội chạy vàng vào nhà thương, Tần ước nước mắt thấy mỗi mình Nhật đứng ngoài phòng cấp cứu mặt tái xanh sợ hãi

Cô mếu máo:

Mày có sao không ?

Nhật lắc đầu, cô hỏi tiếp:

Còn người tả

Nằm trong đó, vẫn chưa tỉnh

Dần lòng dữ lắm, Tần vẫn phải hạnh hộc:

Mày chạy kiểu gì vậy?

Nhật đáp ứng:

Tự nhiên ổng té vào đầu xe, em tránh không được nên kéo ổng theo mấy mét

Đã báo cho người nhà họ chưa?

Ổng chả có giấy tờ gì hết, biết đâu mà báo

Cửa phòng cấp cứu xích mở, Nhật vội kéo Tần lọt vào. Tới bên giường nạn nhân, Tần suýt kêu lên khi nhận ra ông Chu

Trời đất ! không biết hên hay xui đây nữa

Phượng Tần hỏi:

Là ông ta hả ?

Nhật thiếu não gật đầu:

Vâng

Vừa lúc ấy, y tá đuổi hai chị em ra ngoài. Tần nhìn Nhật:

Ổng chủ của chị . Phải gọi điện cho con ổng thôi . Đúng là xúi quẩy

Rồi để mặc Nhật đứng với Thu Oanh, Tần tắt tá đến máy điện thoại công cộng gần đó . Cô gọi số di động cho Khai và hy vọng anh ta không tắt máy

Giờ này, chắc Khai đang quay cuồng với các cô nàng bốc lửa ở vũ trường . Chả biết tiếng nhạc có át tiếng chuông không nữa. Lỡ anh ta không nghe thấy thì khổ

Chuông reo gần hết hồi, Tần mới nghe giọng phụ nữ ở đầu dây bên kia

Dù khá ngại, nhưng Tần vẫn phải lên tiếng:

Dạ . cho tôi gặp anh Khai

Có chuyện gì không ? Cứ nói đi, tôi sẽ nhắn lại

Chuyện rất quan trọng, tôi phải nói trực tiếp với anh Khai ạ

Giọng phụ nữ bên kia hơi quyền hành lẫn khó chịu:

Tôi là mẹ Khai. Cô muốn nói gì với nó vào giờ này hả ?

Phượng Tần hệt hăng, nhưng vẫn nghiêm giọng:
Ông Chu, ba anh ấy bị xe đụng, đang ở trung tâm cấp cứu, bệnh viện X, nhấn ảnh tới ngay
dứt lời, cô hậm hực đặt máy xuống khá mạnh . Chẳng hiểu mẹ Khai là mẫu người thế nào, sao cách nói nghe dễ sợ quá . Chắc bà ta tưởng Tần là một trong những cô gái đang nhắm Khai làm mục đích của đời mình, nên mới hằn học như vậy
Trở vào, Tần hỏi Nhật:
Xe đâu?
Nó rầu rĩ:
Trong bãi xe. Nhưng em không hề đụng ổng . Tại người ta đi đường giữ xe lại, nên em mới bị vây vào
Thế miệng mày đâu mà không chịu giải thích
Lúc đó có mình em, nói ai nghe, chỉ sợ ổng không tỉnh ...em bị oan mới chết
Tần gắt:
Im giùm tao đi
Quay sang Thu Oanh, Tần bảo:
Em về bảo mẹ chị yên tâm, tí nữa chị với anh Nhật sẽ về
Thu Oanh đi hơn mười lăm phút vẫn chưa thấy Kha vào. Tần sốt ruột đi loanh quanh trước cửa phòng cấp cứu. Cô không còn tâm trí đâu để tra hỏi, mắng mỏ Nhật . Điều cô lo bây giờ là ông Chụ Nhỡ ổng tạ..Ồi Trời ! Sao số cô lại đen đui vậy chứ ?
Phượng Tần vừa mừng vừa sợ khi Khai đi như chạy vào
Anh ngạc nhiên:
Sao em lại ở đây?
Tần nói thật nhanh:
Tôi vừa gọi cho anh đó . Ông Chu vẫn chưa tỉnh
Khai đẩy mạnh cánh cửa phòng cấp cứu. Ta vội lách theo anh, nhưng mới đi vào vài bước, cô đã bị đuối, trong khi Khai vẫn hùng hục bước tới
Tần đành trở ra ngồi kế Nhật . Chừng một phút sau là Khai bước ra
Giọng anh khô khan:
Không phải ba tôi
Phượng Tần sửng sốt:
Chẳng lẽ tôi nhìn lầm ?
Khai không trả lời. Anh lấy điện thoại ra nhấn số trước vẻ ngơ ngác đến tội nghiệp của Tan
Giọng Khai thật rõ:
Khai đây. Em vào trung tâm cấp cứu gấp, chú Chánh đang ở đây

Cất cái di động nhỏ xíu vào túi, Khai quay sang chị em Tan:
Ông ấy là chú tôi, em song sanh với ba tôi. Mà chuyện gì xảy ra vậy?
Tần liêm môi:
Ông ấy té vào đầu xe của em tôi. Thằng bé không tránh được, lỗi
ông hết mấy thước
Nhật vội nói:
Em thề là không hề đụng ông ấy
Khai gạt đầu:
Tôi tin em . Chú Chánh bị bệnh tim khá nặng, có thể lên cơn bất ngờ
. Không hiểu sao hôm nay lại đi một mình
Tần ngập ngừng:
Liệu ông ấy có sao không ?
Tôi không biết
Nhìn Nhật, Khai hỏi:
em có bị trầy trụa gì không ?
Nhật lắc đầu. Tần nói thay cho em mình:
Nhật đi học trên đường về thì gặp chuyện . Nó dữ lắm rồi, nó về
được chứ ?
Khai phẩy tay:
Chị em em về đi. Tôi ở lại với chú ấy được rồi
Tần nói:
Tôi sẽ ở đây đến khi ông ấy tỉnh . Dù em tôi không phải người gây tai
nạn, nhưng chúng tôi vẫn có trách nhiệm
Khai nhếch môi khinh khỉnh:
Vậy thì tốt
Tần bảo Nhật:
Em về kéo mẹ trông . Đi cho cẩn thận đấy
Khai quay lại phòng cấp cứu khá lâu vẫn chưa thấy ra. Tần chả hiểu
mình có cần ngồi đây thế này không, trong khi công việc đang đang
đề ở nhà
Nếu ông Chanh chỉ là em sinh đôi với ông Chu, thì chắc chắc người
Tần gặp trong phòng tranh và ở nhà Nhã Trúc chính là ông . Trái đất
bao la thế, sao người ta vẫn ...đụng nhau? Chả biết hữu duyên hay
vô duyên đây
Người thanh niên mà Tần biết là con trai ông Chánh bước vào với
Nhã Trúc . Cả hai khựng lại khi nhận ra Tần . Trúc hỏi:
Bồ làm gì ngồi đây vậy?
Không trả lời Trúc, Tần nói với người thanh niên:
Anh Khai đang trong phòng cấp cứu với ba anh
Anh ta nhìn cô đầy thiện cảm trước khi bước vào trong . Nhã Trúc

khó chịu:

Mày quen anh Thúc à ?

Tần cộc lốc:

Không

Rồi cô quay đi với vẻ không muốn bắt chuyện . Tần vẫn chưa quên cách đối xử của Nhã Trúc với chị em cô cách đây không lâu

Giọng Nhã Trúc chua chát:

A ! Thì ra mày đang bám vào ông Khai. Thảo nào mới đó mà đã sắm xe cho thằng Nhật . Chẳng lẽ tấm thân mày chỉ đánh giá một chiếc cúp 79 ? Nếu thế thì rẻ quá . Và ông Khai quả là dân bản tiện đúng nghĩa

Dầu không ưa Khai, Tần vẫn khó chịu khi nghe Trúc miệt thị anh ta
Đã vậy, nó còn nhục mạ cô bằng giọng điệu khinh khi rẻ rúng

Mặt đanh lại, Tần gằn:

Nói năng phải biết lựa lời. Tao không nhin mày đâu

Phủi hai tay đầy vàng vòng vào nhau, Trúc hất mặt lên:

Nhắm làm gì được tao nào? Tao chỉ nói sự thật thôi . Mày với Khánh
Như cá mè một lứa

Phương Tần định trả đũa thì Khai và Thúc bước ra

Nhã Trúc ngọt như đường:

Ba không sao chứ anh ?

Thúc trả lời:

Đã tỉnh, nhưng phải đi chụp hình đầu

Nhìn Tan, anh ta ngập ngừng:

Cám ơn ...cô đã đưa ba tôi vào đây

Phương Tần gượng cười:

Thật ra là ...là ...

Khai ngắt ngang lời cô:

Chú Chánh tỉnh rồi, Thúc sẽ chăm sóc chú ấy. Chúng ta về vì còn nhiều việc phải làm cho xong tối nay

Nhìn nụ cười khinh khỉnh của Nhã Trúc, Tần tức lắm, nhưng cô vẫn giữ vẻ thản nhiên trong khi Trúc cố ý khiêu khích:

Không ngờ bạn em là nhân viên chuyện làm ngoài giờ với anh . Gì chứ khâu làm đêm, Phương Tần nhiều kinh nghiệm lắm,

Hướng ánh mắt sát lạnh về phía Trúc, Khai nói:

anh hiểu nghĩa đen lẫn nghĩa bóng câu nói của em . Nhưng liệu mà giữ mồm đầy, anh không thuộc dạng người thích đùa đâu đấy

Dứt lời, Khai nắm tay Tần kéo đi. Cô vội gật đầu chào và kịp nhận từ

Thúc cái nhìn ám áp trước khi theo Khai

Giằng tay mình lại, Tần hỏi:

Lúc này anh đã nói gì với Thục

Khai lơ lửng:

em quan tâm làm chi chuyện đó nhỉ ? Tôi nói đúng với điều tôi hiểu.

Nhưng tại sao Nhã Trúc lại đổ kị với em vậy?

Anh quan tâm làm chi chuyện của phụ nữ nhỉ ?

Khai nheo nheo mắt:

Tôi quan tâm tới em chứ không phải phụ nữ nào khác . Hình như em từng biết Thục ?

Tần trả lời:

Tôi từng gặp ông Chánh và Thục, nhưng lúc ấy, tôi cứ tưởng ông Chanh là ba anh

Khai gật gù:

Vậy có thể tự giải đáp vì sao Trúc không ưa em rồi. Nhã Trúc vốn đa cảm, còn Thục lại đa tình rất mực

Phượng Tần nóng mặt:

Anh nói gì vậy?

Khai lắc đầu:

Tôi đưa em về nhé

Tần từ chối thẳng:

Tôi đi xe ôm được rồi

Ai lại làm thế, trong khi em đã vì gia đình chúng tôi? Ít ra, em cũng nên nỗ lực sắp xếp mình một chút chứ

Phượng Tần nhún vai:

Tự anh rước lấy nhọc nhằn, chứ tôi không dám yêu cầu. sau này đừng kể công nhé

Khai bật cười vì cách nói ngang ngang của Tần . Anh bảo cô đứng đợi ở cổng, rồi ra bãi giữ xe, phóng chiếc mô tô phân khối lớn đến .

Khai quyền hành:

Len mau

Phượng Tần kêu lên:

Trời ơi ! Xe này hả ?

Khai hát hàm:

Chớ xe nào? Khuya lắm rồi. Em có về không, hay định trở vào bệnh viện làm kẻ thứ ba

Còn một núi sổ sách của anh ở nhà, tôi không rảnh đâu để làm kẻ thứ ba

Tần chưa nói hết câu, Khai đã rẽ gạ Chiếc xe lao đi nhanh đến mức cô chưa kịp định thần thì phải. Ôm đại Khai, mặt úp vào lưng anh ta, tóc bay tung toé

Tần hét vài tai Khai:

Anh chạy chậm một chút
Khai nghiêng đầu ra sau:
Như vậy là chậm nhất rồi. Bộ em sợ à ? Tôi chờ mẹ tôi còn nhanh hơn đó
Tần tiếp tục gào:
Tôi không quen
Từ từ sẽ quen . Nếu sợ em ôm cho chặt vào, tôi không tính tiền ôm đâu
Dầu tức điên lên vì giọng điệu của Khai, Tần vẫn không dám buông tay một cảm giác lạ lùng mới mẻ chọt lên vào hờn cô, tim đập thành thịch, người nóng ran, Tần bỗng muống cứ được áp mặt vào lưng Khai thế này mãi. Cô chưa bao giờ nghĩ tới chyen nường tựa vào ai, nói chi là Khai, người thích cọt nhĩa với phụ nữ
Nghĩ tới đó, Tần ngược mặt, buông tay, cô vừa ngồi xích ra, Khai đã tăng ga, lạng lách trên đường vắng . Hờn vĩa lên mây, Tần lại ôm, lại úp mặt vào lưng anh
Tần hét:
Cho tôi xuống đi
Khai vẫn giữ nguyên tốc độ:
Em ra lệnh cho sếp đấy à ? Nén nhớ, tôi không khoái bị điều khiển .
Nấn nĩ đi em
Hai tai Tần ù đặc, tóc bay rối tung . Cô vốn ngang ngạnh dễ gì bị khuất phục, dù đó là sếp
Thấy Phương Tần làm thỉnh, Khai lại đánh võng lên đường . Vừa sợ, vừa tức, Tần không biết làm sao. Sấn đang úp mặt vào vai anh ta, cô nhe răng ...phập một cái bằng tất cả sức mạnh có được của cơ hàm Khai giật nảy người vì đau lẩn bất ngờ . Chiếc xe chao nghiêng và lủi đầu vào lề rồi dừng lại. Dưới ánh sáng đèn cao áp, Tần thấy máu rịn ra từ vai áo anh . Thoi chết rồi ! Cô cấn mạnh quá . Nhảy xuống đường, cô đứng chết trân trong khi Khai ôm vai, nấn nhớ:
Trời ơi ! Sao lại chơi ngố cầu xực nử ? Em đúng là ác . Tôi đùa một chút mà ...mà ây dạ..chảy máu rồi
Phương Tần cuống le, nhưng vẫn bướng:
Tai anh ép tôi thôi
Khai xuýt xoa:
Đau quá . Hừ ! Máu của tôi vương trên môi cô kìa. Hả dạ chưa?
Như một phản xạ, Tần đưa tay lên môi, rồi nhìn . Không có gì hết . Anh ta còn đủ bình tĩnh để đùa, chứng tỏ anh ta không sao. Nhưng dám cô bị nghĩ việc lắm . Nhớ tới chiếc 79 chưa trả đồng nào, Tần hơi lợ Cô không thể mất việc làm lúc này

Giọng dịu xuống, Tần lí nhí:

Tôi xin lỗi

Lấy ra một bịch khăn giấy, cô áp ứng:

Để tôi xem

Tránh gương mặt lấm lì bắt đầu quạu của Khai, Tần run run mở vài ba nút áo, cô nhẹ nhàng kéo áo Khai. Trên vai anh, dấu răng Tần in rõ rành rành, nhất là dấu cái răng khểnh sâu hoắm đang rỉ máu. Tần lấy khăn giấy, thấm nhẹ. Kha cau mày làm Tần vội trấn an:

Khogn sao đâu

Dứt lời, cô chu môi thối nhe nhẹ trong khi Khai chì chiết:

Nếu nạn nhân là em thử coi có sao không? Hừ! Đúng là sư tử hà đông. Nếu có cơ hội, chắc em đã xé xác tôi rồi

Phương Tần cố làm thình dù trong lòng rất muốn cãi với Khai. Cô lại chum môi thối với tất cả thận trọng

Khai phì cười:

Ôi trời! Nhột quá

Tần đỏ mặt:

Anh đừng làm tình làm tội người ta nữa

Khai cài nút áo lại, miệng tùm tùm đều giả làm Phương Tần tức muốn chết. Đưa tay tự xoa vết cắn, Khai thanh:

Nhức thật. Tối nay chắc khó ngủ rồi

Hất mặt nhìn Tan, anh hỏi:

Về chứ?

Tần lắc đầu:

Anh về một mình đi, tôi...tôi

Khai lừ mắt:

Đi xe ôm chứ gì? Cứ đứng đây mà đón. Thế nào cũng sẽ gặp ma. Phương Tần nhe răng:

Gặp ma vẫn tốt hơn gặp anh

Dứt lời, cô xốc cái túi trên vai rồi bỏ đi dọc theo lề, trong khi Khai hậm hực phóng đi. Tần thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng lại đón xe. Năm phút, rồi 10 phút, vẫn chẳng thấy bác tài nào chạy ngang, TAN bắt đầu sốt ruột

Vừa lúc ấy, một chiếc Magic tấp vào, gã đàn ông có bộ râu quai nón ngoác mồm:

Đi khogn em?

Phương Tần gạt đầu rồi nhanh nhẹn bước xuống đường. Gã nhìn Tần trân trối:

Đáp ở đâu vậy?

Cô ngập ngừng:

Về quận một . Anh tính bao nhiêu tiền
Xoa bộ râu rậm, gã cười cười:
 Bao nhiêu chả được
Nụ cười gã làm Tần cảnh giác, cô nói:
Tôi không đi nữa
Nụ cười tắt ngấm ngay, gã long mắt lên:
Cô em định giỡn mặt hả ? Mẹ ...len xe không ?
Lui lاید đằng sau, Tần gằng giọng:
Không . anh đi đi. Không thôi , tôi la đó
Gã râu rậm cười sặc sụa:
Vừa ăn cướp vừa đánh trống à ? Có gan cứ la
Dứt lời, gã dựng chống xe, khệnh khạng tiến về phía Phương Tần .
Cô chạy dọc theo lề đường, miệng la cướp, nhưng đường vắng
chẳng ai để ý tới tiếng kêu lạc lõng của Tan
1 Chiếc xe khác ngừng phía trước cô, đèn loá chói chan khiến Tần
không nhìn thấy gì hết mà chỉ nghe tiếng ai đó gọi tên mình thảng
thốt . Mặc kệ ai gọi, Tần cầm đầu chạy tiếp cho tới khi một cánh tay
mạnh mẽ ghì cô lại. Tần vùng giở xách đập túi bụi vào kẻ đó và bị
hắn ta giữ chặt cứng
Nghe gọi tên, Phương Tần bình tâm lại khi nhận ra Khai. Anh cầu
nhàu:
Hắn chạy mất rồi. Rốt cuộc tôi lại bị lãnh đòn đủ . Đau thật
Phương Tần đưa tay lên ngực, giọng lạc đi:
Thật kinh khủng
Khai mĩa mai:
Em thích gặp ma mà . Cũng may là lương tâm cắn rứt, nên tôi quay
lại
Phương Tần liếc vội Khai rồi quay đi:
Tôi thật không ngờ ngoài đường giữa đêm lại ghê như vậy
Khai cười nhạt:
Giờ mới biết sao?
Vừa hỏi, anh vừa leo lên xe. Tần ngoan ngoãn lên ngồi phía sau.
Ngần ngừ một chút, cô vòng tay ôm ngang em Khai, nhưng lần này
anh ta chạy thật chậm
Tần rụt rè rút tay lại, ngồi xích ra, cô hỏi:
Anh còn đau không ?
Khai ngọt nhạt:
Dĩ nhiên là còn . Đau toàn thân vì bị đánh không kịp trở tay
Phương Tần liếm môi:
Tôi đâu có muốn vậy

Khai lạnh lòng:

Bắt đầu ngày mai em thôi làm kế toán đi

Tần nhói ở ngực, nỗi lo của cô đã ~thành hiện thực . Thật đáng đời cho tánh khí ngông nghênh chẳng phân biệt cao thấp của cô . Chỗgn đối với sếp, phần thua thiệt sẽ thuộc về mình là đương nhiên .

Nhưng Khai thật nhỏ mọn khi xử ép Tần như thế

Lúc cô đang hoang mang chưa biết tính sao, Khai đã nói tiếp:

Dữ dằn như em xứng làm vệ sĩ hơn . Hừ! có lẽ em làm cận vệ cho riêng tôi là tốt nhất

Dứt lời, Khai nhún ga, chiếc xe vọt thẳng . Tần hốt hoảng ôm chầm lấy anh, mặt úp vào lưng . Mặc kệ Khai chạy nhanh cỡ nào, cô vẫn khép mi, im lặng . Lưng anh rộng, êm và chắc chắn thế kia thì Tần sợ gì cơ chứ . Cô buông thả một chút, mơ mộng một chút, rồi nhận ra đêm thật lãng mạn

Bà Vân chăm chú nhìn Phương Tần kha lâu mới hỏi:

Co tìm Khai chi vậy?

Đã quen cách tra vấn của bà qua điện thoại lần đó, nhưng Tần vẫn khó chịu. Cô cố lễ phép:

Cháu trình sổ sách cho anh Khai duyệt ạ

Mặt khó dăm dăm, bà Vân nói:

Nó sốt cả đêm sức đau mà xem sổ sách . Co mang về đi

Tần ngần ngừ rồi đành đứng dậy. Rất muốn hỏi thăm xem Khai bệnh thế nào, nhưng cô không sao mở miệng

Cuối cùng, cô đành lên tiếng:

Cháu gửi lời thăm anh Khai. Xin phép bà cháu về

Vừa bước tới ngưỡng cửa phòng khách, Tần đã nghe tiếng Khai gọi mình . Quay lại, cô thấy anh đang bước xuống cầu thang, kế bên là một cô gái. Cô ta nhìn TAn với ánh mắt dò xét đầy khó chịu đến mức cô phải bối rối khi gật đầu chào

Vẫn giọng quyền hành, Khai ra lệnh:

Đem sổ sách vào đây

BA Vân kêu lên:

Con đang bệnh kia mà

Khai phẩy tay:

Công việc đâu hề đợi tới lúc người ta khỏe

Cát Phương vội nói:

Anh đi nghỉ đi, em sẽ kiểm tra sổ sách hộ anh

Bà Vân gật đầu:
Đúng đó
Khai dịu dàng:
Không dám phiền tới em . Phương cứ ở chơi với mẹ, anh phải làm việc rồi
Phương cười thật tươi:
Em sẽ nấu súp măng cua cho anh ăn bồi dưỡng . Được chứ ?
Khai cũng cười:
Ờ . Anh rất thích món đó
Phương Tần chợt thấy mình thừa. Cô cúi xuống nhìn cái thảm đất tiền dưới chân và nghe Khai gọi:
Em lên đây. Tan
Tần bước chân trần lên từng bậc thang đá mài mát rượi. Cô theo Khai vào một phòng khá rộng bày biện hết sức sang trọng
Hai người ngồi xuống bộ salon gia màu xám . Khai khoan tay im lặng nhìn, khiến Tần không biết phải bắt đầu thế nào
Cô lúng túng mở lời trước:
Anh ...anh đã bớt sốt chưa?
Chưa
Không đi khám bệnh à ?
Khai nhìn cô:
Tôi sẽ khai bệnh gì đây? Bị sư tử cắn à ?
Phương Tần đan tay vào nhau:
Thế ...vết cắn ra sao rồi?
Vẫn vậy. Sưng và nhức cả đêm . Ông bà nói dấu răng người rất độc, quả thật không sai
Tần cắn môi đầy ân hận:
Tôi phải làm gì đây? Ít ra cũng phải sát trùng cho anh chứ
Khai cau nhàu:
Bị cắn từ hôm qua, nếu có "nọc" độc, nó cũng vào tới tim rồi , Em không phải vò vệt lo nữa. Đã xong sổ sách chưa?
Phương Tần cụt hứng . Cô lặng lẽ lấy trong túi xách ra 4 quyển sổ dày, giọng lạnh tanh:
Đã xong rồi. Mời anh kiểm tra
Khai nhìn vẻ mặt phờ phạc của cô và buột miệng:
Em làm suốt đêm à ?
Vâng
Tôi đâu có bắt buộc em như vậy
Nhưng đã hứa hôm nay xong, tôi phải giữ lời
Khai tủm tỉm cười. Anh đẩy chồng hồ sơ qua một bên làm Tần ngạc

nhiên:

Sao...sao lại thế ?

Tôi đang sốt, đầu thể kiểm tra nổi

Phương Tàn nhìn Khai, cô cố tìm một chút bệnh hoạn nào đó trên gương mặt anh, nhưng tuyệt nhiên không thấy. Hừ ! Anh ta làm nũng với mẹ và cô nàng lúc này chứ bệnh hoạn gì tẩm thân cộp vật không chết này

Tự nhiên Tàn thấy tức khi suốt đêm qua cô không dám ngủ vì chồng sổ quỷ sứ ấy. Cô nói:

Nếu anh không kiểm tra ngay, tôi xin phép về

Khai khoanh tay:

Không kiểm tra sổ, nhưng sẽ kiểm tra kết quả. Em báo cáo đi

Phương Tàn trầm giọng:

Thú thật, tôi dừ lắm rồi, sợ không trả lời được những thắc mắc của anh . Tôi có làm một báo cáo kèm theo, anh làm ơn đọc hộ

Khai sa sầm mặt:

Trong những nhân viên của tôi, chưa ai ngang bướng như em . Nếu không phải vì ba tôi yêu cầu, tôi đã cho em nghỉ rồi

Tàn không nao núng:

Tôi từng làm việc nhiều chỗ, bị sa thải nhiều lần, nên không kỳ vọng sẽ trụ lâu dài ở nơi nào hết . Tôi luôn tâm niệm mình làm việc bằng lương tâm, với hết khả năng, nhưng nếu bị đối xử không công bằng, tôi sẽ nghỉ . Tâm trí tôi rất thoải mái, nếu một lần nữa bị thôi việc, do đó anh không cần vì ông Chu

Dứt lời Tàn đứng dậy:

Tôi sẽ khogn làm nữa đâu

Định bước đi, nhưng Tàn bỗng thấy xung quanh chợt tối sầm . Cô khựng lại ôm đầu, người nôn nao choáng váng . Chịu không nổi cảm giác bị say sóng này, Phương Tàn buông phịch xuống ghế

Nhìn gương mặt tái xanh của Tan, Khai kêu lên:

Em bị gì vậy?

Tiếp tục ôm mặt, Tàn nhăn nhó:

Tôi...tôi bị chóng mặt quá

Khai nói một hơi :

Làm việc quá sức, lại thức khuya, nên mới bị như thế . Đúng là không biết thương thân

Hai tay giữ chặt thành ghế, Phương Tàn cố chịu đựng cảm giác ngã nghiêng quay cuồng . Nước mắt hờn tủi chợt ứa ra. Cô đã thức trắng đêm vì công việc, để rồi bị mắng là không biết thương thân . có oan uổng không ?

Môi mím lại, Tần mĩa mai:

Chỉ kẻ nghèo là bán mạng, còn người giàu mới biết thương thân
Khai bối rối. Vì xót chuyện Tần phải làm đêm nên mới lỡ lời, không
ngờ lời ấy khiến Tần khóc. Thì ra cô bé nông nghênh này không
cứng như anh tưởng. Lòng Khai bỗng chùng xuống vì xúc động.

Anh nói:

Xin lỗi. Ý tôi không phải vậy. Em xoa dầu cho bớt khó chịu nhé
Rồi không đợi nghe Tần nói, Khai hấp tấp bỏ đi. Tần tựa người vào
ghế mà vẫn bị đong đưa xoay tròn như bị ai dần

Cô nghe giọng Khai ân cần:

Thư dần một chút sẽ thấy đỡ hơn

Anh nhẹ nhàng xoa dầu vào thái dương Tần rồi dùng hai ngón tay trở
dây nhè nhẹ. Tần cố hé mắt nhìn. Gương mặt anh thật sát, khiến cô
hết hồn nhắm mắt lại

Tần lí nhí:

Cám ơn anh. Tôi về được rồi

Vừa đứng dậy, cô đã loạng choạng ngồi xuống. Khai ân cần đỡ cô:

Em chưa ổn, làm sao về được

Tần cương quyết:

Tôi không muốn phiền gia đình, anh có thể gọi hộ tôi chiếc xích lô
chứ?

Khai hùng hồn:

Tôi sẽ đưa Tần về

tôi tự đi được

Khai nhún vai:

Thế thì tôi không ép

Tần gượng đứng lên, nhắm mắt cả phút cô mới khó khăn xuống từng
bậc thang. Ra tới cửa, Tần thấy Khai đứng kế bên chiếc xích lô.

Anh dìu cô lên xe, dặn dò bác tài chạy cẩn thận. Tần dựa đầu vào
thành ghế, nghe nhịp xe lắc lư, lắc lư mà chịu không nổi

Xe ngừng trước nhà, Phương Tần ngạc nhiên khi thấy Khai ngừng,
chiếc mô tô phân khối lớn bên cạnh, anh trả tiền xích lô rồi đỡ xuống
Đưa chìa khóa cho Khai, Tần mệt mỏi:

Anh mở giùm cửa

Không ai ở nhà sao?

Tần ậm ự rồi bước vào trước:

Cám ơn anh đã chịu cực vì tôi. Giờ anh về để ở nhà chờ

Khai cao giọng:

Không mời sắp ngồi lại dù năm phút thôi sao?

Phượng Tần gượng gạo:

Tôi sợ không tiếp đãi sắp được chu đáo. Xin anh dịp khác vậy

Mọi người đau cả rồi?

Mẹ tôi về quê, nhóc Nhật đi học tới chiều

Khai kêu lên:

Vậy ai lo cho em ?

Chóng tay dưới trán, Tần bảo:

Tôi là con nhà nghèo chớ đâu phải tiểu thư, để ẩm đầu sổ mũi đã có ngay bác sĩ riêng kê toa uống thuốc

Làm như không để ý cách nói chua chát của Tan, Khai tiếp tục thắc mắc:

Đã cơm nước gì chưa?

Tần nói:

Cần gì cơm nước, chỉ một gói mì là đủ rồi

Khai cau mày:

Ăn uống như vậy, bảo sao không chóng mặt . thức thâu đêm, em chỉ ăn một gói mì thôi sao?

Tần không trả lời. Cô muốn Khai...biến cho rồi để ngủ một giấc .

Nhưng anh vẫn thản nhiên ngồi như đang ở nhà mình . Đúng là sắp, thiếu tế nhị và thừa bất lịch sự

Khai bỗng dịu giọng:

vào nằm nghỉ đi. Tôi sẽ mua gì đó cho em ăn

Phượng Tần nói ngay:

Tôi sẽ nhờ bé Oanh ở cạnh nhà, anh đừng bận tâm . Về đi, không thôi thì mẹ anh và người ta sẽ trách tôi đấy

Khai nhìn vào mắt cô:

Không tin em được . Hơn nữa, không ai có quyền trách tôi hết

Đứng dậy, Khai nói:

tôi sẽ quay lại, đừng khóa cổng đó

Tần nhìn theo dáng ngông nghênh của Khai mà tức . Trời đất ! Lúc nào anh ta cũng lên giọng ông chủ nghe phát ghét

Rửa mặt, thay quần áo, nằm vật ra giường với cảm giác bồng bênh, trôi nổi, Tần suy nghĩ không ra tại sao Khai lại tốt với cô như thế .

Hay anh ta muốn chọc giận cô người yêu xinh như mơ kia Nhớ lại ánh mắt đầy khó chịu của cô gái tên Phượng . Tần chợt bần chồn .

Cô không muốn rắc rối đó ảnh hưởng đến chén cơm manh áo đến gia đình cô

Nhắc đến cơm áo gạo tiền, Tần thấy mình đang đói vô cùng . Có lẽ cô chóng mặt vì suy nhược . Suốt tuần qua, đêm nào cô cũng thức thật khuya, nhưng chẳng bồi dưỡng thêm . Những thứ gì có chất một

chút, mẹ đã dồn hết cho Nhật . Nó cần bồi bổ để đi học . Còn Tàn thì không . vì cô đã qua rồi thời thi cử . Nhưng một tuần kiểm tra sổ sách cho Khai còn mệt hơn ôn thi tốt nghiệp, giờ nghỉ lại. cô thấy ngán

Mà thôi , than thở nhằm ích lợi gì

Nghe tiếng xe dừng trước sân, Tàn vội ngồi dậy, cô vịn vào tường ra tới phòng khách . Đúng là Khai bước vào với hai hộp nhựa đựng trong bịch nilon

Anh bảo:

Em ngồi xuống đó tôi sẽ phục vụ

Rồi hết sức tự nhiên, anh đi thẳng xuống lấy tô, muống dưa mang lên . Như một tiếp viên thạo việc, Khai trút phở còn nghi ngút khói vào tô và đặt ngay trước mặt TAn

Ăn xong, em sẽ khỏe ngay. Nào, mỗi người một tô

Phương Tàn buột miệng:

Sao anh tốt dữ vậy?

Vì em là nhân viên của tôi. Nếu em bệnh, tôi sẽ bị lỗ ngày công . Là người làm ăn, tôi chỉ muốn thu lời. Hết thắc mắc rồi chứ ?

Phương Tàn làm thinh, vì những lời hết sức thức tế của Khai. Anh ta đúng y như Khánh Như nhận xét . Nhạy bén với mùi đồng . Khai đã nói lý do vì sao anh tốt với Tàn rồi, cô cứ thoải mái vì Khai chả có tí ...lãng mạn nào dành cho cô đâu

Vừa từ tốn ăn, Tàn vừa nghe Khai nói:

Sức làm việc của em đáng nể lắm . Muốn khẳng định mình là điều tốt, nhưng chưa chắc là khôn ngoan

Tàn xụ mặt, Khai tinh bơ nói tiếp:

Bằng chứng là em đã ngã bệnh . Có phải thiệt thòi không ?

Co nhú mày:

Anh thích nhân viên làm việc cầm chừng à ?

Dĩ nhiên là không . Nhưng lao vào lửa như em, nhắm đủ sức kéo dài bao lâu? Bởi vậy, làm việc cũng phải có nghệ thuật đấy?

Nghệ thuật ấy như thế nào?

Khai cười tủm tỉm:

Từ từ tôi sẽ chỉ cho em . Giờ thì ăn đi, có thực mới vực được đạo

Phương Tàn ngập ngừng:

Bỏ bữa súp măng cua, anh không sợ người ta giận sao?

Sợ chứ ? Nhưng đâu phải vì sợ rồi bỏ mặc chuyện cần phải làm . Em đã vì tôi thức trắng đêm, tôi phải vì em . Đó là cách tôi sống

Tàn chớp mắt . Thì ra Khai không đáng ghét như cô vẫn ghét

Anh nghiêng đầu hỏi:

Em vẫn quyết định không làm việc cho tôi à ?

Phượng Tần buông đũa:
Tôi phải học xong nghệ thuật làm việc và cả cách sống của anh đã
Khai bật cười:
Em...đúng là mẫu người tôi cần . Giờ tôi đã hiểu tại sao ông cụ yêu
cầu tôi nhận em
Phượng Tần tò mò:
Trong hồi ký ông Chu không đề cập đến nên tôi không hiểu vì sao
ông bà lại mỗi người ở một nhà
Khai bỗng lạnh tanh:
Hồi ký xong rồi, tiền em cũng đã bỏ túi, hỏi làm chi nữa?
TAn nói:
Tôi muốn biết những gì mình đã viết có được bao nhiêu phần trăm
sự thật
Khai nhếch môi:
Em tự nhận mình đã viết sai sự thật à ?
Phượng Tần nhấn mạnh:
Tôi viết đúng những điều nghe kể, vậy là xong trách nhiệm rồi
Thế thì tò mò làm chi chuyện bên lề khi trước đây em dứt khoát từ
chối đề nghị của tôi
tôi có quyền từ chối vì đề nghị của anh làm tổn thương lòng tự trọng
của tôi
Khai vênh váo;
Vậy sao? Tôi đã nói gì nhỉ ?
Tần cố nuốt nghẹn xuống, cô mím môi:
Xin lỗi, tôi muốn nghỉ ngơi
Khai nhún vai, anh mang tô muống xuống bếp, rót cho Tần một ly
nước lọc to rồi bảo:
Bao giờ khỏe hẳn hãy đi làm . Tôi sẽ yêu cầu công việc cụ thể với
em sau
Đợi Khai ra tới ngưỡng cửa, Tần mới nói:
Cám ơn anh
Khai nhếch mép:
tôi không phải người tốt đâu. Em cám ơn nhiều lần quá rồi có lúc ân
hận đấy
Phượng Tần nhìn theo ánh ngang tàng của Khai. Anh ta thật khó
hiểu. Có một ông sếp như thế quả không dễ chịu chút nào
Buông mình xuống giường, mặc cho xung quanh ngả nghiêng, Tần cố
giữ tâm hồn bình lặng

Hạnh phúc xanh

Chương 5

Giờ túi xách lên che đầu, Phương Tần chạy nhanh đến hàng hiên của ngôi nhà. Mưa trút như thác đổ, Tần chẳng thấy gì ngoài màn nước trắng xóa, cô vội vàng đến mức va mạnh vào người đang đứng trú mưa

Tay vuốt gương mặt ướt, cô ấp úng xin lỗi và nghe giọng người đó khẽ reo lên:

A ! Xin chào

Phương Tần ngượng ngùng lập lại khi nhận ra Thức

Vang . Xin chào

Rồi cô nín thinh vì không biết phải nói gì nữa. Cô co ro đứng nép vào trong trước ánh mặt ái ngại của Thúc

Anh nói bằng quơ:

Mưa to quá

Tần suốt ruột nhìn trời. Thức lại nói tiếp:

Lần đầu tiên gặp Phương TAn ở nhà Nhã Trúc, đầu chưa nói lời nào với em, nhưng không hiểu sao tôi vẫn tin là chúng ta sẽ gặp lại nhau nữa. Hôm ở bệnh viện, tôi muốn bày tỏ nhiều hơn hai tiếng cảm ơn, song không có thời gian và cũng không phải lúc. Đây là lần thứ ba, tôi nghĩ chúng ta có duyên đấy

Phương Tần chớp mắt, cô tránh cái nhìn đầy nồng nhiệt của Thức.

Hừ ! Hình như anh ta đang tán tỉnh thì phải

Tần lảng đi:

Ông Chanh đã khỏe chưa vậy?

Bà tôi đỡ rồi. Bệnh tim thì thế đấy. Đâu bao giờ khỏi hẳn. Nhưng lâu lắm rồi ba tôi mới bị tái phát nặng như vậy

Tần nhìn mưa trắng xóa:

Trông ông hoạt bát, khỏe mạnh, không giống người bệnh tim tí nào

Thức nhún vai:

Tất cả nhờ thuốc, và nhờ dưỡng sinh. Qua cách nói, dường như em đã tiếp xúc với ông cụ ?

Phương Tần gật đầu:

Đúng vậy. Nhưng lúc đó tôi tưởng ông là ...là người khác

Bác Chu à ?

Tần im lặng. Thức bỗng nói:

Thật ra, hai người hoàn toàn khác xa nhau lắm
Phương Tần chợt ngẫm hiểu Thức không muốn cô nghĩ ông Chanh
và ông Chu giống nhau. Dầu hiểu thế, Tần vẫn nhấn mạnh:
So bề ngoài, hai ông chả khác gì là một
Thức có vẻ khó chịu:
Tôi không thích bất cứ ai nói thế
Tại sao vậy? Anh em giống nhau là lẽ thường tình mà
Nhưng Bác Chu và ba tôi không giống cái thường tình ấy. Em làm
việc cho anh Khai mà không biết gì về bác Chu sao?
Tần nhú mày:
Anh muốn đề cập đến phương diện nào?
Thức buông thõng:
Con người
Chẳng lẽ bác anh là người xấu?
Thức phẩy tay:
Chúng ta nói về chuyện khác đi , Thú thật, suốt thời gian qua, tôi bị
hành hạ vì tính tò mò . Tôi rất muốn biết về em
Tần bật cười:
Chuyện một con nhóc mắc mưa ấy à ?
Thức cười, đôi mắt ảm áp:
Sao lại không nhỉ ? Bà tôi vẫn canh cánh nỗi thắc mắc về chị em em .
Tôi cũng thế . Đã hơn một lần nhờ Nhã Trúc đưa đến nhà em, tiếc là
gặp những lúc Trúc không được rảnh, nên tới nay vẫn chưa thực
hiện được điều mình muốn
Tần ngạc nhiên:
Anh nhờ Trúc thật hả ?
Em có thể hỏi lại cô ấy
Để làm gì khi chuyện này không cần thiết ?
Ngập ngừng một chút, Tần nói tiếp:
Biết ba anh đã khỏe, tự nhiên tôi thấy nhẹ nhõm và vui thật lòng
Thức trầm giọng:
Bà tôi rất muốn gặp chị em Tần để cảm ơn những người đã giúp
mình
Phương Tần từ tốn:
Bác Chanh có biết tôi, nhưng chắc bác đã quên
Thức cau đôi mày rậm:
Bà tôi biết em trong trường hợp nào?
Giọng Tần dịu dàng:
Trong một gallery tranh . Bác ấy nhờ tôi chọn một bức tranh để tặng
con trai

Thức ồ lên ngạc nhiên:

Thì ra người chọn cho tôi bức "Hạnh Phúc Xanh" là em . Đúng là lý thú

Phương Tàn nói tiếp:

Sau đó ít lâu, tôi được giới thiệu tới làm cho ông Chụ Tôi tưởng lầm ông ấy là người trong tiệm tranh nên hơi buồn khi ông ấy đã quên khuấy tôi

Đưa tay hứng mưa, Tàn nhỏ nhẹ:

Tôi an ủi mình bằng một nhận xét ...

Thức tò mò:

Nhận xét gì vậy?

Những người giàu có hình như trí nhớ không được tốt

Thức xoa cằm:

Đúng là nhận xét thâm thúy. Nhưng không chính xác . Bà tôi vẫn tới em . Ông kể với tôi, ông đã bói cho em một quẻ ...Rằng cuộc đời em sau này rất hạnh phúc . Đúng không ?

Phương Tàn ngờ ngàng:

Đúng vậy. Không ngờ bác lại kể với anh chuyện con con ấy

Thức thắc mắc:

Tại sao em chọn bức tranh đó nhỉ ?

Phương TAn trả lời không suy nghĩ:

Tại bức tranh tuyệt đẹp về màu sắc, chặt chẽ về bố cục và cái tên thật hay. Ai không thích hạnh phúc cơ chứ . Nhất là hạnh phúc xanh của niềm tin và hy vọng . Tôi rất thích bức tranh ấy

Thức nói:

Tôi cũng thế . Cảm ơn em

Về chuyện bức tranh à ?

Về màu xanh của hạnh phúc

Tàn bật cười:

Anh có vẻ lãnh mạn nhỉ . Như thế không phù hợp với Nhã Trúc đâu.

Trúc thực tế lắm

Thức hóm hỉnh:

Không phù hợp thì bổ sung . Nếu cả hai cùng lãnh mạn hoặc cùng thực tế mới khó sống đấy. Lúc ấy, hạnh phúc sẽ đổi màu tím ngắt

Phương Tàn cắc cớ:

Thế anh và Trúc, ai sẽ bổ sung cho ai?

Thức nhún vai:

Tôi chưa bao giờ nghĩ phải trả lời câu hỏi này

Tàn châm chọc:

Vậy chắc anh là người được bổ sung rồi

Nếu được vậy cũng là hạnh phúc chứ sao
Phượng Tần gượng gạo cười. Với cô, hạnh phúc lứa đôi đúng là xa lạ . Tới tuổi này, cô vẫn chưa có người đàn ông cho riêng mình . Khánh Như luôn trách cô quá kén chọn, không khéo sẽ thành gái già Tần chẳng biết mình có kén chọn không, nhưng đúng là với đàn ông cô luôn dè chừng . Điều này cũng dễ hiểu, vì là con nhà nghèo, nên suốt thời đi học, Tần chỉ chú tâm chuyên cần chớ chẳng để ý tới chuyện trai gái, dù lúc đó có rất nhiều cái đuôi phía sau cô . Đeo đuổi không được, bọn con trai chê Tần kiêu và tự động biến . Đến lúc ra trường đi làm việc thì ba cô lại qua đời. Trách nhiệm lại khiến Tần quên bản thân, ngày hai buổi lao vào cuộc kiếm tiền, thời gian đầu để quen, để hẹn hò và để kiếm cho một nửa kia đúng nghĩa
Chiều nay, trong cơn mưa này. Tần bỗng buồn vì sự lẻ loi của mình . Cô có muốn được bù trừ hay bổ sung cũng chẳng có ai. Khi Khai, người đàn ông cô quan tâm nhất hiện nay đã có Cát Phượng, một cô tiểu thư giàu có, sang trọng

Giọng Thức lại vang lên:

Vậy là em mới làm việc cho bác Chu thời gian gần đây?

Vâng

Xin lỗi. Tôi hơi tò mò, nhưng chuyện môn của em là gì ?

Phượng Tần ngập ngừng:

Là kế toán

Thức kêu lên:

Cho một vũ trường và phòng trà lớn khác của bác Chủ Chà ! Việc không nhẹ tí nào. Anh Khai không đến nổi khắc nghiệt chứ ?

Tần hồ hững:

Tôi cũng hy vọng như thế

Thức lại hỏi:

Sao em không tìm một công ty như Nhã Trúc ? Công việc ở những nơi này thích hợp với phụ nữ hơn

Phượng Tần nói:

Tôi không được may mắn như Nhã Trúc, những công ty tôi từng làm chỉ là những cơ sở nhỏ, họ trả lương thấp, nên với tôi, công việc hiện tại vẫn khá lý tưởng

Thức nhìn cô gái trước mặt với vẻ chiêm ngưỡng . Lần đầu trông thấy Tan, chẳng hiểu sao anh lại dành cho cô một cảm tình đặc biệt .

Nhưng hôm đó, anh không thể nói với cô lời nào dù một lời chào hỏi, vì anh là khách của Nhã Trúc

Sau đó, Thức có hỏi thăm Trúc về Tần thì cô nàng chỉ trả lời qua quýt với vẻ đầy ác cảm . Anh không thể trách Trúc cũng không thể đòi hỏi

ở cô sự rộng lượng, khi cô bảo đã quên địa chỉ của Tần . Phụ nữ rất ích kỷ, làm sao Nhã Trúc đáp ứng yêu cầu của anh được
Giờ gấp lại Tần rồi, bằng bất cứ giá nào, Thức cũng phải chinh phục cô bằng được . Trái tim anh rất tham lam, nó không buông tha cô gái nào nó đã vừa ý . Nhã Trúc biết điều đó, nên cô nàng rất ghen . Khổ nỗi ghen tuông không phải là vũ khí có thể giữ được tim Thức . ANh thích Trúc nhưng thừa vẫn thừa tình để có thể yêu người khác . Với anh, con gái hãy xếp hàng lại và anh tha hồ lựa chọn
Nhoèn chiếc miệng rộng đa tình, Thức tủm tỉm cười. Nụ cười của anh khiến Tần bối rối, cô vuốt những sợi tóc ướt trên gương mặt trắng xanh vì lạnh

Giọng Thức chân tình:

Em đứng sát vào một chút sẽ đỡ bị gió tạt

Không hiểu sao Tần gật đầu, cô rụt rè đứng sát vào, điều đó đồng nghĩa là rất gần Thức . Vóc dáng trẻ khỏe và đẹp trai của anh ta như tỏa ra sức sống mạnh liệt, sức sống an lan sang cả cô . Người nóng ran, TAn co lại cô nép hơn nữa vào tường để cách xa Thức ra

Thái độ đó làm Thức buồn cười, Anh hỏi:

Tôi giống sư tử lắm sao?

Phương Tần thản nhiên:

Anh thì không nhưng Nhã Trúc thì giống . Tôi không muốn bị chết oan
Mắt nheo lại thật lẳng lơ, Thức nói:

Nhưng tôi lại muốn, chết cạnh một cô gái như em không oan chút nào

Anh vừa dứt lời thì tia chớp loé sáng như muốn xé đôi bầu trời. Tần bấu đại cánh tay Thức khi sấm nổ ù tai. Không bỏ qua cơ hội làm người hùng, anh chàng ôm siết lấy Tần . Cô giấu mặt vào ngực Thúc, hồn vía đâu mất tiêu

Thức vỗ về:

Không sao đâu

Phương Tần ngượng ngùng đẩy anh ta ra. CÔ giận mình sao tự nhiên lại nhát như con nít lên ba để Thức thừa dịp thả câu như vậy. Có lẽ tại vừa rồi Thức nhắc tới chuyện chết oan, nên cô sợ chứ gì ?

Giọng Thức hóm hỉnh:

Tai qua nạn khỏi rồi. Chúng ta vẫn còn ...tồn tại

Tần cau có:

anh đùa với cả trời à ?

Thức lắc đầu:

Không có . Tôi đang thành khẩn cảm ơn trời đổ mưa chiều nay

Phương Tần hậm hực trong lòng . Cô muốn đợi mưa mà đi hết sức,

nhưng lại sợ bệnh . Tần mới qua đợt chóng mặt vì mất sức cách đây không lâu, cô đâu muốn bị viêm phổi vì gã trời đánh này. Hừm ! Anh em nhà Khai, gã nào cũng quỷ sứ như nhau. Không hiểu sao Tần lại vấp vào họ cơ chứ

Tần sốt ruột nhìn trời. Mưa chi mưa mãi thế . Tối nay, cô phải tới phòng trà để kiểm tra cách làm việc của quản lý . Mưa thế này thật khổ . Chỉ nghĩ tới việc một mình ở nơi xa lạ đấy, Tần đã rầu, cô càng rầu hơn khi thừa biết nơi ấy chẳng ai hoan nghênh mình

Thức tò mò:

Em đi làm về à ?

Tần ngán ngùn:

Tôi làm đêm . Giờ mới đi

Không phải ngồi quây ở phòng trà chứ ?

Phương Tần hơi thách thức:

Phải thì sao?

Thức tỏ ý không hài lòng:

Đó không phải việc của kế toán . Em bị bóc lột rồi. Tôi sẽ có ý kiến với anh Khai, sử dụng nhân viên như vậy là không đúng

Phương Tần chép miệng:

Anh góp ý làm sao tôi mất việc luôn thì khổ . Xin cứ mặt tôi

Tần ngập ngừng:

Anh và ông Khai chắc thân lắm ?

Em nghĩ vậy à ? Thật là, chúng tôi rất ít ngồi chung, trò chuyện lại càng hiếm hoi, đâu rất thường gặp nhau

tại sao vậy?

Thức chỉ cười chứ không trả lời. một lát sau, anh ta hỏi:

Em đâu thích ngồi chung hoặc chuyện trò với Nhã Trúc phải không ?

Tại sao vậy?

Phương Tần nhún vai:

Tôi và Trúc không giống anh và ông Khai

Thức xoa cằm:

Tôi biết em sẽ trả lời như thế . Mà em hỏi là quan tâm đến tôi hay đến anh Khai vậy?

Tần thủng thẳng đáp:

Đương nhiên là quan tâm đến sếp của mình rồi

Quan tâm đến sếp thì được, còn quan tâm đến bản thân Khai thì không nên . Ảnh dư người quan tâm rồi

Phương Tần liếc Thức một cái thật sắc . Anh lại cười rồi cao giọng:

Nhưng em muốn biết gì về anh Khai?

Tần ngần ngừ rồi nói đại:

Tôi muốn tìm hiểu về ông Chu thì đúng hơn

Thức ngạc nhiên :

Để làm gì ? Là tư liệu viết hồi ký à ?

Phương Tàn tròn mắt:

Sao anh biết ?

ANh nhún vai:

Không biết mới là lạ đó . Nhưng phải vậy không ? Nếu đúng, tôi sẵn sàng cung cấp thông tin . chỉ mong em viết thật chính xác giùm

Tàn nhấn mạnh:

Hồi ký luôn được viết trên tư liệu thật, sao lại không chính xác chứ

Thức khoanh tay trước ngực:

Vẫn có người thích hồi ký của mình giống một quyển tiểu thuyết ấy chứ . Và tôi được đọc vài ba quyển ...tiểu thuyết mà nhân vật chính là ông bác của mình rồi. Nói ra sợ ...phạm tội mất dạy chớ đúng là buồn cười lẫn phần nộ khi thấy sự thật bị xuyên tạc

Ngập ngừng một chút, Thức hỏi:

Có thật là em đang viết hồi ký cho bác Chu không ?

Tàn gật đầu, Thức nói:

Nếu vì cuộc sống, tôi sẵn sàng giới thiệu cho em một vài công ty con đang cần kế toán . Mỗi tuần hoặc mỗi tháng, em chỉ ghé lấy sổ sách về tổng kết, kiểm tra chứ đừng đại dột dĩnh vào mấy vụ hồi ký này, phiền phức lắm

Phương Tàn phản đối:

Tôi từng viết hồi ký cho nhiều người. Chẳng có gì phiền hết

Nhưng với bác Chu thì có . Vì trong hồi ấy phải nhận nhiều chuyện thật và dựng lên nhiều chuyện dối trá, ảnh hưởng đến người khác trong đó có ba tôi

Tôi hoàn toàn không thấy ông Chu đá động gì tới ba anh, nhưng có nhiều điều tôi chưa rõ

Đó là một câu chuyện rất dài không thể "túm" gọn trong dăm ba câu.

Nếu có dịp, tôi sẽ kể cho em nghe thật chi tiết, thú vị lắm đấy

Phương Tàn nôn nóng:

Tôi rất cần . Thật đó

Thức nhân nha tự hỏi mình nhưng để Tàn nghe:

Quan trọng dữ vậy à ? Chà ! phải hẹn em ở đâu đây nhỉ ? Ban ngày tôi đi làm suốt rồi

Phương Tàn nhìn Thức . Cô sốt ruột chờ câu kết quả của anh tạ

Thức lên giọng:

Vầy nhé . Tôi sẽ điện cho em trước một hôm

Nhưng tôi không có điện thoại

Thức khoát tay:

Tôi sẽ nhờ anh Khai nhắn cho em vậy

Tần im lặng . Cô không muốn Khai biết cô và Thức có quan hệ nhất là mối quan hệ ấy lại vì ông Chu

Cô dè dặt:

Có lẽ không nên làm phiền ...ong Khai

Thức nheo mắt:

Em sợ sắp đến thế sao?

Phượng Tần thản nhiên:

Vì tôi tìm hiểu ba ông ấy mà

Tôi thật không biết em làm thế vì mục đích gì

Giọng Tần nghiêm nghị:

Tôi muốn viết một quyển hồi ký trung thực nên càng thu nhập thông tin nhiều nơi, nhiều người

Thức giễu cợt:

Chưa thấy ai có lương tâm nghề nghiệp như em . Nhỡ thông tin của tôi sai thì sao?

Đương nhiên tôi phải kiểm tra qua những người khác . Nhưng tôi tin anh . Đâu ai lại nói sai về bác ruột mình cơ chứ

Thức nhếch môi, mắt long lên khó hiểu. Dẫu dè mưa cũng tạnh, Tần ghi số điện thoại nhà Thu Oanh cho Thức, cô bày tỏ sự mong muốn gặp lại anh trước khi chia tay

Khai rít thuốc liên tục trong khi Phượng Tần nói cũng liên tục . Cô đang ...báo cáo với anh những điều mắt thấy tai nghe suốt nửa tháng tại phòng trà Mưa Hồng

Tần nói xong rồi, nhưng Khai vẫn tiếp tục đốt điếu thuốc thứ hai. Lâu lắm anh mới mở miệng hỏi:

Theo em tôi nên làm gì ?

Tần lắc đầu:

Anh nên hỏi quản lý NGhiem thì hơn . Anh ta là người nhà, lại làm việc lâu năm, chắc chắn phải có nhiều kinh nghiệm

Khai cười nhạt:

Cám ơn em đã nhắc khéo tôi

Phượng Tần nhỏ nhẹ:

Tôi xin phép về

Vội vậy sao? Nước em vẫn chưa chạm môi tới mà .

Tần gượng gạo bùng ly cam vắt lên, cô nhớ tới cái hẹn với Thức tối

nay mà sốt ruột . Đạo này cô rất ngại ngồi một mình cạnh Khai. Cô sợ ánh mắt ám áp khác thường của anh và sợ cả những nhịp đập hỗn loạn của tim mình mỗi khi chạm ánh mắt anh

Giọng Khanh vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

Bạn em và Nghiêm đạo này như hình với bóng . Họ xứng đôi đầy chứ . Tôi mừng vì anh Nghiêm có được một cộng sự đắc lực . Họ làm doanh thu có tăng lên, nhưng thế vẫn chưa phải là con số cao nhất . Em nghĩ đúng không ?

Phượng Tần làm thinh . Cô thừa biết Nghiêm và Như bỏ túi riêng khá nhiều doanh thu của Khai, nhưng con nhỏ là bạn thân, Tần đâu thể nói ra điều đó . Chắc Khai đã cảm thấy gì đấy rồi mới hỏi thế . Có ông chủ nào ngốc đến mức để nhân viên qua mặt đâu. Nhất là một người thông minh, biết tận dụng mọi cơ hội để kiếm tiền như Khai Anh nói:

Suốt thời gian qua, em đã vất hết sức cho công việc . Tối nay, tôi rất muốn mời em đi ăn cơm . Đó chỉ là cách bày tỏ sự quan tâm của tôi. Em đừng nghĩ gì xa xôi hết

Phượng Tần bất ngờ trước lời mời như lệnh này. Tại sao Khai không thể ngọt ngào với cô hơn một tí nhỉ . Nếu anh thích quyền hành, Tần phải cho anh tức mới được, dù làm thế lòng cô chẳng vui gì

Xoay cái ly trong tay, Tần nói:

tiếc là tối nay tôi không rảnh

Một bữa cơm thường đâu có bao lâu

Tần liếm môi:

Tôi...tôi có hẹn rồi

Khai nhếch môi:

Với người yêu à ? nếu đúng vậy, tôi không ép

Như sợ bị khuất phục vì ánh mắt của Khai, Tần đứng lên thật nhanh Tôi về

Khai gạt đầu khinh khỉnh:

Chúc một đêm vui vẻ

Anh bức bối đá mạnh vào cái ghế . Tự ái đàn ông quen được phụ nữ chiều chuộng dâng lên ngang ngực là Khai hết sức khó chịu

Hừ ! Con nhóc kiêu quá đấy. Khai này chưa thất bại trong tình trường, chưa chinh phục ai lâu quá một tháng . Với Phượng Tan, nhất định cũng thế . Đồng đánh bao nhiêu càng dễ đón ngã bấy nhiêu, kinh nghiệm đã bảo với Khai như vậy và anh sẽ làm đúng như vậy, mặc kệ con nhóc có người yêu hay chưa

Nằm gác chân lên bàn, Khai đốt thuốc . Anh không ghiền thuốc lá, nhưng gặp chuyện cần suy nghĩ, anh phải có nó, đốt liền tay, hút khô

rất cổ

Suốt thời gian nghe Tần nói, Khai hút đã nhiều, đã nghĩ ra vấn đề phải làm sao để nâng cao doanh thu hơn nữa

Bây giờ anh lại phì phà nhả khói, nhưng không phải vì công việc .

Khai cười khẩy khi nghĩ tới Tan, nhớ tới mùi hương tóc thơm mùi cỏ, tới cảm giác nhói buốt khi hàm răng cô phập mạnh vào vai mình. Đàn ông nào lại không muốn chinh phục một cô nàng đầy cá tính như thế chứ, hơn nữa, Tần lại nhạy bén trong công việc . Chưa làm bao lâu, cô đã nhìn ra những thiếu sót trong việc quản lý của Nghiêm . Được một người như Tần thật không gì bằng

Ý muốn có Tần lại như nước nhồi trong Khai. Anh không yêu, nhưng muốn Tần thuộc về mình . Mẹ vẫn máng anh tham lam, thủ đoạn giống cha. Khai không muốn giống cha, nhưng đúng là anh khá tham lam, thủ đoạn trong tất cả mọi vấn đề của cuộc sống

Điện thoại reo. Khai uể oải nhấc máy. Giọng Cát Phương nheo nhéo vừa nũng nịu vừa quyền hành thật khó nghe

Em và mẹ đợi anh về ăn cơm đó . Hồng được bạn à nha

Khai nói:

Anh sẽ về . Thôi nhé

Không đợi Phương nheo nhéo thêm lời nào, Khai gác máy ngay. Đạo này Cát Phương đã thôi trò nhút nhát, xấu hổ mỗi khi gặp nhau rồi.

Trái lại, cô nàng tỏ vẻ quan trọng coi anh mới buồn cười. Phương tưởng với sự hậu thuẫn của hai bà mẹ, cô đã nắm được hồn xác anh rồi hay sao ấy

Khai dụi đầu thuốc vào gạt tàn, tưởng tượng những lúc bên Cát Phương . Đúng là một con búp bê đẹp, nhưng tâm hồn nghèo nàn quá . Bên cạnh anh, cô nàng chỉ vâng dạ và ...đáp ứng . Sau khi đón nhận nụ hôn đầu của Khai với thái độ cuồng quýt, run rẩy như sắp ngất vì sợ hãi hay vì quá thích anh không biết, Cát Phương gần như cho rằng mình đã thuộc về Khai, nên cô khá buông thả với anh mà không biết đã vô tình khiến anh mau nhàm chán

Phương càng nuông chiều Khai bao nhiêu thì nỗi khát khao có được Tần càng thôi thúc anh bấy nhiêu

Lên xe, Khai chạy từ từ . Phố phường chiều đông ngệt . Ai cũng trở về mái ấm của mình . Khai cũng về nhà, nhưng đó không phải là mái ấm . Nó chỉ là nơi trú thân . Nhờ cha mẹ ly dị nên anh có những hai chỗ trú thân sang trọng nhưng lạnh lẽo, buồn bã mà về với ai, anh cũng thấy trống vắng

Tới nhà, Khai chưa kịp nhấn chuông, cổng đã mở . Phương đón anh với gương mặt ửng hồng tràn đầy sức sống . Đôi môi hay mím mỗi

khi bị trêu chọc lên chờ đợi, mắt nhìn xuống cam tâm . Bất giác Khai ôm lấy Phương kéo sát vào tường .Anh tỉnh táo hôn cô một cách thô bạo như để trút hết những giận dữ vô cớ của mình . Nhưng Cát Phương lại tưởng đó là sự bày tỏ cuồng nhiệt của một người đang mê đắm trong tình yêu. Cô rên khe khẽ rồi áp sát thân thể tròn đầy của mình vào người Khai. Anh tha hồ vuốt ve mà chẳng chút cảm xúc nào khác với cảm xúc anh từng có với bao nhiêu cô gái anh đã quen biết

Tự nhiên Khai bị hụt hẫng, anh buông Cát Phương ra, tựa lưng vào ghế đá . Mặt đá mát lạnh xoa dịu những dục vọng tầm thường trong lòng anh

Khai tìm gói thuốc, nhưng Cát Phương đã giữ tay anh lại:

Hong cho anh hút thuốc

Giọng Khai nhỏ nhẹ:

Anh hút một điếu thôi

Cát Phương thì thào vào tai Khai:

Anh từng nói chỉ ...thèm môi em . Giờ đang có em ở cạnh, sao anh lại hút thuốc ?

Khai búng nhẹ mũi cô:

Em không hiền như anh tưởng chút nào. Không mắc cỡ khi nói thế sao?

Phương tựa cằm vào vai Khai:

Em nói với người đàn ông của mình, sao lại mắc cỡ chứ ?

Khai nhắc lại:

"Người đàn ông của mình" . Chà ! Anh bị người khác sở hữu bao giờ vậy kìa?

Cát Phương chớp mi:

Từ khi anh ...anh hôn em . Em đã thuộc về anh và ngược lại. Nụ hôn với em rất thiêng liêng, nó là sợi dây trói buộc em và anh . Anh không thấy thế à ?

Khai gượng cười. Anh bị sa lầy rồi. Cát Phương không xem tình yêu là trò đùa như anh

Khai nheo mắt:

Anh từng hôn bao nhiêu người, em biết không ?

Cát Phương lắc đầu:

Em chỉ biết anh từng hôn em . Mẹ cũng biết nữa

Khai cười cười:

Mẹ có mắng em không ?

Mẹ mắng anh thì có

Em thích mẹ mắng anh không ?

Cát Phương phụng phịu:

Thích

Dứt lời cô lại khép mi chờ đợi. Khai lấy ngón trỏ vẽ lên môi Cát Phương chớ không hôn. Anh phải cởi dần dây trói mà mình đã tự buộc lấy

Khai ậm ự:

Anh đói bụng lắm rồi, nhóc ạ

Cát Phương hơi cụt hứng, cô hơi dỗi khi anh kéo cô đứng dậy. Bữa ăn đông đủ vui hẳn lên khi có tới hai bà mẹ ngồi cạnh nhau. Bà Vân hài lòng ra mặt khi Khai ngoan ngoãn gấp thức ăn cho Cát Phương mà không biết anh ân hận vì trước đây đã đại dốt khen cô nấu ăn ngon

Cứ tiếp tục có những bữa ăn gia đình thế này, không khéo Khai mắc bẫy của mẹ mình mất

Thấy anh vừa ăn vừa nhìn đồng hồ, bà Vân cau mày:

Lại đi đâu nữa à ?

Khai gật đầu:

Con phải tới phòng trà xem ông Nghiêm làm ăn ra sao dạo này chán quá

Bà Vân nói:

Nó quản lý bảo nhiêu năm rồi, có gì mà con phải kiểm tra. Ế ảm chút đĩnh cũng là tình hình chung

Khai nói:

Không thể giao hết cho Nghiêm được. Nhiều việc quá anh quản lý không xuể, thế cũng xảy ra tình trạng thất thoát

Bà Vân kêu lên:

Đã có thất thoát rồi à ?

Không trả lời bà, Khai bưng ly nước lên uống

Bà Vân bồng cái kính:

Hừm ! Lại tin vào lời con kể toán của ba mày chớ gì ?

Cát Phương chen vào:

Em thấy con nhỏ đó không vừa đâu

Bà Hà, Mẹ Phương vội nghiêm mặt:

Con biết gì về chuyện làm ăn của anh Khai mà lảm điều

Bà van mím môi:

Cát Phương nhận xét đúng. Con đó không vừa chút nào. Nó là tay chân của ông Chu, lắm khi là bồ nhí không chừng

Mặt Khai sa sầm xuống, anh đứng dậy:

xin lỗi. Tới giờ con đi rồi

Cát Phương đứng dậy, theo Khai:

Anh dùng tráng miệng đã
Khai dịu giọng:
Cám ơn em . Anh vội lắm
Nhưng mà ...
Khai trầm giọng:
Với anh, công việc là trên hết
Dứt lời, anh bước nhanh ra sân, phóng xe đi vòng vòng rồi Khai cũng ghé vào phòng trà
Đang ngồi đầu lảo với một nhân viên nữ, thấy anh, Nghiêm vội đứng dậy, đón đỡ:
Tới sao không báo trước để tôi chuẩn bị cho cậu một ...em thật bốc
Khai lơ lửng:
Không báo trước mới hay chứ . Mà Khánh Như đâu rồi?
Nghiêm cười toe toét:
Như tới Suối Mơ rồi. Ở đó hôm rày làm ăn được, con nhỏ tài thật
Khai nhếch môi:
Cũng nhờ anh dạy dỗ tận tình
Đảo mắt một vòng, Khai băng quơ:
Chỗ này cũng đầu tệt, vậy mà lúc nào doanh thu cũng thấp . Kiểu này, chắc tôi bám quách nó cho xong . Lấy vốn xoay vào chuyện khác
Nghiêm gạt ngang:
Chúng ta đang có kế hoạch chấn chỉnh kia mà .Rồi cậu sẽ thấy, các vũ trường, phòng trà của mình sẽ phát lên gấp mấy lần thời cậu Kha quản lý
Khai cười nhạt . Anh nói:
Muốn thế, khâu đầu tiên phải chấn chỉnh chắc là khâu nhân sự . Anh tôi rất biết sử dụng người, bởi vậy tôi phải học tập ảnh
Tôi thấy những người cũ làm rất tốt
Tốt cho cá nhân họ nhiều hơn cho tôi
Ậy ! Cậu nói vậy tội anh quá
Khai nhẹ nhàng:
Ba; n trời như ông sợ gì tội cơ chứ
Nghiêm cười hì hà:
Dường như tối nay cậu không được vui. Để tôi gọi Hoài Nga tới cho cậu giải sầu nhé
Không đợi Khai trả lời, Nghiêm búng tay gọi một tiếp viên nữ đứng gần đó . Cô ta hớn hờ bước đến:
Lâu quá mới gặp cậu Khai. Em ngồi với cậu nha
Khai lắc đầu:

Anh đang nói chuyện với ông Nghiêm
Cô tiếp viên xụ mặt lạnh sang chỗ khác . Nghiêm lấy thuốc lá ra mời Khai
Anh rút một điếu và nói:
Từ chiều tới giờ tôi hút gần một gói
Nghiêm dò dẫm:
Có chuyện gì à ?
Ờ . Cũng ba chuyện làm ăn . tôi sẽ bán bớt vũ trường, giữ lại phòng trà thôi
Nghiêm kêu lên:
Rồi còn nhân viên, họ sẽ về đâu?
Khai lạnh tanh:
Họ sẽ tìm được việc chỗ khác . Tôi tin như vậy
Cậu định bán thế nào? Tôi giới thiệu người cần mua cho
Khai rít một hơi thuốc:
Theo anh thì sao?
Nghiêm chắc lưỡi:
Cái nào bán cũng tiếc . Tôi mà có tiền thì ...Hay là cậu cho tôi thuê đi Ý kiến hay Nhưng để tôi nghĩ lại xem
Khai thản nhiên nhìn lên sân khấu, mặc kệ Nghiêm đang ngồi kể ben với bao nhiêu tính toán trong đầu. Những lời anh vừa nói rõ ràng tác động tới Nghiêm
Anh ta với Khai là bà con bạn dì . Mẹ Nghiêm là chị mẹ Khai. Trước kia gia đình Nghiêm cũng khá giả, nhưng giờ đã khánh kiệt, mẹ Khai thương cháu đã yêu cầu ba anh cho Nghiêm về quản lý hệ thống khách sạn, phòng trà, vũ trường của ông
Nghiêm theo nghề này tởy nay hơn mười năm trong khi Khai mới tập tễnh một vài năm nay Bởi vậy anh ta qua mặt Khai vù vù . Nhân viên ở phòng trà, vũ trường sợ Nghiêm gấp mấy lần sợ Khai. Điều đó cũng đúng, vì Nghiêm trực tiếp quản lý họ, anh ta nắm quyền san sát trong tay chứ đâu phải như Khai lâu mới ghé một lần

Hạnh phúc xanh

Chương 6

Có lẽ đã tới lúc Khai thể hiện quyền hạn của mình rồi. Anh thở dài khi nhớ tới Kha, anh hai mình . Giả như Kha còn sống, chắc Khai đã thỏa lòng theo nghề nghiệp anh thích rồi, chớ đâu phải gánh vác công việc của Kha như vậy

Giọng Nghiêm vang lên:

Tôi hỏi thật . Cậu bán vũ trường vì bị ám ảnh bởi cái chết của Kha hay vì làm ăn ế ẩm không như cậu muốn ?

Khai chậm rãi trả lời:

Chắc cả hai lý do ANh biết đó, tôi đâu có thích cái nghiệp này. Nó không hợp với tôi

Nhưng nó nuôi sống gia đình mấy chục năm nay, lẽ nào cậu bỏ ngang

Khai nhấn mạnh:

Anh Kha mất mạng cũng vì vũ trường . Tôi không muốn nhớ mãi chuyện bất hạnh đó . Bởi vậy, dần dần tôi sẽ chuyển hướng làm ăn

Nghiêm nói:

Để di dưỡng Chu đồng ý khi đây là tất cả tâm quyết của ông

Khai cười khẩy:

Thời ngang dọc của ba tôi hết rồi. Anh Kha! Người đủ khả năng nối nghiệp ông cũng đã chết . Tôi là người thừa kế, tôi sẽ làm theo ý tôi

Nghiêm nhíu mày:

Thật ra, cậu đang tính toán gì đây?

Khai thản nhiên:

Tôi tính cách kiếm tiền kiểu khác

Đó là cách nào?

Anh không phải nhà tư vấn . Tôi nói với anh làm chi

Nghie, tui nghỉu quay đi. Đây không phải lần đầu Khai có ý định đó .

Nghiêm biết rõ Khai và ông Chu luôn đối đầu về chuyện làm ăn . Cậu ta muốn chuyển hướng, ông bố không đồng ý . Khai bực bội lâu lâu

lại...len găm thế thôi , bởi vậy Nghiêm chẳng phải lo nôi cơm ...đặc sản của mình bị đe dọa. . Ngày mai anh sẽ ghé thăm ông Chu, tác

động vài ba câu, chắc chắn mọi sự sẽ khác . Còn bây giờ phải tìm cách biến

Đứng đây. Nghiêm nói:

Tôi phải ra hậu trường coi ca sĩ T đến chưa. Cậu cần gì, cứ bảo tụi nó

Khai nhìn lên sân khấu, anh không biết mình cần gì nữa. Khi vật chất quá dư thừa người ta dễ thấy thiếu thốn về tinh thần . Tâm hồn Khai đang trống rỗng, vậy mà anh không biết mình muốn gì mới kỳ

Nghĩ tới Cát Phương, Khai nhếch môi. Anh từng muốn được cô, giờ được rồi lại chán . Lòng Khai nôn nao khi nhớ tới Phương Tần . Nhìn đồng hồ, anh đứng dậy

Tới nhà cô, Khai lóng ngóng ngoài cổng một hồi mới thấy Nhật ra

Thằng nhóc ngạc nhiên:

Chị em đi làm mà

Khai chép miệng:

Anh tưởng chị ấy về rồi

Nhật ngập ngừng:

Có chuyện gì quan trọng hả anh ?

Ờ . Cũng có chút chuyện . Chắc anh phải chờ

Nhật mở rộng cổng cho Khai đẩy chiếc xe kenh càng vào

Ngồi xuống chiếc ghế gỗ ọp ẹp ngoài hiên, Khai bảo:

Không có bác gái ở nhà, hai chị em vất vả nhỉ ?

Sao anh biết mẹ em đi vắng ?

Khai cười cười:

Anh là sếp của chị em mà

Nhật tinh quái:

Trông anh chẳng giống sếp chút nào

Khai hỏi:

Không giống sếp thì giống ai chứ ?

Nhật láu cá:

Câu này em xin được đề dành . Có dịp vui em sẽ nói cho anh nghe

Rút thuốc ra, Khai rử rê:

Hút không ?

Nhật lè lưỡi:

Em sợ chị Tần lắm . Mũi bà ấy thính một cây. Bả nghe mùi khói là em ăn cóc liền

Khai gật gù:

Biết sợ là tốt . Sao, năm nay định thi đại học nào?

Nhật hùng hồn:

Kiến trúc . Em mê nhà cửa, trang trí nội thất lắm

Khai buột miệng

Giống anh . Tiếc là anh lại theo đường khác rồi

Nhật ngập ngừng:

Nghe nói học kiến trúc tốn kém không thua học y. Chẳng biết em theo nổi không nữa

Khai gật gù:

Cứ ráng đậu. Anh hứa sẽ hỗ trợ cho em hết mình

Nhật kêu lên:

Chị em có ông sếp hết ý

Khai cao giọng:

Nhưng chị em là người thế nào nhỉ ?

Nhật nói không cần suy nghĩ:

Dĩ nhiên là chán rồi. Nhưng là bà chán dễ thương

Khai hỏi tới:

Dễ thương cỡ nào nhóc ?

Nhật nheo nheo mắt:

Cỡ đủ để đàn ông đi ngoài đường phải ngoái lại khi nhìn thấy chỉ, nhưng rề rề theo tán tỉnh thì không dám vì sợ ăn bọ

Khai bật cười:

Trả lời khá lảm . Đúng là em trai của Phương Tan

Nhật thân mật:

Anh ăn chè nha , Bà chán nhà em nấu đó

Khai ậm ự:

Anh không thuộc tuýp hảo ngọt

Xời ! Chè lạt nhách à anh ơi. Chị Tần bảo nấu đậu xanh ăn cho mát, nếu bỏ nhiều đường sẽ mất tác dụng mát . Em mời anh một chén, ăn để khỏi nóng ruột kh chờ đợi

Dứt lời, thẳng nhóc tuếch ngay vào nhà . Khai ngồi một mình rít thuốc

Ngôi nhà của Phương Tần nhỏ, giản dị và dù vắng người trụ cột, nó vẫn đúng nghĩa một gia đình với những sinh hoạt nhỏ nhất, nhưng đầy thân tình . Điều đó thể hiện rõ ở cách Tần chăm sóc em mình .

Cô hay mắng Nhật, nhưng rõ ràng là mắng yêu, bù lại Tần lo cho thằng bé tăng chút . trách nhiệm đè hai vai Tan, cô không sung sướng, vô tư như Cát Phương để suốt ngày ngổn ngến, giận dỗi, rồi e ấp, thẹn thùng làm điệu với đàn ông . Phương Tần tất bật với cuộc đời. Cô hầu như không chăm chút cho bề ngoài của mình, song vẻ đẹp tự nhiên cứ lồ lộ ra

Cô đúng như Nhật nhận xét "Đẹp để đàn ông phải ngoái lại nhìn, nhưng rề rề theo tán tỉnh thì không dám "

Cũng may là có nhiều đàn ông thiếu ba lĩnh để Khai còn cơ hội chinh phục Tần . Bỗng dưng anh mỉm cười với ý nghĩ thoáng qua vừa lúc ấy, Khai nghe có tiếng xe. Anh nhìn ra cổng và thấy Tần . Cô

đang chia tay với một gã đàn ông ngồi trên chiếc phuture bạc . Tim Khai chột nhói lên khi nhận ra Thức . Cái thằng em bà con chú bác với anh nhanh chân góm . Nếu Thức bước vào đây chẳng biết Khai phải trốn đi đâu cho đỡ quê vì có sếp nào lại ngồi chờ nhân viên như một gã si tình thế này

Tần mở cổng rào. Cô giật mình khi thấy Khai ngồi thù lù một đồng .

Trời ơi ! Anh đến để chờ cô à ? lẽ nào Khai để ý đến Tần ?

Lúc cô còn đứng nhìn anh trên trời, Khai đã hờ hững hỏi:

Em đi chơi vui chứ ? Không ngờ em kết bạn nhanh đến thế

Phương Tần trấn tĩnh lại:

Nếu cần bàn công chuyện, mời anh vào nhà

Tôi thích ngồi đây hơn . Sân nhà em trông lãng mạn lắm

Điều đó chỉ đúng nghĩa với những người thừa thời gian

Khai nhếch môi:

Thừa thời gian ngồi chờ đợi như tôi à ?

Phương Tần ngồi xuống ghế của Nhật Thăng Bé bưng chè ra mời

Khai

Tần liếm môi:

ANh Khai không quen món này đâu Nhật

Khai cao giọng:

Ai bảo với em vậy? Đậu xanh nấu đường vừa bổ vừa mát . Tôi rất thích

Vừa nói, anh vừa đỡ ly chè trên tay Nhật . Thằng nhóc đưa ly còn lại cho Tần . Cô lắc đầu:

Chị no rồi

Mặc kệ Phương Tần thắc thỏm ngồi kế, Khai tự nhiên ăn ngon lành .

Thái độ của anh khiến Tần vô cùng thắc mắc . Cô không hiểu anh thật tình hay giả dối

Mà giả vờ để làm gì nhỉ ? Biết đâu lạ miệng, anh ta thấy ngon thật thì sao?

Khai đặt ly chè sát tường:

Lúc này tôi có tới phòng trà . Vừa để kiểm tra, vừa nghe nhạc . Chả được mấy bài đã thấy chán, tôi rong xe vòng vòng và tới đây với hy vọng em chẳng có hẹn với ai hết, em đang ở nhà

Phương Tần chớp mắt . Cô cố ý hiểu sai những điều Khai chứa đựng trong lời nói:

Anh đã tìm ra cách nâng cao doanh thu rồi à ?

Khai cười cười:

Tôi mê làm giàu thật, nhưng không đến nỗi nửa đêm tới nhà một cô gái để khoa với cô ta mình đã tìm ra cách nâng cao doanh thu

Nếu anh thích thế cũng đã sao
Nhưng tôi không thích thế vì trái tim tôi không bằng đá . Nó đang cô
đơn và mãi đi tìm một trái tim cùng nhịp đập
Phương Tàn thủng tha thủng thỉnh:
Tôi biết trái tim ấy. Nó hiểu anh từng chút 1
mặt Khai sáng lên:
Em biết à ?
Tàn gật đầu:
Trái tim ấy biết nấu súp măng cua cho anh mà . Đúng là cùng nhịp
đập, cùng sở thích, cùng tầng lớp, hết sức môn đăng hộ đối
Khai lặng lẽ nhìn Tàn:
với tôi, em quan trọng hơn những thứ đó . Không cô gái nào sánh
được với em
Phương Tàn tránh ánh mắt của Khai. Cô không ngờ anh lại...tấn
công cô đột ngột như vậy. Sau đêm ở nhà thương được Khai đưa về
tận nhà, rồi được anh chăm sóc lúc bị chóng mặt, Tàn luôn nghĩ về
anh và sợ hãi nếu như mình lỡ yêu thầm
Khai giàu có, là ông chủ kiêu căng nổi tiếng đào hoa, nghĩ tới Khai đã
không nên nói chi tới chuyện yêu. Chính vì vậy, Tàn luôn tìm nhược
điểm của anh để tự răn mình " "Khai là người xấu, là gã côn đồ, mất
dạy với cha, quyền hành với nhân viên, là sở Khanh, đáng ghét ...".
Rồi an tâm rằng mình chẳng gốc gì yêu một người lắm thói hư tật xấu
như thế . Vậy mà Khai mới lững lờ buông câu thôi , tim Tàn như sắp
nhũn ra. Cô vội vàng nhớ tới lần gặp Khai đầu tiên, lần đó Tàn đã
ghét anh thậm tệ, và bây giờ cũng nên ghét đi
Phương Tàn hít vào một hơi dài:
Cám ơn anh đã nói thế
Tôi không thích nghe em cám ơn chút nào. Phải nói lời gì dễ yêu hơn
chứ
Tôi không biết
Khai tủm tỉm cười khi thấy Tàn cuống lên . Anh hạ giọng:
Nhưng tôi biết . Hay em nói theo tôi vậy
Phương Tàn khò sở:
Xin anh đừng đùa nữa mà
Nhìn vào mắt tôi xem có giống đùa không ? tôi ao ước có được một
người bạn gái như em . và em phải tin là tôi nói thật
Phương Tàn mím môi, nói một hơi:
Trong công việc, tôi phải tin anh vì anh là cậu chủ, nhưng trong
chuyện này, tôi không thể ...Trước tôi đã có bao nhiêu người từng
nghe những lời như vậy rồi. Tôi rất tỉnh táo, anh mê hoặc tôi không

được đâu

Khai nhú mảy:

Anh mê hoặc em ? Đúng là chỉ có Phương Tần mới thốt lên những lời như thế

Nghiêng đầu nhìn Tan, Khai nói tiếp:

Em mê hoặc anh mới đúng . Lần đầu nhìn thấy em, anh đã bị lôi cuốn bởi vẻ bất cần, ngông nghênh đầy hấp dẫn . Kể rồi từ đó anh luôn nghĩ tới em

Phương Tần bĩu môi:

Anh luôn làm khó tôi thì có . Từ ngày biết anh tới nay, tôi chưa bao giờ được yên thân

Khai thích thú reo lên:

Tức là lúc nào em cũng nhớ đến anh ?

Cổ dẫn lòng trước cái miệng rộng hết sức đa tình và lẳng lơ của Khai, Phương Tần mĩa mai:

Đúng vậy, nhớ đến rửa thắm

Không hề giận, Khai bật cười:

Chắc anh tổn thọ mấy năm rồi. Nhưng bị rửa yêu, có giảm thọ vẫn hạnh phúc

Mặt Phương Tần nóng bừng lên, co cau có:

Ai thêm yêu anh

Tĩnh bỡ, Khai nói trại đi:

Ai thêm yêu em

Tần giấu mặt vào tay giọng lặc hắc;

Tôi van anh . Nói như thế lỡ tới tai ông chủ bà chủ hoạt Cát Phương, tôi sẽ gặp rắc rối

Khai Nhỏ nhẹ:

Chính vì suy nghĩ này mà em trách né câu hỏi của anh à ?

Phương Tần quay đi:

Tôi có biết anh hỏi gì đâu mà tránh né

Bất ngờ giữ chặt hai vai Tần và xoay mặt cô lại đối diện với mình,

Khai buông từng tiếng:

Em có yêu anh không ?

Phương Tần bướng bỉnh nghênh lại:

Không

Mắt long lên dữ dội, Khai kéo sát Tần vào người và cúi xuống háo hức hôn ngẫu nghiêng môi cô

Phương Tần đỡ người ra, rồi nhanh nhẹn đẩy mạnh Khai. Anh lì lợm ôm siết cô hơn, nụ hôn chiếm đoạt dữ dội hơn khiến Tần rùng mình .

Cô cắn mạnh vào môi Khia rồi vùng chạy vào nhà . Tới phòng mình,

Tân vội đóng cửa, ngồi phịch xuống giường thở hào hển
Đưa tay chặn ngang ngực như để xoa dịu cơn đập hỗn loạn của trái
tim, Phương Tân thấy rõ rồi. Cô bật khóc ngon lành vì thất vọng và vì
thấy bị sỉ nhục

Giọng Nhật ngập ngừng gọi:

Chị Hai !

Tân hít mũi:

Ơi !

Sao tự nhiên bỏ vào phòng lâu vậy? Anh Khai chờ ngoài sân kia

Tân ậm ự:

Chị nhức đầu quá . Em nói khéo khéo cho ông ta về giúp chị đi

Nhật nheo nhéo nghe ngay cửa phòng:

nói khéo khéo là nói thế nào? em không biết, chị ráng ra nói đi

Phương Tân làm thinh . Cô tức thẳng em ngốc của mình ít, nhưng
giận bản thân thì nhiều. Lẽ ra Tân phải dè chừng Khai thì cô lại chủ
quan, khinh khỉnh . Chính thái độ thách thức của Tân đã khiến Khai
có hành động bốc phát vừa rồi, Nhằm thỏa mãn tự ái đàn ông .

Phương Tân quên rằng Khai vừa là người kiêu ngạo, vừa là cậu chủ
đầy quyền hành của mình

Câu trả lời "không" cộc lốc của Tân khác nào gáo nước lạnh hắt vào
gương mặt tự cao tự đại của Khai. Anh phản ứng lại bằng nụ hôn thô
bạo ấy là lẽ tất nhiên

Nhưng dù vì lý do gì, Tân cũng không tha thứ cho Khai. Cô bỗng hận
anh chưa từng thấy. Thực chất, Khai là người xấu, giờ thì chẳng cần
cố tìm nhược điểm của anh nữa, nó ra rành rành kia rồi và nó vương
cả lên môi cô

Tân đưa tay quẹt mạnh lên môi. Cảm giác hoảng hồn nhưng lạ lẫm
nụ hôn chọt ngấm lên trong hồn cô . Tân nóng cả người, cô vội xua đi
mọi ý nghĩ về Khai, nhưng cô đâu thể lẩn tránh anh ta mãi. Tưởng
tượng đến lúc phải đối mặt với Khai, Tân muốn độn thổ

Nằm trăn trở, bồn chồn với bao nhiêu mâu thuẫn trong đầu một hồi
thật lâu, Tân chẳng nghe bên ngoài động tĩnh gì, cũng chẳng nghe
Nhật ừ hử, cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhón chân nhìn ra sân
May quá, Khai đã biến cùng chiếc xe mô tô phân khối lớn . Thở phào,
cô bước ra ngoài

Nhật lên tiếng:

Ủa ! Hết nhức đầu rồi à ? anh Khai nói vậy mà đúng

Tân buột miệng:

Ông ta nói gì với em ?

Nhật láu cá:

Chuyen của đàn ông con trai chị không nên nghe

Phượng Tần cúi kính:

Mà là con nít ranh, chớ đàn ông gì . Hừ! Từ giờ trở đi không được trò chuyện với ông Khai. Ông ta chẳng phải người tốt đâu

Nhật cắc có:

Anh ấy đã làm gì không đúng à ?

Phượng Tần lặng thinh, giận dữ bỏ về phòng . Đêm sắp hết, nhưng cô sẽ khó ngủ vì cuộc chuyện trò với Thức lẫn vì nụ hôn của Khai.

Dù biết như thế, Tần vẫn cố nhắm mắt, sao trời để ngủ

Phượng Tần đẩy cửa quán cà phê . Cô không phải tìm lâu đã thấy Thức đang ngồi ở góc quán . Anh đang cười thật tươi và giờ tay ra hiệu cho Tan

Lách những hàng bàn ghế kê sát chặt cứng người, Tần bước đến chỗ Thức . Anh chàng lịch sự kéo ghế mời cô

Gọi ca Phe xong, Thức hỏi ngay:

Hẹn tôi ra gặp như vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện quan trọng ?

Phượng Tần nói:

Tôi muốn những công việc anh hứa giới thiệu cho ngay. Có gì khó khăn không ?

Thức nhẹ nhàng lắc đầu:

Không . Nhưng tại sao phải vội giữ vậy?

Tần thở hắt ra:

Tôi muốn thay đổi chỗ làm

Thức nheo nheo mắt:

Vì những gì tôi kể với em về bác Chu à ?

Phượng Tần ậm ừ:

Anh muốn nghĩ vậy cũng được

Thức uống ngụm caphe và nhìn vẻ nôn nóng của Tần đoán giá đoán non . Tối hôm qua, Tần đâu có thái độ gì, sao bây giờ lại quyết định thay đổi chỗ làm nhỉ ?

Anh nhìn thẳng vào mắt Tan:

Em gặp rắc rối từ anh Khai à ?

Nghe nhắc đến Khai, Mặt Tần đỏ bừng rồi tái xanh, cô đáp ứng:

Không

Rồi cô nói dối:

Từ trước tới nay, tôi không hề biết tôi làm kế toán cho phòng trà, vũ trường . Giờ lộ tẩy rồi, tôi phải thay đổi chỗ làm nếu không muốn bị

bà mắng

Thức gật gù:

Cũng có lý do, dù không mấy thuyết phục . Em nghĩ hẳn chỗ anh Khai, tôi sẽ gặp rắc rối đấy

Phương TAn liếm môi:

Anh không nói, tôi cũng không nói, làm sao ông Khai biết được

Thấy Thức im lặng, Tần bối rối:

Xin lỗi. Tôi đòi hỏi nhiều quá

Thức từ tốn:

Em có đòi hỏi gì đâu, tại tôi đề nghị giúp em mà

Nhìn đồng hồ, Thức bảo:

Chờ tôi điện thoại một chút

Tần gật đầu, cô uống cà phê từng muỗng nhỏ như để giết thời gian và để lòng bình thản lại

Chỉ 5 phút sau, Thức trở về chỗ . Anh bảo:

Xong, ngày mai em bắt đầu làm

Tần tròn mắt:

Không cần hồ sơ, thủ tục gì sao?

Thức phẩy tay::

Người do tôi giới thiệu không cần thủ tục . Em yên tâm, đây là những cơ sở kinh doanh đang hoàng . Rồi bác gái sẽ hài lòng với công việc của em

Mặt Tần rạng rỡ:

Cám ơn anh

Thức tủm tỉm cười. Ngay lúc đó, cửa quán bật mở . Khai bước vào và đang rảo mắt tìm một chỗ ngồi. Tần nghe tim đập như muốn rơi ra ngoài khi Khai đi về phía mình

Rất tự nhiên, Thức kéo anh ngồi xuống . Khai nhìn hai người, giọng lạnh ngắt:

Có phiền gì không đấy?

Thức lơ lửng:

Phiền một chút thôi , nhưng chẳng sao. Tụi em đi ngay đây

Khai lặng lẽ ném ánh mắt vào Tan, cô rất tỉnh, nhưng anh thừa biết Tần đang bối rối. Hừ ! Thế là rõ, trái tim con bé không hướng về anh

. Anh đã chậm chân hơn Thức và khó chịu với cảm giác bị phổng tay trên

Thức thân mật hỏi TAn:

Mình đi được chưa?

Cô máy móc gật đầu. Khai bỗng ...ra lệnh:

Em ngồi lại. Tôi có chuyện muốn bàn

Phượng Tần nhìn Thức . Anh nhún vai bày tỏ như muốn bảo tùy ý cô
Trước sau gì, Tần cũng nghĩ việc . Sẵn dịp này, nói luôn để khỏi mất
công gặp gương mặt khó ưa của Khai thêm lần nữa
Giọng ngọt hơn thường ngày rất nhiều lần, Tần nói với Thức:
Em sẽ về sau một mình vậy
Thức cười, nụ cười kiểu "Biết người biết ta" của anh làm cô hơi
ngượng
Đợi Thức đi rồi Khai mới nói:
Anh không tin Thức là tình địch của mình
Phượng Tần thản nhiên vuốt theo:
Tôi cũng không tin và anh Thức rất nghiêm túc trong tình cảm, chứ
khogn hề đùa trên lòng tự trọng của người khác như anh
Khai trầm giọng:
Anh xin lỗi chuyện đêm qua
Môu nhếch lên, TAn cộc lốc:
Tôi quên rồi
Vẫn giận anh sao?
Tần tránh đôi mắt da diết của Khai, cô ngập ngừng:
Không biết anh muốn bàn với tôi chuyện gì, riêng tôi cũng có chuyện
cần nói với anh
Khai dịu dàng:
Em cứ nói đi
Phượng Tần xoay xoay chìa khoá trong tay và thấy khó mở lời
Khai tỏ vẻ khuyến khích:
Bất cứ yêu cầu, đề nghị nào của em, anh cũng chấp nhận cả, hãy nói
đi
Phượng Tần nói thật nhanh:
Tôi...tôi xin nghỉ việc
Khai nhìn sững vào cô rồi im lặng . một lát sau anh nhỏ nhẹ:
Không cần phải như thế . Tối hứa với em chuyện hôm qua sẽ khogn
bao giờ lặp lại
Tần cứng rắn:
Tôi đã quyết định rồi. Tôi không thích hợp với môi trường chứ không
phải chuyện đêm qua
Khai thản nhiên:
Vậy thì khogn sao. Tôi đang muốn bàn với em chuyện thay đổi
hướng làm ăn . Vì thú thật, tôi cũng không thích môi trường xô bồ đó
. Tôi nhất định chuyển nghề
Tần bối rối:
Nhưng mà tôi...

Khai nói:

Đã nhận công việc khác qua trung gian là Thức chứ gì . Đâu có sao.
Em làm một lúc đôi ba chỗ vẫn được cơ mà . Tôi rất cần người như
em, nên xin lỗi, không để mất em đâu

Phương Tần buột. miệng:

Người như tôi rất nhiều. Anh dễ dàng kiếm ra hàng tá trên báo, trong
mục tìm việc làm

Nhưng họ không phải là em . Tôi sẽ trả lương cho em gấp ba lần
hiện tại. Thằng nhóc Nhật rất mê học kiến trúc, chẳng lẽ em không
cần tiền cho nó ăn học ? Chẳng lẽ em để mặc nó vì tự ái của mình
lặng một chút như để thăm dò ý Tan, Khai nói tiếp:

Có lẽ em cho rằng tôi tính toán để ép em vào thế phải làm việc cho
tôi vì tiền ? Tôi đúng là như vậy, nhưng nếu em không có khả năng,
tôi cũng không vun tiền ra đâu

Phương Tần nhếch môi vì từ "vun tiền" được Khai cố ý nhấn mạnh .
Nó khiến cô đầu lằng lằng trên mây té nhào xuống đất . Thì ra anh
giữ Tần lại, thậm chí trả lương cao cho cô vì cô có khả năng làm
việc, chứ không vì lý do nào khác

Đêm hôm qua với Khai chỉ là một trò đùa bốc đồng, anh ta hức sẽ
không bao giờ lặp lại nữa. Tần có thể tin được lời hứa đó không ?
Tần trầm giọng:

Lương càng cao, công việc càng khó . Sự ràng buộc chủ tớ càng
căng thẳng . Tôi ghét nhất là sự ràng buộc

Khai lắc đầu:

Sẽ không có sự ràng buộc nào cả

Phương Tần nhún vai:

Vậy thì đừng ép tôi nữa

Khai nhìn cô đăm đăm:

Em không thích hợp với môi trường hay khogn thích hợp với tôi?

Tần đáp:

Cả hai

Tôi sẽ thay đổi môi trường lẫn con người để thích hợp với em

Phương Tần bật cười:

Làm sao tôi có thể tin anh, khi bản thân tôi chả là gì để đủ sức khiến
anh thay đổi nhiều như thế

Khai nhấn từng tiếng:

Nếu anh thay đổi được thì sao?

Tần lúng túng bưng ly caphe đã vơi hơn phân nửa lên nhấp môi:

Điều đó tốt cho anh và nhiều người khác

Khai hạ giọng:

Anh cần mình em thôi

Tần nhăn mặt:

Tôi xin anh mà

Khai khở sở:

Đêm qua anh không hề đùa

Đừng nhắc chuyện đó nữa. Tôi đã có người đàn ông của mình . Anh cũng có Cát Phương . Anh yêu kiểu tay đôi, tay ba vô đạo đức lắm
Sao lại gán Cát Phương cho anh ?

Phương Tần mỉa mai:

Nghe anh ...kêu oan ức lắm không bằng . Tại sao thì anh tự hiểu lấy.

Bây giờ tôi đi được rồi chứ ?

Khai lì lợm:

Em đi đâu? Anh đưa em đi

Phương Tần buông thõng hai tay:

Như vậy là làm phiền người khác . Tôi năn nỉ anh mà . Kết quả chẳng tới đâu đâu

Khai buồn bã:

1 ngày nào đó em sẽ nghĩ khác về anh

Tần nuốt tiếng thở dài. Cô xách cái túi xách trên vai và lầm lũi bước ra cửa. Dắt chiếc 79 ra, cô đạp hơn chục cái máy mới nổ . Tần phóng xe đến nhà Khánh Như . Giờ này không biết nó ngủ dậy chưa, nếu chưa, Tần cũng "dựng" nó dậy

Cửa mở, Như ló đầu ra, mặt không mừng cũng không quạu, con nhỏ quay vào ngồi phịch xuống ghế, thái độ như một bà chủ trong chiếc kimono lụa, song vẫn chưa bỏ hết góc nghèo nàn

Khánh Như uể oải hỏi:

Đi đâu mà sớm thế ?

Phương Tần thủng thỉnh:

Đi uống caphe với anh em nhà ông Khai

Như bỗng sinh động hẳn lên:

Khai còn ông em nào nữa à ?

tan khoát tay:

Anh em chú bác ấy mà

Như nheo nheo mắt:

Mày muốn nói đến Thức phải không ?

Ờ

Hai gã ấy đâu ưa nhau, sao cả hai lại đi uống caphe với mày nhỉ ?

Tần tiếp tục lấp lửng:

Tình cờ thôi . Nhưng Thức là người thế nào hả Như ?

Khánh Như lừ mắt:

Hoi? Nhã Trúc ấy. Nó chắc chắn rành Thức hơn tao
Phương Tần đáp chát:
Hỏi duoc Nhã Trúc, tao đã chả hỏi mày
Nhưng tại sao mày quan tâm đến hấn ?
Thức tìm việc làm cho tao
Như ngạc nhiên:
Còn chỗ của Khai?
Tần chép miệng:
Tao nghĩ rồi. Mới nghĩ sáng nay
Khánh Như ngồi thẳng người lên:
Lý do
Tần buông từng tiếng:
Tao không thích
Trời ơi ! Mày có điên không ? Tự nhiên đập đổ chén cơm của mình .
Tại sao mày tin vào tay Thức nhỉ ?
Vì tao cảm thấy Thức là người có thể tin được
Khánh Như cau kinh:
Cảm thấy...cái mốc xì . Mày đập đổ cả chén cơm của tao đấy. Mau
rút lại ý định ngu ngốc ấy đi
Phương Tần xụ mặt . Như vội phân bua:
Tao dám cá không chỗ nào trả lương cao bằng phòng trà, vũ trường
. Thấy mày nghỉ ngang, tao xót nên mới nói thế . Không thích cũng
phải cố . Có vậy mới sống được
Tần ngập ngừng nói dối:
Thú thật, tao không thoải mái khi làm với Khai. Anh ta vừa hóm hỉnh,
vừa quyền hành, khiến người khác phải tự ái
Như reo lên:
Chủ nào lại không thế ? Nhiều khi gặp thẳng cha có máu ba lăm còn
khốn nạn, khốn khổ hơn nhiều nữa kìa. So ra, Khai vẫn tốt hơn ỨC TỶ
lão chủ khác . mày xin nghỉ ổng không ý kiến gì sao?
Nho" tới gương mặt của Khai lúc cô về, Tần hơi chạnh lòng . Nhưng
ngay sau đó cô gạt ngay hình bóng Khai ra khỏi hồn mình . Cô nói:
Dĩ nhiên là Khai giữ tao lại, nhưng đã suy nghĩ cả đêm rồi, tao đâu
thay đổi được
Khánh Như hát hàm:
Lão Thức xúi mày phải không ?
Làm gì có . Tại mẹ tao không thích làm ở mấy chỗ đó
Xạo. Tao không hề nghe bác nói gì cả . Thật ra vì lý do gì ?
Phương Tần nói đại:
Tao thích Thúc

Như thanh thốt:

Chúa ơi ! Nhã Trúc sẽ xé mà ra như xé phay gà . Mà tìm thấy gì ở
gã đàn ông đó ngoài cái mã đẹp tai bẻm mép

Tần rầu rĩ:

Tao không biết

Thế hán có hứa hẹn gì với mày không ?

tan ngơ ngác:

Hứa hẹn gì cơ chứ ?

Khánh Như:

Xời ! Mày đâu phải con nít để không hiểu ý tao

Phương Tần buột miệng:

Thì Trúc đã tìm việc làm cho tao đó

Chỉ vậy thôi mà đã cảm động . Đúng là khờ . Mày biết Nghiêm phải
tồn cho tao bao nhiêu thứ tao mới yêu anh ta không ? Hà ! Cứ nhìn
toàn bộ bên trong căn nhà này rồi tính ra tiền . Nay mai tao sẽ gắn
máy lạnh đó . Thời buổi này yêu một người, thích một người nào đó
đều phải tính toán . Gàn gàn dở dở như mày chỉ thiệt thân

Rồi như bắt đầu huyền thuyên về triết lý cuộc sống thế nào là hiện
đại là phù hợp với xu hướng phát triển của xã hội

Phương Tần lịch sự ngồi nghe mà ngáy tận cổ . Cô đợi Như nói hết
mới bảo:

Bây giờ mày kể cho tao nghe về gia đình Khai được rồi đó

Khánh Như lại ca cẩm:

Tao không hiểu nổi mày. Vì muốn tìm hiểu ông Chu, nên vào làm cho
Khai. Chưa tìm được khí gió thì đã nghỉ để bây giờ bắt tao kể .Tốt
nhất, mày nên tiếp tục làm

Tần nhẹ nhàng:

Tao mà làm tiếp mày và ông Nghiêm sẽ bị bẻ mách đấy

Khánh Như khựng lại:

Mày nói gì vậy?

Tần nhỏ nhẹ:

Làm kế toán cho Khai đúng là "chăm" nhưng mày từng dọa tao trước
đây, nhưng không chỉ ...chăm tao. Ông Khai đang để ý đến mày và
Nghiêm, liệu mà ngừng chuyện bỏ túi riêng đi

Như tỉnh rụi:

Làm gì có chuyện đó . Mọi thứ ế ẩm, mày làm như muốn bỏ túi riêng
để lăm không bằng

Tần bắt bẻ:

Ế ẩm sao mà rủ rê tao về làm chung với mày, chứ đừng làm với
Khai? tao kiểm tra sổ sách dĩ nhiên phải biết doanh thu hàng đêm

thật là tren giấy tờ chênh lệch cỡ nào, và khoản tiền chênh lệch đó rơi vào tay ai

Khánh Như khinh khỉnh:

Nếu khogn làm như vậy, sống đâu có nổi. Hơn nữa, công sức tao và Nghiêm bỏ ra khogn có nhỏ trong khi cha con ông Khai ngồi mát mà hưởng bát vàng. Ông Chu chả xứng đáng hưởng những gì đang có, nó thuộc về ben ngoài của Khai và Nghiêm . Suy cho cùng, anh Nghiêm chỉ lấy lại những gì của anh

Phương Tàn khó chịu:

Đó là luận điệu của mày hay của Nghiêm mà ngang ngược quá vậy? Chuyen khogn lien quan tới mày đâu, đừng chổ mũi vào

Tao nghĩ là đúng phải không ?

Khánh Như văng tục như tay chơi chính hiệu :

Mẹ...mày bới móc mọi thứ lên rồi nghĩ . Đứa khá thể vào chỗ của mày càng phiền cho tụi tao hơn

Tàn cau mày:

Sao mày lại trách khi Khai thuê tao là để làm mỗi chuyện đó

Như làm thỉnh . Con bé lấy gói thuốc tren bàn, châm một điếu hút hết sức rành rẽ, khiến Tàn phải tròn xoe mắt nhìn

Rít mấy hơi thuốc, Khánh Như nói:

Tao nghĩ mày nên làm trở lại. Chúng ta sẽ la `1 bọn . Khai không biết đâu. Mày sẽ được chia phần trăm thoa? đáng . OK ?

Phương Tàn sừng sốt vì đề nghị trắng trợn của Như . Cô buột miệng: Mày thay đổi nhiều quá

Mặt Khánh Như thản nhiên:

Có vậy mới thích nghi cuộc sống này. Sao? Trả lời đề nghị của tao đi chứ

Phương Tàn thẳng thắn:

Tao cần tiền thật, nhưng không mạo hiểm như mày. Cho tao xin đi

Khánh Như khinh khỉnh:

gàn dở . Tao tạo cho mày cơ hội kiếm tiền, chê thì thôi vậy

Dứt lời cô ngồi tréo chân rít thuốc . Phương Tàn ngao ngán quay đi Giọng Như vang lên đều đều:

Mẹ Khai và mẹ Nghiêm là hai chị em cùng cha khác mẹ . Ông Ngoại Nghiêm trước kia là chủ vừa gạo rất lớn trong chợ Bình Tây. Ông ham thằng con trai nổi nghiệp, nhưng bà ngoại Nghiêm chỉ sanh được mỗi mẹ Nghiêm, thế là ông chủ vừa gạo kiếm thêm bà hai với mong muốn có được người nối dõi, nhưng trời xui đất khiến thế nào, bà hai cũng sinh gái. Thế nhưng bà ngoại của Khai rất khôn ngoan, thủ đoạn lại đẹp nên bà giữ rịt ông chồng và tóm thâu quyền bính .

Bà hai thường lấn áp chồng và bà cả trong việc quản lý điều hành
vựa gạo

Phượng Tần lặng thinh . Cô từng nghe Thức kể như thế . Như lại nói
tiếp:

Bà hai có điểm yếu là thích nghe lời tăng bốc, bởi vậy bà rất thích
ông Chu, lúc đó đã là một tay khá có máu mặt chuyên đứng ra dàn
xếp chuyện bến bãi, bốc vác . Bà mềm lòng trước miệng của hắn
nên đã gả con gái rước cho mình

Môi nhếch lên như một người từng trải chuyện đời, Khánh Như nói
tiếp:

Ông Chu có người em song sanh tên Chánh . Hai anh giống nhau
như hai giọt nước . Ông Chu mồm mép giảo hoạt bao nhiêu thì
ngược lại, Ông Chanh hiền lành, ít nói bấy nhiêu. Bà VAn, mẹ Khai
yêu ông Chanh, nhưng phải lấy ông Chu

Phượng Tần thẳng thốt:

Có chuyện này nữa sao?

Hừ ! Đời mà, chuyện gì lại không có

Nhưng tao hoàn toàn không biết . Phải đó là lý do sau này họ ly dị
nhau không ?

Như không trả lời, cô hạ giọng:

Bà Ngoại Khai là người quyết đoán, vào cái thời ấy, muốn làm ăn
yên ổn, phải được giới anh chị đỡ đầu. Có gì hơn khi gã anh chị đó
là rể đông sản ? Thế là dày biết con gái yêu người em, bà vẫn ép lấy
ông anh, vì hắn ta là đại ca Biệt vợ yêu em trai mình, ông Chu không
từ thủ đoạn kiếm chuyện tổng khứ ông Chanh lên Buon Me Thuot .

Rồi từ đó vựa gạo dần dà lọt vào tay ông ta

Phượng Tần thắc mắc:

Chẳng lẽ ông ngoại Khai trả cho mẹ ông Nghiêm chút của cải nào?
Dĩ nhiên là có, nhưng chẳng bao nhiêu so với những gì bà Vân được
hưởng, vì lúc ấy, ba ngoại Nghiêm đã mất, mẹ ảnh sống với dì ghẻ,
nên đâu dám đòi hỏi phần mình

Tao có nghe Thức kể về cách làm giàu, phá sản của ông Chu cũng
như cái chết thảm của anh Kha, nhưng không nghe anh ấy nói
chuyện tình cảm của ba mình

Như bảo:

Đây ví như bí mật thâm cung . Ai lại kể

Tần thở dài:

Tao Vô tình đã viết đẹp cho cuộc đời ông Chu Thảo nào Khai kong
ưa ba vụ hồi lý này. Toàn dối trá

Khánh Như chua ngoa:

Mày viết ăn tiền chứ đâu phải vô tình
Phương Tần thoánh đỏ mặt . Cô cứng miệng vì câu chăm chọc của
Nhu
Cô lãnh đi:
Mày biết gì về ông Chánh không ?
Như gạt đầu:
Nghe anh Nghiêm kể, Ông Chanh lên cao nguyên với hai bàn tay
trắng và một trái tim tan nát . Nhưng vốn là người giàu nghị lực, ông
khai khẩn đất, mở trang trại trồng caphe rồi lập gia đình ở đó luôn .
Sau mấy mươi năm, tài sản của ông không nhỏ đâu. Hầu như ở
thành phố nào trong nước cũng có đại lý caphe Trung Chanh của
ông . Cơ nghiệp của ông ta bền vững hơn ông Chu nhiều
Tần búi ngùi:
Song sức khỏe lại kém hơn ông Chu
Ông ta đâu tìm vì mối tình ngày xưa ấy mà
Vừa nói, Như vừa cười thích thú
Tần nhăn mặt:
Mày nhảm nhí vừa thôi . Ông ta đâu còn trẻ trung gì
Như vênh mặt lên:
Bộ già không yêu được à ? Vợ ông chết mấy năm rồi, Bà Vân cũng
đã ly dị chồng . Nối lại tình xưa để về già co người bầu bạn . Cũng tốt
chứ
Phương Tần chép miệng:
Thật ra, giàu có chưa hẳn là sung sướng
Nhưng cái khổ con người giàu vẫn sướng hơn cái khổ của người
nghèo
Khổ mà cũng phân chia loại khổ nữa à ?
Như nhếch môi:
đương nhiên . Bởi vậy mày phải phấn đấu làm giàu bằng mọi cách,
nhỡ có khổ thì cũng là ...khổ sướng
Nhìn Tần bằng nửa con mắt, cô nói tiếp:
Tao không tin trên đời có kẻ chê tiền . Hay tao đánh giá mày sai?
Mày đang chơi trò thả mồi bắt bóng với ông Khai và ông Thục, đúng
không ?
Trò thả mồi bắt bóng gì ? tao khogn hiểu ý mày
Anh em nhà họ ai cũng lắm của nhiều tiền, và ai cũng đa tình . Mày
thích lão Thục, nhưng yêu luôn lão Khai cũng đã sao. một bước lên
chức là dễ như trở bàn tay. Mày thuộc hàng xinh đẹp, tội gì không sử
dụng vốn tự có chứ
Phương Tần quát:

Thôi, đủ rồi. Mà càng lúc càng quá đáng . Tao về đây
Khánh Như ngồi trong nhà nói với ra:
Quay lại làm cho Khai đi. Tội mình sẽ hợp tác vui vẻ . Mà vầy vào
Thức là không yên với con Nhã Trúc đâu. Buông hấn cho rồi
Tần không nói không rằng, mím môi đập mạnh . Chiếc xe nổ máy
ngay vì cơn giận của cô . tan phóng thẳng về nhà với trái tim nặng
trĩu

Hạnh phúc xanh

Chương 7

Bà Van chăm chú quan sát Khai, dạo này con bà nhu có rất nhiều chuyện bức mình, nó luôn lầm lì, cáu gắt, đôi khi ngồi cả buổi trời không nói với ai 1 tiếng . Tình trạng trầm uất này y như lúc Kha chết . Hai anh em Khai rất thương yêu nhau, cái chết của Kha khiến Khai gần trở thành người khác suốt 1 thời gian dài

Khai mới hăng hái làm việc chừng 1 năm nay, sao bây giờ nó bỗng lầm lì cáu gắt nhỉ ? Đàn ông cỡ tuổi Khai có vợ là được rồi, nếu không rất hay bức dọc, tính khí thất thường . Có lẽ bà nên cưới Cát Phương về cho Khai là vừa lúc . Lần này bà sẽ bắt buộc chứ không gọi ý nữa

Bước đến chỗ Khai, bà nhẹ nhàng ngồi xuống:

Con không khỏe à ?

Dạ ...đâu có

Vậy thì có chuyện gì buồn bức ?

Khai gượng gạo:

Ài chẳng có lúc này lúc khác . Hơi đâu mẹ để ý, con ...già quá rồi, mẹ lo làm gì ?

Bà Van thở dài:

Giờ mẹ còn mỗi mình con, sao lại không lo chứ ? Đã vậy nhà quá đơn chiếc, đi ra đi vào lắm khi chi? mình mẹ thui thủi . Mẹ không những lo mà còn buồn nữa

Im lặng vài ba giây, bà Van nói:

Con cưới vợ đi . Cát Phương thương con lắm, nó lại vừa hiền, vừa ngoan và rất mực chiều con . Mẹ ưng con bé này

Khai ngập ngừng:

Nhưng mà con ...

Bà Van nghiêm mặt:

Đừng nói là con chưa nghĩ tới chuyện lấy vợ . Con bay nhảy gần 5 năm là đủ rồi . Hơn nữa, không thể để Cát Phương chờ đợi mãi .

Con gái chi? có 1 thời . Hai đứa quen nhau quá lâu

Nhưng con không hề hứa hẹn gì với cô ấy

Sao nói là hứa hẹn ? Nếu không thích thì đừng gieo vào lòng người ta niềm hy vọng . Mà cứ lơ lửng, mất duyên con bé, giờ ai dám lấy nó ?

Khai nhăn nhó:

TRời ơi ! Con có làm gì đâu mà mất duyên . Mẹ khoé nói lời ràng buộc, nghe sợ quá

Bà Van thần nhiên:

Đúng là mẹ muốn ràng buộc con với Cát Phuong . Gia đình đôi bên thân với nhau, lại môn đăng hộ đối . Mẹ yên tâm khi biết rõ con dâu mình xuất thân từ đâu, là nguoi thế nào . Con khong nen từ chối nữa
Khai rành rẽ:

Nhưng con khong hề yêu Cát Phuong

Mày khong yêu sao ôm ấp vuốt ve nó ?

Cát Phuong là con nhà lành, mày cũng khong phải hạng sở Khanh, đều cánh nen đâu thể chơi qua đường với con bé

Khai bực dọc đứng phắt lên:

Hôn hít vuốt ve 1 cô gái phải cưới cô ta ư ? Mẹ thật buồn cuoi . Cưới vợ là chuyện của con, cho con, xin mẹ đừng xếp đặt, ép uống

Bà Van tức tối:

Nhưng con bé ấy là ai ?

Ai, con khogn nói . Nhưng khong phải là Cát Phuong

Nếu khong phải là nó, còn lâu tao mới cưới cho mày . Thử? Đứa nào dám bước vào ngôi nhà này, tao tổng cổ ra khong kịp ấy chứ

Vậy thì con đi . Mẹ khỏi phải tổng cổ

Rồi khong đợi bà Van nói thêm lời nào, Khai hăm hăm bước ra sân và nhảy lên xe . Anh fóng bạt mạngn tren ổ vẫn khong với hết bực dọc trong lòng

Đang lúc Khai thất tình, mẹ lại bảo phải cưới Cát Phuong . Thật khong gì trớ trêu bằng . Mà chã lẽ Khai thất tình thật ?

ANH nhếch môi cuoi . Lòng vòng 1 lát, anh rẽ vào hẻm nhà Phuong Tan . Chờ mấy fút, Nhật ra mở cổng cho anh . Khai lễ fép chào bà Quy, trò chuyện xã giao dăm ba câu rồi ra sân ngoài, trong khi Tan còn lánh mặt vì lý do khong đưoc khỏe

Nhật ranh mãnh nhìn Khai:

Em hỏi thật . Tại sao anh phải ngồi đồng nhà em vậy ?

Khai ầm ư :

Anh thích khung cảnh này

Còn chị TAN là chúa ghét . Chị bảo sân nhà em nuôi muỗi . Vậy mà anh chịu nổi . Hay thiệt

Khai hỏi:

Em đã bao giờ tới nhà 1 cô gái và ngồi như anh chưa ?

Nhật gật đầu:

Có . Nung chưa bao giờ lạng lẽ ra về . Chị chằn nhà em đúng là

khong có trái tim . Nhưng anh đừng trách chị Hai, hôm nay chị em
...khong đươc khỏe
Khai xa xôi:
Tan có tim chứ, tiếc rằng cô ấy trao tim khong nhằm chỗ
Nhật nhúu mày:
Chị em làm gì có ai để trao chứ
Sao em biết ?
Ngoài anh ra, chẳng ai tới nhà em cả . Mẹ em đang lo chị hai ế độ đó
chứ
Khai bật cuoi khi Nhật hạ giọng:
Anh mà đưa chị Hai về dinh đươc, em cảm ơn nhiều...nhiều
thiệt khong ?
Nhật chưa trả lời, Khai đã nghe tiếng Tan;
Nhật
Thằng nhóc giật mình:
Dạ
Không lo học, ngồi đó nói láo
Le lười, nháy mắt với Khai, Nhật nói:
Trả khách quý lại cho chị, em lo học ngay
Phương Tàn lạnh lùng:
Sáng nay toi đã bàn giao tất cả sổ sách giấy tờ lại cho anh rồi . Chả
lẽ còn thiếu gì à ?
Khai gật đầu:
Còn . Trái tim của anh, khổ sao nó vẫn còn ben em
Tan chớp mắt vì câu tra? lời bất ngờ của Khai . Cô ấp úng:
Làm ơn đừng ...
Đừng đùa với em fải khong ? Tại sao em cố ép lòng nghĩ rằng anh
đùa ?
Nếu thật tình với toi, chẳng lẽ anh đùa với Cát Phương ?
Khai buông từng tiếng:
Đừng xen Cát Phương vào giữa chúng ta . Toi xem cô ấy
nhụ..nhụ..em gái . Toi biết Phương từ lúc cô ấy còn bé xiu . Nếu yêu
đươc, toi đã khong khổ vì em thế này
Phương Tàn nói thật nhanh:
Toi đã có nguoi yêu, xin anh đừng xen vào giữa chúng toi
Khai lì lợm:
Toi muốn biết ke? may mắn ấy là ai . Nếu gặp đươc anh ta, nghe anh
ta nói đôi điều về em, toi sẽ khong làm phiền về em nữa
Phương Tàn nói:
Anh đã gặp rồi

Thức à ? Ờn chúa . Thức khẳng định với toi là có cảm tình với em, nhưng em không hề yêu thích gì cậu ấy

Mặt nóng bừng lên, Tan giận dữ:

Anh thiếu tế nhị đến mức hỏi Thức như vậy sao ?

Khai tha thiết:

Anh chi? không muốn mình phải là kẻ thứ ba đáng ghét, cũng như không muốn xảy ra chuyện bất hoà giữa anh em với nhau

Phượng Tần mỉa mai:

Anh sợ lặp lại của chuyện hai ông bố à ?

Hơi khựng lại 1 chút, nhưng Khai lấy lại bình thản ngay:

Dường như hẳn này không có trong hồi ký . Sao em biết được nhỉ khi anh dám chắc đầu tình cảm cách mấy Thức cũng không hề rằng chuyện này

Trời đất bao la bí hiểm thật, nhưng đâu có gì gọi là bí mật

Khai gật gù:

Anh có thể? đoán được em nghe từ ai . Đúng là anh sợ chuyện cũ lặp lại, cả Thức cũng thế

Tan thản nhiên:

Toi cha? nghĩ gì đến anh em anh, hai người không cần lo lại chuyện cũ

Khai im lặng . Có lẽ phải dùng cách khác để chinh phục Tan thôi

Anh thử dài:

Có lẽ anh không nên nuôi ý vọng nữa . Nhưng chúng ta sẽ là bạn tốt chứ ?

Nhìn vẻ buồn bã của Khai, Tan không đành lòng, cô khe khẽ gật đầu và biết lý trí mình đã đầu hàng trái tim . Tan tự trấn an:

"Khai đã lùi 1 bước, rồi anh ra sẽ quên, không gì phải lo cả "

Tan lo gì cơ chứ ? Đường như cô cũng hụt hẫng khi Khai rút lui ? Còn người ta đúng là mâu thuẫn

Đầu cúi xuống, Tan nhếch môi cười . Ngay lúc ấy, cơn đau bụng nãy giờ tạm lắng bỗng ập tới khiến cô đỏ mồ hôi hột

Phượng Tần đứng dậy giọng lạc đi:

Xin lỗi . Toi không được khỏe

Rồi cô bước vào nhà, nhưng tới bậc thềm, Tan đã đổ nhào xuống trước ánh mắt hốt hoảng của Khai

Nhu mũi ten rời khỏi chỗ, Khai lao về phía cô . Mặt Tan tái mét dưới ánh đèn neon

Khia nắm lấy vai cô:

Em làm sao vậy ? Lại chóng mặt à ?

Tan nói đứt đoạn:

Toi đâu...bụng ...đâu quá
Đau từ khi nào ? Đau fía ben nào ?
Tan bầu lấy cánh tay Khai, cô tra? lời anh trong nước mắt:
Phải vào bệnh viện ngay
Vừa lúc đó, Nhật và Bà Quy chạy ra . Tan đâu đến ù tai, hoa mắt, cô
không biết Khai nói gì mà mẹ gật đầu liên tục:
Thằng Nhật xốc cô dậy và dìu cô tới cổng
Khai rồ máy xe . tan thì thào:
Toi không sao . Toi không vào bệnh viện, không đi đâu hết
Khai đánh giọng:
Giờ này còn bú rợng hả ? Nhỡ bị ruột thừa thì sao ? Hừ ! đừng chết vì
ngu ngốc nhé
Ba Quy mếu máo:
Trời ơi ! Mẹ năn ni? con mà Tan . Đừng chượng khí nữa
Người chẳng còn chút hơi, Tan để mặt Nhật và mẹ mình lên xe . Cô
ngã đập vào lưng Khai, hai tay bầu chặt hong anh, Nhật ngồi sau giữ
cô
Bỗng dưng nước mắt Tan ướt cả lưng Khai, răng cắn chặt Tan cố
không khóc, nhưng cơn đau mỗi lúc 1 dữ dội . Cô bật thành tiếng nức
nở khiến ruột gan Khai như đứt đoạn
Anh gào lên:
Cố chịu đựng 1 chút . Sắp tới nơi rồi . Nếu đau quá, cứ cắn đại vào
vai anh, em sẽ dịu chịu hơn
Nhật cũng hét :
Đừng làm em sợ mà chị Hai
Phương Tàn cắn môi đến bật máu để đừng fải lo . Tới cổng bệnh
viện, Khai bế cô trên hai tay chạy ào ào vào fòng cấp cứu
Anh lau mặt cho Tan và luôn miệng trấn an cô bằng những lời hết
sức âu yếm dịu dàng trong khi chờ bác sĩ khám
Mãi đến khi y tá yêu cầu anh ra ngoài, Tan mới thấy sợ . Cô nhồm
ngui lên gọi Khai khi cánh cửa fòng đóng lại
Trong cơn đau vật vã, Tan bỗng lo anh không nghe tiếng cô gọi . Rồi
khi bác sĩ bảo chuẩn bị fòng mổ, Phương Tàn lại sợ ...cô sợ mình
chết mà chưa thú thật với Khai là cô yêu anh

Phương Tàn lần vào vách tập đi từng bước, dù vết mổ vẫn còn buốt
đau. Vừa tập đi, cô vừa giận dữ, đau biết là vô cớ . Đã chiều lắm mà
vẫn chưa thấy...ai vào hết . Giờ này Nhật còn ở lớp học thêm hoá,

mẹ chắc rời cơ quan . Vừa mới xin được một chân tạp vụ, mẹ phải nán lại làm vệ sinh phòng ốc cuối ngày, chắc chắn mẹ không dám xin về sớm để vào với Tan, một khi cô đã đỡ rồi. Duy chỉ có Khai, hai ngày nay không thấy anh đâu. Tàn buồn rũ người như trời non thiếu nước . Cô lo Khai đã chán vì thói đồng đành của mình . Lo anh chẳng thật tình như lời anh nói. Nhưng nếu Khai là người mau chán, giả dối, Tàn lo cũng bằng thừa

Môi mím lại, Tàn cố bước thêm vài ba bước nữa, rồi trở về giường đúng lúc cửa phòng bật mở . Mặt Tàn tái đi khi người vừa vào không phải Khai mà là bà Vân và Cát Phương

Linh tính cho biết, sắp có chuyện bức mình, nhưng Tàn vẫn lễ phép gật đầu chào hai người

Bà Vân nhếch môi, giọng trống không :

Đã khỏe chưa?

Tàn lí nhí :

Dạ cảm ơn ...bác, cháu đã đỡ nhiều rồi

Cát Phương chua ngoa:

Đi đứng được là xuất viện được . Chẳng hiểu sao vẫn còn nằm lại. Định dùng khổ nhục kế để bắt xác người ta hả ?

Đặt bịch nylon đựng đường, sữa, trái cây lên bàn, Phương nói tiếp: Để mà bồi dưỡng

Phương Tàn nuốt nghẹn xuống:

Chị tới thăm là quý lắm rồi, quà cáp làm chi cho tổ nkiem

Ồi dào ! Bà thứ này rề rề chớ đáng giá gì đâu. Chỉ nhà nghèo mới thấy quý

Bà Vân đảo mắt khắp phòng:

Đầy đủ nhỉ . Ti vi, tủ lạnh, máy điều hoà, chỉ có tỷ phú mới chơi sang cho nhân viên cưng nằm phòng đặc biệt thế này,nhưng con trai tôi không tỷ phú, nó bị bùa mê nên mới bỏ tiền ra như vậy. Bắt đầu ngày mai, cô chuyển ra khu công cộng mà nằm, đừng bám theo Khai nữa. Tương lai Khai không có cô đâu đừng vọng vọng tưởng

Phương Tàn mặt nhợt:

Cháu...cháu không hiểu bác nói thế là ý gì

Bà Vân cười khẩy:

Rất dễ hiểu. Khai sắp cưới Cát Phương đây. Với cô, nó chỉ chơi qua đường, nhưng vốn thương người, Khai thấy cô bệnh mới bỏ ra chút tiền viện phí thuốc men . Đừng vì vậy mà lợi dụng nó . Tôi không thích hạng phụ nữ như thế đâu. Hãy để yên cho con tôi cưới vợ

Phương Tàn đáp ứng:

Bác đã hiểu lầm về cháu rồi

Bà Vân khịt mũi:

Hừ ! Tôi cũng mong mình lắm . Cô đẹp mà, lo gì chuyện kiếm không được một người thiết tình với mình để nương tựa chứ . Cô ...

Cửa phòng bật mở, khiến bà Vân ngừng lại, ông Chu bước vào với một ngớ ngàng trong khi bà Vân trân trối nhìn ông

Phải cả phút sau bà mới bật cười:

là ông à ? Sao ông cũng biết con bé này nữa?

Phượng Tần là ân nhân của tôi. Nếu không nhờ chị em con bé đưa vào bệnh viện, có lẽ to đã chết đường, chết chợ vì trái tim đang bất ngờ trở chứng

Thì ra đây là ông Chanh chứ không phải ông Chu như Tần tưởng lầm . Thật bất ngờ khi ông đến thăm cô . Khi bản thân cũng chẳng khỏe mạnh gì . Mặc kệ bà Vân và Cát Phượng đứng xó rợ trong phòng, ông Chanh đến gần Tần, giọng ân cần quan tâm:

Cháu vẫn chưa khỏe phải không ? trông cháu xanh xao lắm . Nào, nghỉ đi chứ . Sao lại đứng thiếu ngủ thế này?

Phượng Tần muốn rơi nước mắt vì sự ân cần của ông . Phải nói ông Chanh xuất hiện thật đúng lúc, nếu không chắc Tần chịu không nổi lời hạnh ngộ của bà Vân và Cát Phượng

Cô nghẹn ngào:

Cháu...cháu...

Ông Chanh nhíu mày:

Đang thấy khó chịu à ? Chà ! tôi có thể làm gì giúp cháu đây?

Tần lắc đầu, Bà Vân cao giọng:

Vào thăm ...cháu. Chúc cháu mau xuất viện và đừng quên những gì ta nói

Cát Phượng nháo nhọt:

Ráng bồi dưỡng nhen . Có sức mới làm được việc chứ đâu thể nghỉ mà hưởng lương hoài. Thương người cách mấy anh Khai cũng lo hồng nổi đầu

Phượng Tần gượng gạo:

Cám ơn bác và chị đã vào thăm ...

Cát Phượng ngọt ngào:

Chúng tôi vì anh Khai thôi . Tần đừng bận tâm

Quay sang ông Chanh, Phượng nói:

Thưa chú, cháu về trước

Bà Vân mím môi:

Coi chừng trái tim của ông . Dường như nó đang đập dồn dập đấy

Ông Chanh cười cười:

Đúng là tim tôi đang đập dồn dập . Nói xúc động vì mãi nghĩ tới điều

tốt đẹp, trong khi tim bà lại lạnh lùng đập đều như được làm bằng
 máy. Xem chừng tim bà có vấn đề ấy
 Mặt sa sầm xuống, Bà Vân ném cho Tần một cái nhìn hằn học trước
 khi ra khỏi phòng
 Dầu đã biết giữa hai người từng có một mối tình, nhưng Tần không
 ngờ ông Chanh và bà Vân lại mai mỉa nhau như thế
 Ông Chanh xoa cằm:
 Hình như họ tới đâu không phải để thăm bệnh ?
 Tần ngồi xuống giường:
 Sao bác lại nghĩ vậy?
 Vì tôi rất hiểu bà Vân . Nhưng trả nhằm gì . Khai là đứa bản lãnh, nó
 sẽ có cách bảo vệ tình yêu của mình
 Phương Tần vuốt tóc, cô lảng đi
 Bác đã thật khỏe chưa mà đi thăm cháu. Thật cháu ngại ghê
 Ông Chanh đưa tay lên ngực:
 Người bệnh này thăm người bệnh kia khogn được sao? Tôi chi hết
 bệnh khi nào trái tim ngừng đập, mà chừng nào ngừng đập nó khogn
 báo trước, bởi vậy tháng ngày còn lại, tôi tùy nghi sử dụng . Nào ,
 cháu cứ nằm xuống nghỉ đi. tôi giúp cho
 Phương Tần lúng túng xoay trở . Những hôm trước, Khai là người
 đỡ cô đứng lên ngồi xuống , hai hôm nay Tần khá vất vả khi phải vận
 động một mình
 Cô bối rối khi ông Chanh bước đến gần
 Bác sĩ bảo cháu phải tự vận động ạ
 Ông Chanh phát tay:
 Vậy thì cố chịu đâu một chút nhé
 Mím môi, Tần từ từ nằm xuống . Ông Chanh đảo mắt quanh phòng
 y như bà Vân lúc nãy, nhưng cách nói đầy thiện cảm
 Phòng cũng khá tiện nghi, Khia chu đáo lắm
 Phương Tần bồng thở dài:
 Cháu khổ tâm vì phải manh ơn người khác
 Ông Chanh nhíu mày:
 Sao lại nói thế khi Khai rất quý mến cháu, sẵn lòng vì cháu
 Mặt Tần nóng bừng, cô không hiểu sao ông Chanh lại quan tâm đến
 chuyện cô và Khai. Cô và ông suy cho cùng chỉ là mối quen biết
 ...giúp người qua đường, ông cần gì tới thăm một con bé thuộc tầng
 lớp dưới như Tần . Chắc chắn ông Chanh còn có mục đích nào đó

 Giọng ông ta lại vang lên:
 Lẽ ra, tôi không nên hỏi thế . Khổ nỗi Khai có đặc vấn đề với Thức .

Tôi không muốn anh em chúng bắt hoà với nhau
tan nhìn ông Chanh trên trời:

Cháu không nghĩ gì tới hai anh ấy cả

Ông Chanh ngạo nghễ:

Vì Thức đã có Nhã Trúc và Khai đã có Cát Phương à ? Nếu lấy đó làm cái có thì mong manh lắm . Đàn ông dòng nhà tôi vừa tham lam, vừa thủ đoạn lại đa tình . Cùng một lúc cháu khiến bọn chúng chết một vì lò cho mình thế này, thật ...Chắc ! Phải nói thế nào nhỉ ?

Nghiêng nghiêng đầu nhìn TAn, ông Chanh nói tiếp :

Cháu có tài quyến rũ hay có sức hấp dẫn phi thường ? chắc cả hai yếu tố đều đúng . Bởi vậy, chẳng trách gì con, cháu tôi thất điên bát đảo. Nhưng Khai hợp với cháu hơn . Thức không sâu sắc bằng Khai, nó mau thay đổi và chóng quên lắm

Phương Tần chưa kịp hiểu thâm ý của ông Chanh thì cửa phòng lại mở . Khai bước vào với một ôm hoa cẩm chướng đỏ rực và một cà men thức ăn

Anh ngạc nhiên khi thấy ông Chanh, nhưng sau đó Khai lấy lại bình thản ngay Anh nói:

thật bất ngờ khi gặp chú ở đây

Ông Chanh ngập ngừng:

Chú đi...tái khám, sẵn dịp vào thăm Phương Tần luôn thể

Thức khogn đi với chú sao?

Nó bận với Nhã Trúc rồi. Con bé đeo thằng Thức cứgn ngất, chắc chú phải cưới vợ cho nó sớm . Cái thằng ấy lu bu trong tình cảm lắm Phương Tần chớp mắt, cô bỗng khó chịu vì những lời của ông Chanh . Suy cho cùng, ông ta và bà Vân cùng mục đích không muốn cô có quan hệ với con trai cưng của họ, nhưng mỗi người một cách khác nhau. Bà Vân thì thẳng thừng đe dọa, ông Chanh ngọt ngào gán ghép Tần cho Khai. Cả hai đều hết sức coi thường cô . Trong mắt họ, cô khác nào thư gái làm tiền rẻ mạt

Nổi uất ghen dâng lên ù cả tai, Tần không biết nói sao để ông

Chanh về cho cô được yên

Giọng ông ta ngọt ngào:

Phương Tần được nhiều người quý thật . Lúc chú vào đây, có cả mẹ cháu và Cát Phuog ghé thăm nữa

Mặt Khai nhú lại. Anh nhìn vội về phía Tần và thấy cô mím chặt, mắt long lanh như muốn khóc

Rút trong túi ra một phong bì, ông Chanh để ở đầu giường

Tôi là đàn ong, không biết mua đường sữa gì ...gì CAt Phương , thôi thì gởi cháu ít tiền để ăn uống tạm bợ . Phải nhận cho tôi vui

Tần ngồi bật dậy, quên cả vết mổ buốt lên trí óc
Cháu khogn nhận đau. Xin bác đừng làm thế
Tôi có làm gì đâu mà cháu cuống lên vậy. Đây là chút lòng cháu
không nhận, tôi sẽ giận đấy
Phương Tần đưa mắt nhìn Khai, anh nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:
Cháu lo tất cả cho Tan, chú không phải bận tâm
Ông chanh ung dung:
Muốn chú không bận tâm thì hai đứa nhận cho chú vui. Có là bao
đâu nào
Nụ cười vẫn ở trên môi, ông Chanh cao giọng:
Không phiền hai đứa nữa, chú về . Chúc Phương Tần mau bình phục
Đặt hoa lên bàn, Khai để Tần nằm xuống . Bỗng dưng cô trút hết
giận dỗi, bực dọc vào anh
Anh về đi cho tôi được yên thân
Làm như không nghe lời Tan, Khai kiểm tra thuốc để trên đầu tủ rồi
hỏi:
Đã uống đủ thuốc chưa?
Tần quay mặt vào vách, không thèm trả lời. Khai dầy mặt hỏi tiếp:
Em ăn tí súp rồi uống thuốc nhé ?
Tần nằm im thình thít . Khai nói:
Anh mới vắng một ngày một đêm, em đã thấy không thể thiếu
anh, đúng không ?
Ai dư hơi đi giận người dung
Khai tủm tỉm cười:
Cũng đúng . Giận anh, viết thư ông lau lách lắm đó
Phương Tần tiếp tục chì chiết:
Như vậy cho vừa lòng vừa dạ thiên hạ chứ
Nói to"i đóp, tự nhiên Tần rưng rưng . Cô nhớ những lời bà Vân mà
tê lòng . Có thật Khai và Cát Phương sắp cưới không ? Nếu không
sao bà lại nói thế ?
Dầu không muốn chút nào, Tần vẫn phải nấc lên cho bớt nặng ngực .
Nồi ghen ngào tuôn trào theo nước ms* t, con khóc ngon lành khiến
Khai quỳnh lên:
Anh ôm TAn vào lòng:
Em làm sao? Đau ở đâu?
Phương Tần thồn thức:
Ở tim . Anh không biết được đau
Khai hỏi hả:
Mẹ đã nói gì với em ?
Tần cúi mặt làm thình . Khai nâng cằm cô lên, giọng khản khản:

Hãy cho anh biết, mẹ đã nói gì ?

Bá chỉ thăm hỏi em thôi

Khai lắc đầu:

Mẹ anh không vì người khác đến thế đâu. Em đừng giấu anh nữa

Phượng Tần đẩy Khai ra:

Anh hiểu mẹ mình như vậy thì hỏi làm chi Tốt nhất, anh nên về với vợ sắp cưới

Khai bật cười:

Anh đoán trúng phóc . Mẹ cố tình mang Cát Phượng tới thăm em để khoe cô ta là vợ sắp cưới của anh

Phượng Tần nước mắt tràn mi:

Vậy mà anh còn cười được à ? đúng là gia n dối và độc ác

Khai nói:

Anh cười trong hạnh phúc vì nhữn ggiọt nước mắt hiếm hoi của em

Phượng Tần hít mũi:

Ai thêm khóc vì anh cơ chứ

Khai lau những giọt nước mắt trên gương mặt vẫn còn xanh xao của Tan, giọng nhẹ như ru:

Đừng nề nữa. Suốt thời gian qua, anh như thế nào, chẳng lẽ em không biết . Khóc như vậy chỉ khổ anh thôi

Phượng Tần âm ức:

Nhưng mà ...

đặt tay lên môi cô, Khai nói:

Mẹ anh và mẹ Cát Phượng là chỗ bạn bè lâu n ăm, nên thích làm sui với nhau. Đó là mong muốn của các cụ, chứ đâu phải của anh

Tần chua chát:

Đành là như vậy, nhưng nếu anh đáp ứng được mong muốn của ba mẹ vẫn tổ thơn quen một con bé mồ côi cha, nghèo kiết xác như em

Thấy mặt Khai xụ xuống . Tần hạ giọng:

Xin lỗi. Lẽ ra em không nên ỏi như vậy. Khổ nỗi, thức. tế là thế .

Trong mắt nhìn của mẹ anh và cả ông Chanh, em chỉ là hạng gái kong ra gì, bám vào đàn ông để lợi dụng . Suốt thời gian qua, anh quá tốt với em, em không dám nhận nữa đâu. Ngày mai anh xin cho em xuất viện sớm, nếu anh không muốn bị mang tiếng

Khai phân bua:

Chúng ta đã thỏa thuận rồi. Chuyen đâu ra đó . Anh yêu em và luôn tôn trọng em . Em nằm ở nhà hay ở đây thì tiền viện phí cũng vẫn do em chi trả . Trước mắt anh cho em vay Ở đây không có chuyen giúp đỡ hay lợi dụng gì nhau cả

Phượng Tần nói:

Em không phải con nít lan ba tuổi để nghe anh giải thích, người lớn càng khắt khe hơn trong những chuyện thế này. Anh hiểu em vẫn chưa đủ, quan trọng là gia đình anh kia. Em biết bác gái sẽ không chịu hiểu em đâu

Khai ôn tồn:

Hiểu một người chỉ là vấn đề thời gian . Sau này anh sẽ đưa em về nhà thăm mẹ thường xuyên . Tin chắc bà sẽ thương em vì mẹ rất dễ thông cảm với người khác

Phượng Tần khổ sở:

Mẹ đã nói với em, Cát Phượng là vợ sắp cưới của anh và yêu cầu em hãy để yên cho anh lấy vợ . Bởi vậy, mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu

Giữ hai vai Tần trong tay mình, Khia gần giọng:

Anh yêu em chứ không hề yêu Cát Phượng . Mẹ sinh ra anh nhưng hạnh phúc của anh do anh tìm lấy, chứ mẹ không cho anh được .

Bởi vậy em không lo gì chuyện Cát Phượng hết . Nếu cứ nhắc lại vấn đề này, anh sẽ giận đấy. Giờ thì ăn xúp, uống thuốc

Phượng Tần miễn cưỡng gật đầu. Từ hôm vào bệnh viện đến nay, hầu như một tay Khai săn sóc cô, Tần đã quen co anh, được anh yêu chiều rồi. Cô biết mình sẽ chết mất nếu Khai đồng ý lấy Cát Phượng như mong muốn của bà Van

Tần yêu anh vì anh là `Khai chứ đâu phải vì anh giàu có . Nhưng liệu ai có thể tin Tần khi cuộc sống bây giờ quá nhiều người trọng đồng tiền

Khai hôn nhẹ lên trán cô . Anh đoán được Tần đang nghĩ gì trong đầu nên càng yêu cô hơn . Tần luôn ray rứt vì sự khó khăn, nghèo khổ của gia đình . Cô rất sợ tự trọng nên dễ bị tổn thương . Anh biết chắc mẹ mình đã nặng lời với Tần nhằm chia rẽ anh và cô . Khai thừa sức chịu đựng mọi chuyện để được có Tan, nhưng riêng co thì chưa chắc . Trong cuộc sống, Tần vẫn là con ngựa non háu đá, trong tình trường cô cũng thế . Nồng nổi, bướng bỉnh cộng thêm chút kiêu căng sẽ khiến người ta dễ ngã gục nếu bị thất vọng hoặc bị một thất bại nhỏ nào đó . Khai không mong điều này xảy đến với TAN vì anh yêu co thật lòng . Nhưng ai biết được chuyện gì sẽ tới, khi trước mặt cả hai người là con đường nhấp nhô sỏi đá

Hạnh phúc xanh

Chương 8

Nghiêm nhíp nhíp tay trên bàn . Có nằm mơ, anh cũng không tin Khai thất điên bát đảo vì Phương Tần . Con bé đẹp thật, nhưng từ trước đến giờ, xung quanh Khai lúc nào chả có gái đẹp, không chỉ đẹp, họ còn biết chiều chuộng nữa kìa. Tần không chiều ông chủ nhỏ, lại hay chống đối. Suốt thời gia viết hồi ký cho ông Chu, con nhỏ và Khai như nước với lửa. Nào ngờ ...Hà! Khai bị nó hớp hồn bằng chiêu dừng dừng lạnh lùng rồi. Ngạo mạn phách lối như Khai mà cũng chịu thua, vậy mới biết Phương Tần tài hơn Khánh Như nhiều trong nghề quyến rũ đàn ông

Hồi mới vào hát câu gì những lúc chờ ca sĩ loại A ở phòng trà, Khánh Như cũng đổ hết mách khéo với Khai, cô nàng mong muốn lọt vào đôi mắt đa tình của cậu ta để một bước lên chức bà, khổ nỗi Khai lại không ưa NHu, vì vậy co ta mới bám vào Nghiêm . Hai người mau chóng thành một cặp cùng chí hướng, không yêu nhưng sống nương vào nhau để kiếm tiền

phải thành thật mà nói, từ khi có Khánh Như là ...phụ tá, Nghiêm phát lên thấy rõ . Con bé có nhiều sang kiến làm giàu độc đáo. Khai mà biết thì ...Nhưng làm sao thẳng hòm hĩnh ấy biết được, khi đầu óc nó dạo này mãi bận bịu chuyện yêu đương

Giọng bà Vân vang lên cắt ngang giây phút tự đắc hiếm hoi của Nghiêm:

Cháu có cách nào để Khai chán con nhỏ đó không ?

Nghiêm rề rà:

Cách thì chắc chắn phải có . Nhưng dì như thế để làm gì ? Khai vẫn còn ham chơi. Chơi đã rồi sẽ chán, từ trước đến giờ, Khai có yêu ai quá một năm đâu nào

Bà Vân bần chồn:

Nhưng lần này khác, nó lụy con Tần dữ lắm . Suốt ngày nó túc trực trong nhà thương . Nói thật . Lỡ dì bệnh không biết nó có chăm sóc dì được một phần mười như nó đối với con nhỏ không nữa

Nghiêm xoa tay:

Ày ! Đừng so sánh như vậy. Phương Tần khác dì xa lắm . Nó đang ra sức quyến rũ Khai, Dĩ nhiên cậu ấy phải si mê đến mức không rời nó nữa bước rồi. Muốn Khai bỏ Tần cũng dễ thôi

Bà Vân hỏi tới:

Bằng cách nào, khi lời dì nói với Khai như muối bỏ biển

Nghiêm lấp lửng:

Để cháu nghĩ cách tốt nhất rồi...báo cáo với dì sau

Mày nhanh lên giùm dì, để lỡ con nhỏ dính cái bầu thì khó lắm đó

Mặt bà Vân chợt đanh lại:

Thằng Khai cũng giống ba nó . Rắc nòi đại gái. Nếu không nghe lời tao cưới Cát Phương thì đừng hòng tao cho một cục . Đồ đàn ông thiếu suy nghĩ

Nghiêm cười cười:

Lúc nào dì cũng độc mồm, nhưng tấm lòng lại luôn rộng rãi. Cháu vẫn thấy dựng Chu vẫn phay phay, dầu ổng không xứng được như thế

Bà Vân nhếch môi:

Ai lại đi đánh kẻ chạy về . Cứ coi như là dì đang làm phước cho thằng Khai còn có ba, con cái nó sau này có ông để gọi nội. Ông thuê viết trăm ngàn cuốn hồi ký, dì cũng mặc kệ

Bà Vân lảng sang chuyện khác:

Cháu biết gì về Phương Tần ?

Nghiêm nhún vai:

Nó cũng như những đứa con gái nghèo hám tiền kh ac, vậy cứ dựa vào điểm yếu của nó mà ...đánh, có gì khó đâu chứ

Nghiêm cao giọng:

Cháu sẽ lo cho dì vụ này. Chỉ sợ lộ chuyện, Khai không để cháu yên

Bà Vân vỗ ngực:

Dì còn sờ sờ đây, cháu an tâm

Nghiêm thở dài:

Chỉ sợ tình yêu làm Khai mù quáng thôi . Dì biết không, dạo này Khai nghe lời Phương Tần đâm ra nghi ngờ cháu

Bà Vân nhíu mày:

Nó nghi ngờ cái gì ?

Mặt buồn bã,uất ức Nghiêm nói:

Khai nghi ngờ cháu xoén bót doanh thương bỏ túi riêng

Trời ơi ! Đúng là bậy

Nghiêm tiếp tục than thở:

Cháu nghĩ tới công sức mình góp vào cho dì mười mấy năm nay mà tủi. Nói thật, nếu kong có cháu cầm cự lúc Kha chết, thử hỏi phòng trà, vũ trường còn tồn tại đến hôm nay không ? Anh em trong nhà như thể tay chân, cháu có thể gian dối như vậy sao? Khai đúng là bị Phương Tần làm u mê rồi

Bà Vân nhấp nhẩm:

Vậy càng phải mau chóng loại Tàn khỏi trái tim Khai. Dì sẽ cưới Cát Phương cho nó . Có vợ cầm chân, nó mới tu tỉnh để lo sự nghiệp
Nghiêm tán vào:

Dì nói rất đúng . Khai cần phải có vợ, một cô vợ con nhà danh giá
đàng hoàng . Cát Phương rất hợp với dì, cháu nghĩ ngoài Phương
ra, khó ai xứng với Khai

Bà Vân thở dài:

Ai cũng nói vậy, nhưng Khai thì không chịu, dì mới tức

Nghiêm bảo:

Đàn ông mà dì . Cứ chơi cho thỏa, nhưng khi lấy vợ, nhất định phải
lựa chọn . Cháu tin Khai sẽ nghĩ lại

Nhìn đồng hồ, Nghiêm nói:

Cháu phải đi đây. Dạo này cháu phải kỹ trong việc quản lý vì không
muốn bị nghi ngờ tiếp tục

Bà Vân nhỏ nhẹ:

Nếu thương dì, cháu đừng trách Khai...

Nghiêm bật cười:

Trời ơi ! Mình là người nhà, dì cần gì phải nói như vậy với cháu. Tội
chết

Lên xe, Nghiêm phóng một mạch tới nhà Khánh Như

Mở cửa cho anh vào nhà xong, Như chì chiết ngay:

Đi đâu suốt từ đêm qua tới bây giờ mới thấy mặt anh . Vui vẻ với con
nào kỹ thế ?

Buông mình xuống nệm, Nghiêm càu nhàu:

Công việc ngập mặt, rảnh rang đâu để vui vẻ chứ

Như chất vấn:

Nãy giờ anh ở đâu? Sao điện thoại toàn ngoài vùng phủ sóng không
vậy?

Nghiêm uể oải trả lời:

Anh bàn công chuyện với dì Van, dì ấy rất ghét nghe chuông điện
thoại. Bởi vậy, anh tắt máy để khỏi bị nhằn nhĩ cũng như khỏi bị phân
tâm

Khánh Như tò mò:

Chuyện gì quan trọng giữ vậy?

Nghiêm nhếch môi:

Liên quan tới bạn nối khố của em

Phương Tàn à ? Mà chuyện gì ? Em ghét thói lấp lửng nhất trên đời

Nghiêm nói:

Nó bất xác, thâm hòn thẳng Khai. Dì Vân lại kong thích nó, thế là "trận

chiến thăm lặng" sắp mở màn và anh được mời tham gia
Khánh Như tỏ vẻ không tin:
Anh có lộn không ? Nhỏ Tần khòai tay Thức chứ đâu ư gì tay Khai
Nghiêm ngạc nhiên:
Sao lại có Thức lọt vào đây nữa?
Như liền kể cho anh nghe những gì Tần đã tâm sự rồi đặc một dấu
hỏi to đùng:
Chẳng lẽ con nhỏ bắt cá hai tay?
Nghiêm cười:
Nếu đúng vậy, Phương Tần tham gấp mấy em . Toàn ...săn tìm mấy
đại gia
Khánh Như liếc Nghiêm một cái sắc lẹm, cô bỗng khó chịu khi biết
Khai si Phương Tần . Con ngốc ấy có gì hấp dẫn chứ . Nhớ tới thái
độ trịch thượng, xem thường mà Khai từng dành cho mình, Như
nhức nhối vì căm tức . Khai chê mình để chạy theo Phương Tần . Hừ
! Dù chuyện trước đây Như đeo đuổi Khai là âm thầm, là bí mật chả
ai biết, nhưng cô vẫn thấy bị sỉ nhục, nếu như một ngày đẹp trời nào
đó Tần trở thành bà Trương An Khai, tức là chủ của Như thì còn gì ê
mặt cho bằng
Phương Tần tấm ngấm mà thâm . Trước đây Như vẫn vờ dò thăm ý
Tan, nó luôn mồm chê bai, ghét Khai, thích Thức . Nào ngờ tất cả nó
tung hỏa mù . Bây giờ nó ...câu được Khai rồi, chắc chắn chuyện làm
ăn của Nghiêm lâu nay bị bại lộ
Giọng Nghiêm vang lên:
em có cách nào gọi Phương Tần ra khỏi tâm trí Khai không ?
Như chớp mắt:
Sao anh lại hỏi vậy khi Tần là bạn thân của em ?
Nghiêm phá lên cười khùng khục thật khó nghe:
Bạn thân . Thân bằng anh và em không ?
Nói thật để Phương Tần kè kè ben Khai, không có lợi cho chúng ta
đâu. Hôm trước nghe nói nó nghỉ việc anh đã mừng, nào ngờ ...Hà !
lời nói của người tình có sức mạnh gấp mấy trăm lần nói của một kẻ
toán, trước đây có thể Khai không quan tâm đến những bản báo cáo
của Tan, nhưng bây giờ thì khác, chỉ một tiếng mè nheo của nó thôi ,
anh và em dám đi tông sự nghiệp lắm
Như liếm môi:
Tần không xấu với bạn bè đâu
Nghiêm nhấn mạnh:
Nó đang hoang như vậy nên càng tốt với người tình . Cái khoản
chênh lệch từng lọt vào túi chúng ta, Khai lấy bao cho Phương Tần

không sợ sao?
Giọng Khánh Như yếu xìu:
Anh muốn em phải làm gì đây?
Ngghiêm nhún vai:
Hãy loại con bé y như em loại tình địch
Anh ngụ ý gì khi nói như vậy?
Chả ý gì hết . Anh vì cả hai đứa
Nhưng nếu em làm không được thì sao?
Thì cứ phá cho Khai và Tần không còn tâm trí để ý đến chúng ta Anh
muốn vũ trường Suối Mơ sẽ là của mình, bởi thời gian tới anh sẽ thả
lông ở đó cho mọi thứ rối tung lên
Khánh Như ngơ ngác:
Em không hiểu ý anh
Ngghiêm khoát tay:
Từ từ em sẽ hiểu. Nhiệm vụ của em là ...khủng bố, phá hoại hai kẻ
đang mê mải yêu, phần anh sẽ cố biến ước mơ làm chủ của chúng
ta thành hiện thực
Khánh Như im lặng . Ngghiêm biết rõ ý nghĩa của sự im lặng này. Anh
kéo Như nằm xuống kế bên mình . Hai người âu yếm vuốt ve nhau,
nhưng tâm trí mỗi người lại nghĩ chuyện khác . Cả hai đều ôm mộng
làm giàu bằng những của cải không phải của mình
Khai đứng dậy, đi tới đi lui trong sân nhà Phương Tần . Chờ mãi cô
cũng về tới, lòng Khai dịu lại khi Tần đẩy cổng rào bước vào . Tự
nhiên anh giận dữ như trẻ con . Thay vì bước đến ôm cô, Khai ngồi
yên một chỗ
Phương Tần vốn nhạy cảm, nên cô hỏi ngay:
Chờ em lâu lắm phải không ?
Khai ậm ừ
Anh chờ Nhật chứ đâu có chờ em
Tần cúi, cô ngồi xuống kế Khai:
Chín giờ nó mới về . Cho anh chờ rục xương luôn
Khai dài giọng:
Rục xương có nhằm gì . Chỉ sợ trái tim hoá đá mất thôi
Áp mặt lên ngực Khai về phía bên trái, Tần kêu:
Chết ! Không nghe đập . Tim anh hoá đá mất rồi
Không dần được lòng, Khai ôm cô và háo hức hôn đôi môi mềm .
Phương Tần vừa thở, vừa đẩy anh ra.
Mẹ nhìn thấy đấy
Khai lì lợm:
Mẹ bận xem tivi chớ xem chúng mình làm chi . Sao, tim anh đã hoá

đã chưa ?

Bầu nhẹ vào vai anh, Tần nói:

Em sợ anh thật . Đúng là ông trời con . Dễ ghét nhất . Lẽ ra em phải giữ vững lập trường ghét anh hoài đê? bây giờ khỏi phải khổ.

Khai nhíu mày:

Yêu anh khô? lắm à ?

Phương Tần thơ? dài:

Nếu anh là người khác, chắc chắn tình yêu của em không gặp sóng gió . Em luôn lo sợ. khi nghĩ tới ngày mai

Khai buột miệng:

Nghĩa là em không tin anh ?

Tần không trả lời, giọng cô trầm hẳn xuống:

Hồi trưa vào siêu thị sắm sửa đồ dùng cho công ty, em gặp bác gái và Cát Phương . Hai người lúc nào cũng như hình với bóng . Em không chen chân vào được đâu.

Khai hỏi ngay:

Mẹ có nói gì với em không ?

Tần kể lễ:

Em chào, mẹ chỉ mỉm cười và nhỏ nhẹ bảo : Dầu thế nào thì Khai cũng bo? cháu

Khai nắm tay cô:

Mẹ dùng đòn ly dán đó ...em phải tin anh

Tựa lưng vào ghế, Tần thơ? hất ra:

Em mệt mỏi lắm, anh biết không ? Suốt buổi chiều nay, em không còn tâm trí để làm mà việc thì ngập đầu . Thế là phải ở lại, tập chung hết ý chúu và nghị lực để xong sổ sách . Vái sao đừng trực con toán nào hết, nếu không em chả đào đâu ra trâu để bán mà đền cho chủ Khai xót xa:

Mới hết bệnh chưa bao lâu, em cực thế này làm sao lại sức

Phương Tần vuốt nhẹ cằm Khai:

Em là lợ lem nên quen rồi

Hai người chột rơi vào im lặng . Khai nhỏ nhẹ, nhưng hết sức quyền hành

Nghi? những chỗ ấy đi . Anh sẽ lo cho em và gia đình đầy đủ . Anh không muốn người mình yêu đầu tắt mặt tối vì suốt ngày bận kiếm sống

Phương Tần nói:

Ai cũng bận kiếm sống chứ đâu chỉ mình em . Em hiểu tình ý của anh, nhưng em thích tự lập và không muốn bị thương hại

Lấy trong ví ra một phong thư, Tần ngập ngừng:

Em vừa lãnh lương, em xin gửi bớt anh lại tiền viện phí, hãy nhận cho em vui
Mặt nóng bừng, Khai gần:
Em đối với anh như người dưng kẻ lạ vậy sao ? Thật không ngờ em coi thường anh đến thế
Tần cương quyết:
Chúng ta từng thỏa thuận rồi mà . Nếu không nhận, chính anh mới coi thường em
Khai khoát tay:
Anh chưa nhận vào lúc em còn khó khăn như vậy . Cất đi
Em không hề khó khăn . Thật mà
Vừa nói, Tần vừa nhẹ nhàng đặt phong bì vào tay Khai
Anh giận dữ nắm mạnh tay cô:
Em còn là người yêu của anh không ? Sao nỡ sòng phẳng với anh từng chút vậy ?
Nhìn ánh mắt long lên vì giận và cả vì khổ sở của Khai, Tần cắn môi .
Cô bối rối khi anh nói tiếp:
Em chi? biết nghĩ tới mình chứ không cần biết cảm nhận của người khác . Em tự cao và ích kỷ quá
Dứt lời, Khai đứng phắt dậy đi như chạy tới chiếc mô tô , Không đợi Tần nói tiếng nào, anh rồ ga phóng đi.
Ngồi lại một mình, Tần gục vào hai tay ân hận . Khai nói đúng, cô quá sòng phẳng với anh . Tần trả lại anh khoản tiền đã chi ra suốt thời gian cô nằm viện, nhưng cô có thể? trả lại những tình cảm, sự chăm sóc .

Bà Vân buông điện thoại xuống và ngồi thừ ra trong phòng thương xót.
Mẹ Cát Phương vừa cho bà biết, con bé vẫn nằm liệt giường vì cú sốc do Khai gây ra . Con bà đã từ chối thẳng thừng Cát Phương và tuyên bố sẽ cưới Phương Tần . Hừ ! thứ yêu nữ ấy có gì hơn Cát Phương là ngọc cảnh vàng chứ ?
Càng nghĩ bà càng tức tối . Rõ ràng Khai ăn phải bùa ngải rồi . Dầu Khai đã giải thích rằng trái tim có lý lẽ của nó, bà vẫn không thể tin Khai yêu thật tình một đứa như Tần
Khai từng quen nhiều cô gái, nhưng chả tới đâu thì đã bỏ, chưa bao giờ nó đề cập tới chuyện cưới ai trong những đứa nó quen, thế mà bây giờ `...

Rõ ràng Phương Tàn là đứa ranh ma, thu? đoạn nhất trong những đứa quen Khai, bởi vậy nó mới nắm giữ được trái tim con trai bà . Cái thằng đã 30 rồi mà vẫn còn nông nổi . Nhưng lỡ Khai và Phương Tàn thật tình yêu nhau thì sao ?

Chắc không đâu . Con nhỏ? nghèo kiết xác muôn đời ấy chỉ yêu tiền, nó xem Khai như một nấc thang để trèo lên đỉnh danh vọng mà thôi . Phai làm Khai nhận rõ mặt Phương Tàn, chắc chắn nó sẽ bo? con nhỏ? ngay

Nhưng làm cách nào đề? Khai nhận ra sự thật đây . Bà Vân bỗng thở dài khi nhớ tới Kha

Hồi ấy, Kha yêu mê mết một vũ nữ, nó chưa hề nói sẽ cưới cô gái ấy, nhưng vốn người nhìn xa trông rộng bà đã ra tay từ trước . Bây giờ Kha đã vĩnh viễn xa ba rồi, nhưng mỗi lần nhớ tới con, bà vẫn rùng mình trong ám ảnh khi nghĩ cái chết của nó là tại ...

Bà Vân đầm nhè nhẹ vào trán . Bà cố hắt cái ý nghĩ vừa thoáng qua ra khỏi đầu . Kha chết vì lái xe quá tốc độ khi say rượu kia mà

Chuông điện thoại khô khan vang lên làm bà giật mình

Nhấc máy lên, bà hơi bất ngờ khi nhận ra giọng ông Chu . Hai người không điện thoại với nhau bao nhiêu năm rồi, sao hôm nay ông ta phá lệ nhỉ ?

Giọng bà lạnh nhạt:

Có chuyện gì vậy ?

Có . Nhưng là chuyện của Khai

Rồi không đợi bà Vân kịp nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với con trai, thì ông Chu đã phủ đầu:

Toi chi? còn một thằng con trai, tôi không muốn nó giống anh nó, chết vì sự nhần tâm của mẹ mình . Hãy để Khai tự do chọn vợ theo ý muốn

Bà Vân nói như hét vào điện thoại:

Ông ngậm máu phun người

Gác mạnh máy xuống, bà ôm ngực thở hổn hển . Khốn kiếp ! Tại sao ông ta dám nói với bà như thế nhỉ ? Hồi đó, Kha bị sốc khi thấy ông bố cặp kè với người yêu nên đã lạt tay lái tông xe vào cột đèn .

Chuyện đó ai cũng biết vậy mà bây giờ ông ta dám nói Kha chết vì sự nhần tâm của bà . Ông ta thật ác khi gieo tiếng oán cho bà Đang tức nghẹn cả ngực, bà Vân bỗng nghe tiếng Nghiêm ngoài sân Thằng cháu kêu lên trước khi bước vào nhà:

Dì không khoẻ à ?

Bà Vân gượng gạo:

Ờ . Cũng tại tức thằng Khai . Dì chả ăn uống, ngủ nghề gì được

Nghiêm ngồi xuống:
Cháu tính nhiều cách rồi, nhưng có cơ hội ra tay
Ba Vân mai mữa:
Đợi mầy có cơ hội, chắc tụi nó con đùm con đề
Nghiêm hạ giọng:
Cón nguồn tin nói ông Chanh và thằng Thức có cảm tình với Phương
Tần ...
Nghe nhắc tới ông Chanh, bà Vân hơi bối rối, nhưng bà trấn tĩnh
ngay:
Thằng Thức có bồ rồi mà
Nhưng nó đã bỏ cô ta để đeo đuổi Phương Tần . Con bé này coi vậy
mà cao tay ẩn thật . Toàn khuynh đảo các công tử, thiếu gia nhà giàu
. Mục đích của nó rõ như ban ngày, khô? nỗi các cậu nhà ta lại
không nhìn thấy điều đó
Ba Vân nhíu mày:
Nếu không được khỏe, nó sẽ quay sang Thức phải không ?
Có lẽ vậy . Tần từng thú nhận với Khánh Như, phụ tá của cháu rằng,
nó thích Thức, chứ không ưa Khai, chỉ vì Khai si tình quá, nó mới
động lòng khi nghĩ tới số tài sản mà sau này Khai sẽ thừa kế
Ba Vân tức tối:
Phải làm sao cho Khai biết chuyện này ?
Nghiêm nói:
Nhu đã đánh tiếng với Khai, nhưng cậu ấy đâu thèm tin
Ba Vân nghiêng răng:
Đúng là u mê . Làm mẹ, dì phải kéo con mình ra khỏi cỏi hỗn độn đó
mới được
Nghiêm xoa cằm:
Dì không sợ Khai sẽ đi theo vết xe của anh Kha sao ?
Mặt tái mét, ba Vân quát:
Đồ độc mồm ! Tao khogn thích nghe câu hỏi này . Quên chuyện
thằng Khai đi
Nghiêm gật gù:
Vậy cháu sẽ mạnh dạn dùng cách của mình . Tuy nó có hơi cũ một
chút
Cách gì vậy ?
Nghiêm khoái trá:
Một mũi tên trúng cả hai con chim nhạn, và dì phải bí mật hỗ trợ cháu
đấy
Ba Vân thắc mắc:
Nhưng bao giờ mầy ra tay ?

Nghiêm không trả lời thẳng vấn đề:
Đạo này Thức hay tới vũ trường nhà mình, nó cũng chịu uống, chịu quậy lắm . Cháu tin là cơ hội đã tới rồi
Ba Vân phân vân:
chắc không nên lôi Thức vào cuộc chơi này
Nghiêm bật cười:
Nó đang ở trong cuộc, mình có lôi kéo đâu
Ba Vân ngập ngừng:
Nhưng dì vẫn thấy có gì đó không nên
Nghiêm nhịp tay lên thành ghế như một thói quen, bà dì anh không nói ra, nhưng anh thừa thông minh đề? hiểu ra lý do . Ngày xưa, anh em ông Chu đã ...huynh đệ. tương tàn vì bà, bây giờ bà không muốn giờ? lại chuyện xưa tích cũ chứ gì . Nhưng Cứu cánh biện minh cho phương tiện . Ngần ngại như vậy còn lâu mới xong chuyện
Nhún vai tỏ vẻ bất buộc, Nghiêm nói:
Với cháu đây đúng là Nhiệm vụ khả thi, khổ khi phải phá bình em mình chứ sướng ích gì . Hay dì cứ để Khai cưới Phương Tần . Chán chê rồi, nó sẽ bỏ, đàn ông mà, đâu có lỗi
ba Vân đành giọng:
Khogn được . Khai phải cưới Cát Phương, dì đã quyết rồi . Mà nhất định giúp dì
Xoa hai tay vào nhau, Nghiêm gật đầu:
Có lẽ dì cháu mình cần lập lại thỏa thuận trước kia mà ta đã thỏa thuận chuyện của Kha . Cháu sẽ không nghe, không thấy, không biết gì, nếu Khai có hỏi tới
Ba Vân gật đầu . Nghiêm khoan khoái phóng xe đi . Tới vũ trường, không khó khăn gì anh đã tìm thấy Thức . Anh chàng ngất ngưỡng bên trai rượu tây đã vơi và một em khá bốc lửa
Lừ mắt ra hiệu cho cô gái...biến, Nghiêm ngồi xuống, giọng thân mật:
Lại mượn rượu quên sầu . Em buồn gì mà mấy tuần nay ngày nào cũng uống hết vậy ?
Thức cười ra ve? còn tỉnh táo:
Đến đây đề? làm giàu cho mấy ông mà cũng bị tra hỏi nữa . Thiệt tình ...Sao không thấy anh Khai nhỉ ?
Nghiêm vô tư:
Cậu ấy bận tò mò với người đẹp, nên giao chỗ này cô anh lâu rồi
Thức uống hết phần rượu trong cốc:
Phương Tần hả ?
Nghiêm lơ lửng:
Chớ ai bây giờ . Sau bao nhiêu năm chơi cho đã, Khai mới trọn được

một em . Cậu ta si đậm lắm, rất tiếc là ...là ...

Thức hỏi tới:

Tiếc cái gì ?

Phượng Tần không yêu Khai như cậu ta vẫn tưởng

Thức thẳng thốt:

Sao anh biết ?

Nghiêm nhíp tay lên quầy rượu:

có người nói với anh . Người ta còn cho anh biết Phượng Tần yêu ai nữa kìa . Nghĩ cũng tội, con bé xuôi theo Khia vì người mình yêu lại là người yêu của bạn mình

Thức run run rót thêm rượu ra ly . Hơi men làm anh chệnh choáng đôi chút nhưng Thức vẫn nghe rõ từng lời Nghiêm nói

Giọng anh ta hơi trầm xuống:

Em muốn gặp người đó không ? Anh gọi cho . Khánh Như là bạn của Phượng Tần, vừa là bạn Nhã Trúc, cô ấy đang là phụ tá của anh Rồi không đợi Thức trả lời, Nghiêm bảo người phục vụ đi gọi Nhu Loáng một chớp mắt, cô đã có mặt . Trong cái đêm hai dây tím than, Khánh Như trông già dặn, sắc sảo như một bậc đàn chị lỗi đời của vũ trường . Cô khác hẳn Nhã Trúc và Phượng Tần, vậy mà là bạn của cả hai, nghĩ cũng lạ . Vừa lừ lừ uống rượu, Thức vừa nghĩ thầm Chẳng cần rào đón trước sau, Như sà tới ngồi kế bên Thức . Cô biết rõ mình sẽ nói gì với anh ta

Mỉm cười, Như mơ? đầu:

Vẫn nghe Phượng Tần tâm sự về anh, hôm nay mới được gặp

Thức lắng đọng:

Nhìn em chẳng giống bạn Phượng Tần lẫn Nhã Trúc

Khánh Như thản nhiên:

Anh nói đúng . Vì cuộc đời và công việc mỗi đứa mỗi khác, em không ở? trong môi trường lành, sách như Tần và Trúc thì làm sao giống tụi nó được

Hơi nghiêng đầu ngẫm Thức, Khánh Như nói tiếp:

được gặp anh, em mới hiểu tại sao nhỏ Tần điên đảo vì yêu . Nhã Trúc điên đảo vì ghen . Phong độ lắm . Đàn bà chết là phải

Thức nhếch môi:

Điên đảo vì yêu mà lại chấp nhận tình cảm của người khác . Cô em khéo nói lắm

Khánh Như nói:

Phượng Tần là đứa biết nghĩ, nó không muốn Nhã Trúc khổ, vả lại ...

Thức hất hàm:

Thế nào ? Sao không nói tiếp ?

Vả lại, đã bao giờ anh trực tiếp nói yêu con bé đâu . Nó luôn nghĩ anh đùa với nó
Trời ơi ! Sao Tần lại nghĩ thế ? Tất cả những điều tôi làm vì Tần chưa đủ? sao ?
Nhu về những đường vô nghĩa len mặt quày:
Phụ nữ mà . Phải rõ ràng, cụ thể? như Khai chẳng hạn . Ông ta bám riết con bé, lo lắng từng chút, đến đá cũng mềm nhũn ra chớ nói chi tim người
Mặt Thức tối sầm tuyệt vọng . Khánh Như cười cuoi:
Nói vậy đâu có nghĩa anh hết cơ hội, vì em biết Phương Tần vẫn còn nghĩ tới anh . Mới hôm qua, con bé nói với em chỉ cần anh len tiếng, dù trời giông bão nó cũng nhất định tìm tới anh ngay
Thức cười khẩy:
Cải lương vừa thôi . Phương Tần không đa cảm đến thế đâu
Khánh Như thách thức:
Nếu em làm được điều đó hộ anh, anh thưởng em cái gì không ? Chỉ sợ anh đùa chơi với TAn, còn Nhã Trúc mới là đích nhắm thật của anh thì tội nghiệp con nhỏ? lắm
Thức nhếch môi:
Nếu tôi đùa thì đâu khổ thế này
Khánh Như hấp háy mắt:
Em sẽ gọi Tần đến với anh
Thức chua chát:
Giờ này chắc Tần đang ở? cạnh Khai, đừng làm phiền người ta.
Như nhấn mạnh:
Nếu anh gọi nó sẽ đến ngay . Em bảo đảm
Thức nốc hết rượu trong ly thấy chéch choáng, nhưng không biết vì mình say, hay vì những lời của Khánh Như.
Đối với Phương Tần, thoát đầu Thức cảm vì cô đẹp, vì giữa hai người như có duyên với nhau, thấy Nhã Trúc ghen, Thức cũng muốn đùa chơi và muốn thể hiện bản lãnh đàn ông được nhiều con gái yêu mình . Sau đó, anh lại thích Tần thật, thích đến mức Nhã Trúc lòng lộn khi biết anh hay điện thoại tới chỗ Tần làm để chuyện trò cả tiếng đồng hồ
Dẫu những cuộc trò chuyện ấy chưa đi tới đâu, nhưng mâu thuẫn giữa anh và Trúc ngày càng lớn . Anh không chịu nổi thái độ đồng đánh của Trúc và đã nói lời chia tay
Đêm đó, Thức tới nhà Phương Tần, chưa nói được mấy câu thì Khai xuất hiện . Anh ta đã dập tắt niềm hy vọng của Thức . Anh đành lấp lửng vài ba câu rồi ra về trong âm ức . Niềm tin Tần có tình ý với

mình phụ tấ . Thức buồn tình cứ mượn rượu giải sầu, vậy mà Như lại nói thế nghĩa là sao ?

Giọng Khánh Như ngọt ngào:

Anh Thức quá chén rồi, đề? em bảo anh Nghiêm đưa anh về tận nhà ghen.

Thức khoát tay:

Không có Phương Tần, tôi chẳng thiết về

Rồi sẽ có Phương Tần, con bé sẽ tới nhà anh ngay, nhưng như vậy cô phiền không ?

Chẳng có ai ơ? đó ngoài tôi, phiền gì mà phiền ?

Khánh Như buột miệng:

Vậy thì tốt rồi . Chờ một chút, em gọi anh Nghiêm

Thức gật gù .Nguoi anh bắt đầu lằng lằng, bắt đầu bứt rứt . Ý muốn cô Phương Tần lại nhứt nhối trong tim . Anh phải bảo Khánh Như gọi Tần đến với mình mới được

Thức chờ mãi mới thấy Nghiêm ra tới . Anh ta cười toe toét:

Anh sẽ đưa em về tận nhà . Như đang điện thoại cho Tần bảo là em không được khỏe, cô ta sẽ đến ngay

Thức bán tính bán nghi:

Dễ vậy sao ?

Nghiêm hấp háy mắt:

Cứ chờ xem . Anh uy tín mà

Chở Thức đến trước nhà xong, Nghiêm quay xe lại với một nụ cười bí hiểm:

Nguoi đẹp tới tận nhà, chiếm được hay khogn là do bản lĩnh của cậu . Đừng tự ti rằng ngày xưa ba cậu thua ba Khai trong cuộc tình tay ba thì bây giờ cậu cũng sẽ thua . Dù gì anh cũng ủng hộ cậu hết mình . Cô len nhé

Thức mở cổng ngồi phịch xuống ghế đá .Hơi sương lành lạnh khiến anh tỉnh táo hơn . Nhất định anh phải thắng Khai trong tình trường . Tần sẽ là của anh vì cô yêu anh chứ không hề yêu Khai . Lẽ ra Thức phải nhận thấy điều này khi Tần nhất nhất nghĩ làm cho Khai để đi làm ở những công ty do anh giới thiệu chứ . Lúc đó, sao Thức lại u mê đến thế ? Tội nghiệp Tần, lâu nay em phải khổ vì anh, từ giờ trở đi, anh sẽ bảo bọc em, từng giờ từng phút không đề? em buồn hay cực khổ

Thức đang sật sừ với bao nhiêu ý nghĩ trong đầu thì có tiếng xe dừng lại ngay cửa . Anh nhìn ra và thấy Tần đang rời khỏi chiếc Honda ôm . Cô ngơ ngác nhìn vào khoảng sân tối nhà anh

Thức lao ra với tâm trạng trẻ con được món quà ưa thích . Niềm vui

sương oà thoe tiếng anh gọi cô
Phương Tần ngổ ngàng:
Anh ơ? đây à ?
Thức say sưa nhìn cô:
Ờ? đây và chờ em . Nào, mời công chúa vào nhà
Tần ríu ríu bước kế bên anh, Thức muốn ôm ngay cái dáng mảnh dẻ
ấy vào lòng, nhưng anh cố dằn lại vì biết chỉ một chút vụng về của
mình thôi, đêm sẽ hết sắc màu lãng mạn
Ngồi xuống salon, Tần khen xã giao:
Nhà anh đẹp thật
Thức cuoi:
Nhugn mãi đến giờ em mới tới trong khi anh chờ giây phút này lâu
lắm rồi
Phương Tần ngập ngừng:
Bác ...bác đâu ?
Thức không trả lời, anh hỏi:
Uống nước ngọt nhé ?
Tần lắc đầu:
Cho tôi xin nước lọc được rồi
Thức nghiêng mình:
Xin tuân lệnh
Dứt lời anh đi ngay vào nhà bếp . Tần loay hoay trên ghế với tất cả
hồi hộp . Dường như Thức có rượu, cô nhìn đồng hồ rồi nuốt ruột .
Lẽ ra giờ này Tần không nên đến, nhưng cuộc hẹn quá quan trọng,
cô đâu thể? không đi khi nó liên quan tới cô và Khai
Bước ra với trai nước lọc, hai cái ly, Thức nói:
Anh thật sự vui dù nghĩ lại anh đúng là ngốc khi đã phạm biết bao
nhiều thời gian vì một lời yêu chưa được nghiêm túc nói ra
Phương Tần chớp mi . Cô chưa hiểu Thức muốn gì anh đã siết chặt
tay cô:
Có thể? em trách anh khogn biết rào đón, nhưng lòng anh ngay
thẳng, tim anh chân thành, anh chỉ muốn nói rằng anh yêu em
Tần thoáng rung mình bởi đôi mắt hơi dại vì rượu và cả vì sau tình
của Thức . Cô rút tay lại, đứng lên, giọng nghiêm nghị:
Xin lỗi, tôi tới để gặp bác Vân . Bác ấy đến chưa ?
Thức ngó ra mắt mấy giây rồi anh nói ngay:
Bác Vân tới đây làm gì ? em đâu cần viện lý do . Anh hiểu em không
muốn làm Nhã Trúc buồn, nhưng không có anh, cô ấy sẽ tìm ngay
người khác, em không cần phải lo
Phương Tần nho? nhẹ:

Nếu bác Vân không tới, tôi xin phép vì giờ này không còn sớm nữa
Vừa nói, Tần vừa quay đi, Thức nắm tay cô kéo mạnh. Tần hốt
hoảng khi hơi thở nóng hổi mùi rượu của anh phả vào cô?

Giọng anh vừa da diết vừa mạnh mẽ:

Đừng bo? anh một mình, Phương Tần. Hơn bao giờ hết, anh cần có
em

Tần đáp ứng:

Nhugn mà tôi ...

Lại chối là không yêu anh chứ gì. Em thật là ngốc. Rồi anh sẽ cho
em biết em có yêu anh không?

Bằng sức mạnh có được của một gã đàn ông sung sức đang khao
khát tình yêu, Thức ép Tần sát vào tường rồi ngấu nghiến hôn cô.

Tần không cử động cũng không chống trả được. Ca? người cô như
bị khối thân thể lực lưỡng của Thức đè bẹp vào tường. Tần như mê
muội vì những áp lực tâm lý lẫn thể xác đè nặng

Mím chặt môi, Tần cố từ chối nụ hôn của Thức, nhưng anh vẫn lì lợm
không buông. Tần có thể? cắn anh thật mạnh như cô từng cắn Khai,
nhưng không hiểu sao cô không thể làm ngay lúc đó

Đồ khốn nạn!

Rồi Thức bị xô bật ra, anh chưa kịp đứng vững đã bị Khai liên tục
đấm mấy cái vào mặt chúi nhủi xuống đất

Phương Tần hồn vía lên mây. Cô run rẩy bám vào tường, miệng lắp
bắp

Đừng ...đừng đánh nữa

Mắt Khai quắc lên trông thật dữ tợn. Anh nhìn cô bằng cái nhìn vừa
căm ghét vừa khinh bỉ, khiến Tần nát ca? lòng

Giọng Khai sắc lạnh:

Đúng là tồi tệ. Thì ra đang ngồi với tôi, em dứt khoát bỏ đi vì nhận
điện thoại của nó. Thảo nào tôi hỏi đi đâu em cứ ấp a ấp úng bảo
vào công ty có chuyện đột xuất. Đây là chuyện đột xuất bản thủ của
em à? Vậy còn bao nhiêu lần đến với nó bằng những cuộc hẹn
không đột xuất nữa?

Phương Tần chết sững vì những lời cáo buộc của Khai, cô líu ca?
lưỡi:

Mẹ anh hẹn em tới đây chứ không phải Thức

Khai cười gằn:

Em muốn ám chỉ gì mà nhắc tới mẹ tôi? Bà mà thềm tới chỗ bản thủ
này sao?

Thức khệnh khạng đứng dậy, giọng đang lại:

Anh cút mẹ anh đi. Tôi đếch mời anh tới, đừng đứng đó sửa rân trời

như thế
Tay nắm lại, Khai sẵn sả:
mày thử nhắc lại câu vừa nói xem
Thức vênh mặt lên:
Mẹ kiếp anh ...nãy giờ tôi nhìn đó
Khai nhào tới, tay vung lên, nhưng thật bất ngờ Thức vật anh ngã
bằng một đòn judo thuần thực . Khai nhanh nhẹn nhồm dậy xông vào
Thức với tất cả sức có được
Đứng bên ngoài, Tần rối như tơ vò, cô nói như khóc:
Đừng đánh nữa mà . Em xin hai người
Hai gã đàn ông lom khom lườm nhau . Thức lại lớn tiếng:
Anh xéo đi . Đừng làm phiền Phương Tần nữa . Những gì anh đã
thấy, chứng tỏ Tần yêu ai rồi
Tần hét lên:
Anh đừng nói nữa
Khai nhìn thẳng vào Tần, miệng bật ra:
Tôi ghê tởm cô
Rồi anh đi như chạy ra ngoài, Phương Tần hốt hoảng đuổi theo . Cô
giữ chặt tay anh:
Nghe em nói . chính mẹ anh đã hẹn em ở? đây
Đừng bày điều . Mẹ tôi không đời nào đặt chân tới nhà chú Chanh .
Em nói thế là si? nhục cả mẹ tôi
Phương Tần nhói ở tim . Cô thở thốt nhận ra mình đã bị gài bẫy
Cô gằn từng tiếng:
Anh phải tin em
Khai khô khan:
Trước kia thì có, nhưng từ giờ trở đi thì không bao giờ . Nếu không
cô người bảo tôi tới đây, có lẽ trong mắt em, tôi vẫn là một thằng khờ
bị cấm sừng
Hất mạnh tay Tần ra, Khai hùng hơ? bước đi . Phương Tần ngồi rũ
xuống hành lang . Khai vốn kiêu ngạo, anh đã ghen với Thức từ lâu,
giờ thì hết rồi, Tần đánh mất niềm tin nơi anh, nếu không lật tẩy được
vụ này, cô và anh chắc chắn vĩnh viễn chia xa
Giọng Thức vang lên:
Vào nhà với anh
Phương Tần giận đến mức lắp bắp:
Anh ...anh thật là bỉ ổi khi gài bẫy tôi
Thức nhíu mày:
Anh gài bẫy em bao giờ
Anh đừng vờ vĩnh nữa . Tôi căm thù anh, căm thù anh

Thức ngằn ngủ:

Thật ra, Khánh Như đã nói gì mà em chịu đến với anh ?

Phương Tần kêu lên:

Khánh Như ư ? Con bé ấy thì liên quan gì ? Chính bác Vân mẹ Khai đã bảo tôi tới số nhà này vì bác có chuyện quan trọng cần nói với tôi mà không muốn Khai biết . Đang ngồi với Khai ở nhà, nghe Thu Oanh gọi tôi đã qua nghe điện thoại rồi, giấu nhem anh ấy lý do, tôi tức tốc tới đây . Không ngờ lại là nhà anh . Tại sao anh và bác Vân cố tình chia cách chúng tôi ? Trước đây, tôi xem anh là bạn, bây giờ thì hết rồi . Đừng để tôi trông thấy anh lần nào nữa

Phương Tần quay ngoắt đi trong nước mắt . Thức tắt tả chặn cô lại:

Hãy nghe anh . Anh không liên quan gì tới bác Vân hết

Rồi kéo cô ngồi xuống ghế đá, Thức kê hết những gì Nghiêm và Như đã nói với anh cho Phương Tần nghe

Thức kết luận:

Dẫu anh có uống rượu, nhưng trí nhớ anh không tồi đến mức lẫn lộn

Phương Tần lẩm bẩm:

Lẽ là Khánh Như lại như vậy

lâu rồi, Tần không gặp Nhu, cô nằm viện, con bé chẳng vào thăm .

Chắc Như vẫn còn bực vì Tần không đáp ứng đề nghị hợp tác của Nhu, nếu đó là lý do để con bé ra tay với cô thì thật chẳng còn gì đáng nói

Thức đang giọng:

Anh sẽ làm sáng tỏ chuyện này . Hãy đi gặp Khánh Như với anh Phương Tần lắc đầu . Cô biết chắc nó sẽ chối vì lúc này người điện thoại cho cô là bà Vân chứ không phải Khánh Như . Con bé sẽ cãi chày cãi cối chứ không đời nào chịu nhận chuyện cày có liên quan đến mình . Như sẽ viện lý do vì muốn Thức về, nên đã nói dối gọi Tần đến nhà anh, nhưng thật tế Như đã không làm thế

Giọng Thức thắc thỏm:

Em không tin anh sao ?

Phương Tần gục đầu vào tay:

Xin lỗi . Đừng bắt tôi phải trả lời . Trong tôi, niềm tin đã mất rồi

Tần nghe nước mắt mặn môi . Cô biết dù sự việc có sáng tỏ thì giữa cô và Khai vẫn còn tồn tại một khoảng cách không gì san lấp được.

Hạnh phúc xanh

Chương 9

Ông Chu hỏi ngay khi Khai bước vào:

Bà ấy thế nào rồi ?

Khai trả lời:

Dạ đã bớt . Mẹ bị mất ngủ? liên tục nên dẫn đến suy nhược . May nhờ có Cát Phương ở kề bên

Ông Chu kêu lên:

Mất ngủ à ? vậy là lương tâm có điều gì u uất rồi . Chắc bà ấy đã làm chuyện độc ác

Khai khó chịu:

Lúc nào nói về mẹ, ba cũng nói với cái giọng điệu châm chọc, con không thích

Ông Chu nhún vai, mắt nhìn vào màn tivi, Khai cũng thế . Dù rất mê bóng đá, nhưng cả hai cha con đều chẳng thấy hào hứng chút nào, mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng

Một lát sau, ông Chu lại len tiếng:

Con nhất định tiến tới với Cát Phương à ?

Khai ậm ừ:

Vâng . Ý mẹ muốn vậy, hơn nữa bà cần người chăm sóc

Ông Chu cắc cớ:

Vậy con cưới Cát Phương cho bà ấy chứ đâu phải cho mình

Khai thoáng đo? mặt, anh nói:

Cát Phương dịu dàng, đảm đang, thành thật, hợp ý con . Thế là được rồi

Ông Chu bảo:

Hợp ý là cái từ hết sức chung chung . Nó hợp như thế nào ? Phải là nó luôn gạt đầu trước mọi ý, mọi lệnh của con không ? Cảnh vâng vâng dạ dạ trong âm ngoài êm cũng thú vị đấy, tiếc là con khogn yêu nó nên nhàm chán tất yếu sẽ xảy ra

Khai nhếch mép:

Con biết mình phải đối xử với vợ ra sao mà

Ông Chu nhướng mày:

Mày có kinh nghiệm đó à ?

Con rút ra từ chính ba mẹ mình

Ông Chu quát mắt lên và rồi cụp xuống:

Một kinh nghiệm ngu ngốc . Ba cố cưới cho được mẹ vì có mục đích . Đạt được mục đích, ba bị trả giá cũng đáng . Còn con vì hiếu mà chấp nhận lấy người không yêu à ? Hay vì muốn tra? thù Phương Tần ? Cả hai lý do trên đều thật tức cười . Con đã rơi vào bẫy của mẹ mình rồi

Khai nóng mặt:

Con không hiểu ý ba

Giọng ông Chu từ tốn:

Sao con không cho Phương Tần một lời giải thích . Tại con quá tự cao, đúng không ?

Khai khô khan:

tất cả? những gì con thấy là quá đủ

Ông Chu tiếp tục:

Con không thắc mắc tại sao có người gọi điện bảo con tới nhà chú Chanh đề? con mục kích chuyện Phương Tần và Thức sao ?

Khai mím môi:

Thắc mắc làm chi . Con nghĩ chắc họ chướng tai gai mắt vì thói giả dối của cô ta, nên mới cho con biết

Con nhận ra giọng ai không ?

Giọng phụ nữ lạ, rất lạ

Ông Chu cười nhạt:

Cô ta được tra? tiền để báo tin đó đấy

Khai thẳng thốt:

Sao ba biết ?

Chịu khó một chút, chuyện gì lại không biết . Nhưng con đã chọn Cát Phương rồi, hãy để yên mọi thứ, bươi móc làm chi cho rối tung lên . Dứt lời, ông dán mắt vào màn hình đúng lúc trọng tài chi? ngay chấm phạt đền . Khai bồn chồn bực dọc vì những lời lấp lửng đó . Anh muốn hỏi tới nhưng lại tư. ái . Khi thấy ba mình vỗ tay khoái trá, nhưng không tâm trí đâu coi đá phạt, Khai ra sân đốt thuốc

Đúng là Khai không cho Tần cơ hội giải thích nào hết, dù cô đã tìm đến tận nhà anh, nhưng anh tránh mặt, vì không muốn nghe giải thích . Anh vốn cố chấp, cao ngạo . Cho dù mẹ gọi Tần đến nhà Thức đi chẳng nữa, cô cũng đâu đề? thẳng khốn ấy ôm hôn nồng nàn, đằm đuối đến mức anh vào tận nơi mà vẫn không hay không biết như vậy . Nếu Khai không xuất hiện thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp ?

Khai bưng bưng ghen . Anh đã muốn quên tất cả, khô? sao anh ba khơi lại cho đau . Chịu không nổi những mâu thuẫn sâu xé nhau trong lòng, Khai nhảy lên xe . Anh vòng vòng ngoài phố, rẽ ngang ngõ nhà Phương Tần rồi...chạy luôn . Anh vẫn chưa hết ghen, hết

giận đê? bình tâm nghe cô giải thích, mà giải? thích gì cơ chứ . Rõ ràng cô có tình ý với Thức chứ không chỉ yêu mình anh như cô từng nói . So ra Tần không yêu anh bằng Cát Phương, cô gái ấy không chỉ yêu mà còn tôn thờ Khai, Phương chưa bao giờ dám làm cho anh buồn, bên cạnh Cát Phương, Khai đáng tự hào là hoàng đế độc đoán nhất

Môi nhếch lên, Khai cười mà lòng cứ rũ ra . Anh dối mọi người, nhưng không thể dối mình rằng là chả hề nhớ Phương Tần . Nhớ, ghen, giận ...ba trong một lần vào nhau khiến Khai muốn điên, nhưng so ra nhớ chỉ chiếm một phần ba so với ghen với giận cho nên Khai không thể? hạ mình vì Phương Tần được

Tấp xe vào vũ trường, anh đảo mắt tìm nhưng chẳng thấy Nghiêm đâu . Người phục vụ quỳ cho biết Nghiêm và Khánh Như đã sang phòng trà Mây Hồng

Anh gọi một ly rượu rồi nhâm nhi, nhìn thiên hạ nhẩy . Ngay lúc ấy Khai thấy ai đang đứng sát bên mình

Quay lại Khai cau mày khi nhận ra là một vũ nữ ở vũ trường này . Cô ta mỉm cười hiểm hóc:

Nếu em giải toa? được những ẩn uất anh mang nặng trong lòng, anh có thưởng em không ?

Khai im lặng ực hết ly . Anh lảng đi:

Sao rảnh vậy em ?

Hôm nào em cũng rảnh hết . Thời huy hoàng của em qua rồi .. Hồi đó em, Yên Thảo là đắt khách nhất đó

Nghe nhắc đến tên cô gái trước kia anh Kha từng si mê, Khai chột khó chịu . Anh xẵng giọng:

Em tên gì ?

Anh gọi em là Lan, Huệ gì cũng được . Thôi thì gọi Huệ đi, em không khoái đi tu nên ký tên Lan, sợ cuối đời phải chết yểu như cô Lan trong Lan và Diệp

Khai chưa kịp nói gì . Huệ đã vùi vỉnh:

Bao em ly nhé . Bảo đảm anh không lỗ đâu

Khai phẩy tay:

Cứ gọi đi . Nếu em nói chyen nghe êm tai . Gọi mấy ly cũng được

Huệ cười toe toét:

Cám ơn . Anh cũng hào phóng không thua gì anh Kha . Cũng may tối nay ông Nghiêm và con nhãi Khánh Như đã biến, dễ gì em được tiếp cận anh

Đội người pha rượu rót cho mình một ly, Huệ uống một ngụm rồi tiếp:

Thú thật với anh từ tối hôm đó tới nay em luôn sống trong ăn năn, lo lắng, em sợ anh cũng chết vì tình giống ông Kha . Nếu vậy, có kiếp sau em cũng khó được làm người

Khai càu nhàu:

Nói không đầu không đuôi, tôi chả hiểu gì hết . Tối hôm đó là hôm nào ?

Huệ lại...tớp một ngụm rượu nữa:

Anh không nhận ra giọng của em thật à ?

Khai nhú mày, Huệ tăng hăng:

Nếu ông muốn biết Phương Tàn yêu ông hay yêu Thức hãy chịu khó đến số nhà ...ngay bây giờ kéo muện

Mặt tái đi, Khai áp úng:

Là ...là em gọi à ? Em làm thế với mục đích gì ?

Giọng Huệ trăng tráo:

Tiền . Hôm đó em đang cần tiền, ông Nghiêm và con Như nhờ vả tí chút thế là em ...vô tư

Thì ra Nghiêm bày trò này

Huệ xoay tròn ly rượu:

Không phải mình lão Nghiêm đâu, còn một người vô cùng quan trọng nữa

Tim thất lại, Khai thì thảo:

Ai vậy ?

Bà bác ơ? nhà

Mẹ tôi à ?

Huệ gật đầu:

Em nghe Nghiêm gọi điện cho mẹ anh . Lão ấy xui bà cụ hện

Phương Tàn ở số nhà trên đề? bàn chuyện quan trọng liên quan đến tương lai hai người . Nếu Tàn không đến thì sau này đừng trách bác ấy vô tình

Vậy là điều Khai tránh né hôm rày là sự thật . Anh đã không hỏi mẹ, và cố không tin bà dính líu đến chuyện này . Anh chưa chát nghe Huệ nói tiếp:

Tối hôm đó, Thức ngồi đúng chỗ anh đang ngồi, anh ta uống gần cả chai . Đến lúc say ngà ngà, ông Nghiêm mới đưa về sau khi cùng Như bày mưu tính kế . Chà ! Chẳng biết Phương Tàn chống đỡ nổi gã say ấy không nếu anh chậm đến

Khai rít len vì nhớ tới những gì đã thấy:

Toàn một lũ khốn nạn

Huệ cười buồn:

Anh mắng đúng . Tôi rất khốn nạn . Hồi đó, tôi đã từng bán đứng Yên

Thao cũng vì tiền . Giờ tới Phương Tần, con bé ấy rất dễ thương . Có một thời gian Tần ngồi quây đê? khảo sát thực tế gì gì đó, tôi có chuyện với con bé . Tần là con nhà lành hẳn hoi mà cụ vẫn không chịu, hướng hồ chi hồi trước Kha đòi cưới Yen Thao, một cave thực vụ

Khai thắc mắc:

Em nói Đã bán đứng Yen Thao nghĩa là sao ?

Huệ liếm môi:

Em uống một ly nữa nhé

Khai nói:

Tự nhiên

Huệ đều đều:

Lẽ ra em không kể với anh, nhưng giữ mãi trong lòng, cứ nặng như đeo đá . Thôi thì nói phức ra rồi cho nhẹ nhõm

Huệ nâng ly, mặt thản nhiên như uống nước lã . Cô bắt đầu hỏi:

Anh có nhớ đêm Kha bị tai nạn không ?

Khai nhú mày:

Đêm đó, tôi đang ở Nha Trang . Khi được tin, về tới nhà thì mọi sự đã rồi

Huệ run giọng:

Em lại nhớ rất rõ ...Hôm đó Yen Thao khóc suốt vì bà Vân dứt khoát bắt nó rời xa Kha . Nó uống rất nhiều rượu, Kha cũng thế . Uống xong ca? hai bắt đầu thơ? than trách móc nhau. Yen Thao đuổi Kha về rồi tuyên bố chia tay vì đã tìm được một người hơn hẳn Kha . Ông ta sẽ bao con bé suốt đời . Giận dữ Kha bỏ sang Máy Hồng và tiếp tục uống ben đó . Lúc ấy ông Chu xuất hiện với mấy người bạn Tay Khai bóp mạnh lại khi nghe nhắc tới ba mình

Giọng Huệ trầm xuống:

Ông ấy đã uống ở đâu cũng say lắm rồi

Khai ngắt ngang lời cô:

Phần còn lại tôi nghe mẹ mình kê? nhiều lần rồi . Em đừng nói nữa

Huệ cuoi, thương hại:

Khô? nổi, điều tôi muốn nói cho nhẹ lòng chính là phần còn lại bỉ ổi này

Rồi mặc cho Kha tỏ ve? chẳng thích nghe, Huệ nói tiếp:

Anh thừa biết ông Chu là người thế nào . Tuy đã nhiều tuổi, nhưng thói phong lưu vẫn còn, ông vào vũ trường do mình làm chủ? tìm một cô gái để vui vẻ qua đêm, cũng là điều thường tình

Khai phẫn nộ:

Thường tình khi cô gái ấy là người yêu của con mình sao ?

Huệ nhẹ nhàng:

Ba anh không vô lương tâm đến thế đâu . Dù ăn chơi, ổng cũng đâu muốn đời phi? nhỏ . Thật ra mọi việc do Nghiêm sắp xếp

Khai há hốc mồm:

Lại ông NGhiêm à ?

Huệ găm mặt xuống:

thật mà . Em không dối anh đâu . Chính ông ấy bảo em điện thoại cho Kha..và cũng chính em đưa bác Chu vào phòng Yen Thao, thay vì vào phòng mình . Lúc ấy con bé cũng say như chết có biết trời trăng gì . Trong tranh tối tranh sáng ông Chu có nhận ra ai đâu

Giọng Huệ đều đều như xưng tội:

Khi nghe em điện thoại tới phòng Yen Thao gấp vì con bé xảy ra chuyện, Kha đã đến ngay . Anh ấy chịu không nổi nên đã phóng xe đi Khai đâm tay xuống bàn làm rượu văng tung toé:

Đừng nói nữa . Thì ra ba tôi cũng là nạn nhân . Nhưng tại sao Nghiêm lại nhúng tay vào chuyện yêu đương của anh em tôi ?

Huệ thông tha? buông từng câu:

Cũng giống như em, anh ta tham tiền . Mẹ anh cho Nghiêm khá lắm, đổi lại bà được nổi đau mất con . Vậy mà bây giờ bà tiếp tục làm khô? đứa con còn lại . Đôi lúc em thắc mắc cha? hiểu tim bà ấy bằng gì

Khai ôm đầu . Câu hỏi của Huệ đáng cho anh suy nghĩ . Lâu nay, anh quen nếp nghĩ mẹ là người thiệt thòi, đáng thương . Bà không hạnh phúc vì bị ép lấy người không yêu . Ba anh lại ăn chơi vô độ . Sau khi lấy được bà, ông đã bo? nghề buôn gạo đê? nhảy qu akinh doanh phòng trà, vũ trường . Nghiệp này hợp với một đại ca như ông . Công việc làm ăn phát lên đấy, nhưng hạnh phúc riêng hoàn toàn đổ vỡ . Ông bà chính thức ly dị khi anh được mười sáu tuổi . Tài sản chia đôi, con cái chia đôi . Ông đã chuyển hết bí quyết nghề nghiệp cho Kha, trong khi mẹ lại muốn Khai khi học xong sẽ quay trở về nghề buôn gạo của ông ngoại khi xưa . Dĩ nhiên là ơ? mức độ. cao hơn, như một công ty xuất khẩu gạo chẳng hạn

Mọi thứ chưa tới đâu thì Kha chết . Tất cả đều thay đổi . Ba anh sụp hoàn toàn sau cái chết của Kha . Ông phải vào bệnh viện tâm thần một thời gian vì chứng trầm cảm nặng . Khi trở ra, ông trở thành người khác, không thiết tha với công việc trước đây và Khai phải gồng gánh tất cả thay ông

Vì chưa có sự chuẩn bị cũng như thiếu kinh nghiệm, Khai phải nhờ toàn bộ vào Nghiêm . Thật không ngờ ...

Kha nhói đau khi nghĩ tới mẹ . Sau khi Kha chết, bà tối ngày kinh kệ

và ăn chay trường . Anh từng xót xa khi thấy bà ép xác tu hành . Thật ra, bà đang giác ngộ hay sám hối vì những quả mình đã gieo nhân ? Kinh kệ, chay tịnh có khiến mẹ thay đổi nếp nghĩ đâu . một lần nữa bà lại làm con mình rơi vào khổ lụy . Hôm đó, nếu anh và Thức không nhìn mà lao vào nhau, nhất định một sống một chết thì sao ? Huệ bỗng chuyển tông đột ngột:
Chắc tim mẹ anh bằng đá rồi . Riêng tim em là máu thịt nên nó tham lam vô độ . Em đã nói những gì cần nói . Anh thương em bao nhiêu đây ?
Khai hỏi hơi ngớ ngẩn:
Em cần tiền thật à ?
Huệ bật cười:
Sao lại không thật ? Em sắp đói vì thuốc rồi . Anh làm ơn đi Khai nhếch môi khinh bỉ . một con nghiện như Huệ thì chuyện gì lại không làm để thỏa mãn cơn nghiện
Thấy ra mặt quầy một xấp năm chục ngàn, Khai đành giọng:
Đừng bao giờ để tôi trông thấy lần nữa
Huệ đếm những tờ giấy bạc, cô trơ tráo:
Cũng không đến đổi keo bản . Coi như chưa gặp nhau bao giờ nhé cậu chủ
Khai như gục hẳn xuống mặt quầy . Anh muốn tung hê, đập đổ? cái gì đó nhưng không đủ sức . Mẹ nào cũng yêu con, nhưng tình yêu thương của mẹ anh thật độc đoán, thật mê muội . Có thể anh khogn thể? làm vừa lòng bà bằng cuộc hôn nhân với Cát Phương được
Nước mắt hiếm hoi của đàn ông chợt ứa ra, Khai tội nghiệp mình khi nghĩ tới cha rồi mẹ, cả hai người đều làm anh khổ tâm
Đưa tay quẹt ngang mặt, Khai đứng dậy với vẻ dứt khoát, anh chạy xe đến nhà Tần và hồi hộp chờ người ra mở? cổng
Thằng nhóc Nhật reo lên khi thấy anh . Thái độ chân tình của nó làm anh cảm động
Nhật nói:
Anh không tới chơi, em với chị Hai buồn hiu
Khai nhìn vào nhà:
Đê? anh chào...mẹ
Nhật xua tay:
Mẹ em ngủ rồi . Hôm nay anh ghé trễ quá
Khai nuốt nước bọt:
Gọi chị Hai cho anh đi
Nhật tròn mắt:
Chị Hai đâu có ở? nhà . Bô. anh hông biết hả ?

Khai ấp úng:

Biết cái gì ?

Nhat liếc Khai rồi nói:

Sau khi hai người giận nhau vì lý do gì em hồng biết, đêm nào chị Tần cũng ra sân ngắm anh tới 12 giờ khuya . Anh mất tiêu nhưng người khác lại tới . Anh Thức mồm mép ngọt như đường, trước sau gì chị em cũng siêu lòng vì lúc cô đơn, buồn bã nhất có người cận kề an ủi . Nhưng để bình tâm nhằm hiểu mình yêu ai, cần ai nhất, chị em đã theo lời giới thiệu của anh Chiên, ra Đà Nẵng làm việc rồi . Trước khi đi, chị em có ghé nhà anh, tiếc là không gặp đề? nói lời từ biệt

Sững sờ vì những gì vừa nghe, Khai hỏi tới:

Tần có ...có nhắn gì anh không ?

Nhat lắc đầu:

Không hề, dù em có hỏi . Mà sao hai người giận nhau vậy ?

Khai liếm môi:

Không phải giận . Tất cả điều do hiểu lầm . một sự hiểu lầm thật đáng tiếc

Nhat gật gù như cụt non:

Thường hiểu lầm dễ dẫn đến chia tay lắm

Ngập ngừng một chút, Nhat nói:

Anh sắp cưới vợ. đúng không ? Nếu đã biết giận nhau vì hiểu lầm mà anh lại cưới vợ thì ...thì ...Xin lỗi . Thiếu bản lĩnh để em tiếp tục khâm phục

Khai nhột nhạt vì những lời của Nhat, anh hỏi:

Ai bảo em anh sắp cưới vợ ?

Nhat cao giọng:

Chị Khánh Như . Chị ấy khiến chị Hai em khóc hận hết mấy ngày . Chị em hận anh lắm

Khai thở dài:

Anh không biện hộ. cho mình, nhưng em phải tin, anh rất thật lòng với Tần

Anh Thức cũng thật lòng vậy . Dù trước đây anh quen với chị Trúc, nhưng bây giờ anh quyết đeo đuổi chị Tần . Em thương anh, nhưng tất cả tại anh, nếu chị em có thay đổi, em cũng chẳng giúp gì cho anh được

Khai ngậm tăm vì những lời trách cứ của Nhat

Anh xuống nước:

Em cho anh địa chỉ? của Tần nhé ?

Em không có địa chỉ, không có điện thoại . Anh chịu khó đợi, cuối

năm chị TAn về

Khai hỏi hã:

Anh không thê? đợi lâu đến thế . Em hỏi anh Chiên chỗ Tần làm hộ anh với

Nhat ra ve? miễn cưỡng:

Em sẽ hỏi, nhưng anh Chiên đi lung tung, tìm ảnh khó lắm

Khai ngồi thừ người ra rồi nói:

Anh sẽ đến tòa soạn tìm anh Chiên cho bằng được

ANh cần gấp chị em gấp làm gì ? đề? đưa thiệp mời à ?

Khai gượng gạo:

Đừng mĩa mai nữa mà . nếu không cưới được Phương Tần, anh dứt khoát không cưới ai khác

Nhat cao giọng:

Thật à ? Tiếc là chị Tần không nghe được những lời chí tình này .

Bởi vậy em sợ anh trễ đồ rồi

Khai nhú mày:

Nghĩa là sao ?

Nhat chép miệng:

Biết giải thích thế nào đây ? Nếu trước khi đi Đa Nang, chị Tần nghe được lời anh vừa nói thì chắc đã không đáp lại tình ý của anh Thức và không đề? ảnh cùng đi tàu hỏa ra tận nơi làm việc

Khai kêu len:

Sao Tần lại nóng nổi thế ?

Nhat tủm tỉm:

Chị em giống anh, thích làm khổ bản thân vì tự. cao tự đại

Khai lắc đầu:

Không thể nào, không thê? nào . Tần yêu anh mà

Chính vì yêu anh, nên chị em mới như thế đấy . Anh muộn rồi

Khai ôm đầu . Đêm nay với anh qua? là một cơn ác mộng, là một

đêm đầy tuyệt vọng, nhưng anh sẽ khogn bỏ cuộc đâu

Dứt khoát Khai phải làm lại tất cả . Từ công việc kinh doanh cho đến chuyện yêu đương, hạnh phúc của riêng mình, dù có thể hạnh phúc ấy vĩnh viễn không có Phương Tần

Đặt một quyển sách có trình bày in ấn bằng vi tính khá đẹp mắt lên bàn Phương Tần mím cuoi:

Cháu đã hoàn tất lần cuối quyển hồi ký của bác với tất cả những gì ưng ý nhất . Cháu hy vọng bác sẽ hài lòng

Ông Chu nói ngay:

Chắc chắn bác phải hài lòng với những điều cháu đã làm cho bác .
Nhưng cháu đã hết thắc mắc về vợ và con bác rồi chứ ?

Tần gật đầu:

Vâng ạ . Những chi tiết ấy đã được bổ sung

Cô cầm tách trà lên và nghe ông Chu nói tiếp:

Khi còn trẻ, người ta thường có nhiều sai lầm . Nhưng không hề nhận thấy vì cái tôi của họ quá lớn . Sai lầm của bác là đi đôi với tham vọng nên hậu quả? thật ghê gớm . Bác đã cưới bằng được cô gái không hề yêu mình chỉ vì ham cái gia tài của cô ta sẽ thừa kế, để suốt hai mươi năm sống chung, gia đình bác là một địa ngục . bác đã khiến tính tình mẹ Khai thay đổi . Xưa kia, bà ấy dịu hiền, nhân hậu chứ không độc đoán, lạnh lùng, nhấn tâm với con cái . Vì không hạnh phúc trong hôn nhân, bà đặt hết tình thương, hy vọng vào con . Tình thương ấy có phần hơi bệnh hoạn khi muốn chúng nhất nhất nghe theo ý mình . Cái chết của Kha không làm cho bà bớt độc đoán, ngược lại khi còn mỗi mình Khai bà càng muốn chứng tỏ quyền làm mẹ của mình hơn . Kết quả, Khai càng lúc càng xa cách người trước kia nó luôn tôn kính, yêu thương và bênh vực

Im lặng một lúc, ông chợt nói:

Khai rất cô đơn và buồn, nó phải cưới vợ. thôi

Phương Tần cắn môi, cố lảng đi:

Hôm trước bác Chu khoe có mấy chậu Hồ Điệp tím sao bông lắm .

Cháu muốn được xem

Ông Chu mỉm cười:

Bác sẽ tặng cháu một chậu treo trước sân cho vui . Nghe Khai bảo sân nhà cháu trồng lãng mạn lắm, chỉ tiếc chỗ nó thường ngồi dường như đã có người khác

Tần gật đầu:

Vâng . Đám bạn của em cháu dạo này hay ghé nhà, chúng ngồi trước sân ca hát ngêu ngao rồi về

Ngoài lũy nhóc ra, chả lẽ không còn ai nữa ?

Thỉnh thoảng anh Thức có ghé ngang . Nhưng ảnh giống lũ nhóc bạn của cháu, chỉ? đến rồi đi . Với cháu, Thức mãi là người bạn tốt

Ông Chu tò mò:

Bao giờ cháu trở? lại Da Nang ?

Dạ, sáng mai

Sao nhanh thế ?

Tần đáp:

Cháu về nhà đã một tuần rồi

Ông Chu có ve? trách:
Nếu không vì quyền hồi ký, chắc cháu cũng không ghé đây ?
Phương Tần trầm giọng:
Thật tình, cháu không biết
Ông Chu buột miệng:
Hay cháu đừng đi nữa, ơ? lại giúp bác một tay
Về chuyện gì ạ ?
Ông Chu trầm ngâm:
Khai đã quyết định đổi hướng làm ăn . Nó định chuyển sang xuất khẩu gạo . Đây là nghề truyền thống của gia đình ngày xưa . Khai đang cần nhiều người giúp . Nếu được cháu là phụ tá thì còn gì hơn
Phương Tần nho? nhẹ:
Cám ơn bác lại nghĩ tới cháu một lần nữa . Nhưng xin cho cháu từ chối
Ông Chu nói;
Bác thật thiếu tế nhị khi đề nghị như thế . Nhưng bác rất quý cháu . Hy vọng cháu đừng vì một mặc cảm hay một định kiến nào đó mà dẫn vật mình làm khô? người khác . Hơn nữa, con gái sống xa nhà vất va? lắm . Cứ suy nghĩ thật kỹ đề nghị của bác ...
Tần gật đầu . Cô cáo từ trong sự tiếc re? của ông Chu
Khai về miền Tây khảo sát thị trường gạo mấy hôm nữa mới về . Chắc nó sẽ mất ăn mất ngủ thêm ...mấy hôm nữa vì hụt gặp cháu
Bộ chỉ mình Khai mất ăn mất ngủ? thôi ư ? Tần nghe mắt cay vì buồn . Mang tâm trạng đầy mâu thuẫn, cô lang thang khắp phố
Ghé nhà Khánh Như, Tần bấm chuông . Hôm nay cô sẽ tra? hết phần nợ. cho chiếc xe 79
Vẫn như mọi khi, Tần phải chờ . Hơn năm phút sau, Như mới xuất hiện
Cô nhỏ ngạc nhiên:
Về từ bao giờ vậy ?
Tần thủng thỉnh bước vào và nhận ra sự thay da đổi thịt của căn phòng . Sang trọng hơn, hiện đại hơn và dĩ nhiên phô trương hơn
Không trả lời câu hỏi chiếu lệ của Như, Phương Tần nói:
Chúc mừng mày
Về cái gì mới được chứ
Ngồi xuống salon, Tần lấp lửng:
Về những gì tao thấy ơ? đây . Nghe nói Khai chuyển hướng làm ăn, sao mày lại len hương thế ?
Như có vẻ tự đắc:
Tao và Nghiêm bỏ Khai rồi . Tụi tao làm ăn riêng . một quán bar nho?

thôi

Mày len chức bà chu? nhanh thật . Đúng là giỏi

Nhờ thời chó tào mà giỏi giang gì

Lấy trong ví ra xấp tiền, Tần để len bàn:

Tao gọi hết tiền xe

Nhu lừ mắt:

Từ Da Nang về đây để trả tiền à ? Mà dở hơi vừa thôi . Tao chưa cần, cất lấy để lo cho thằng Nhat vào đại học, tốn tiền lắm đấy

Tần lắc đầu:

Phần nào ra phần đó . tao như thằng Bờm vậy đấy . Xu nào mua tương để mua tương, xu nào mua mắm chi? để mua mắm, chả lẫn vào nhau . Tiền này là tiền tra? nợ, chứ không phải tiền lo cho thằng Nhat vào đại học

Nhu bật cười:

Đúng là gàn

Tần nhếch môi:

Không phải gàn mà là không thức thời ...

Nhu ngắt lời cô:

Bởi vậy tình duyên sự nghiệp gì cũng đi tong . Khai sắp cưới thật rồi đấy

Tần ra vẻ thản nhiên:

Tao đã nghe mày báo tin này một lần

Nhưng lần này thật trăm phần trăm . Ông ta chuyển sang nghề buôn gạo, phải cưới vợ đẻ? có người giữ hầu bao . Theo như lời bà Vân thì Cát Phương là người dịu dàng, nét na lại giàu có, rất môn đăng hộ đối với gia đình bà ta

Liếc Tần một cái, Như nói tiếp:

Tóm lại hạng con gái nghèo như tụi mình, chỉ đánh làm công cho gia đình họ . Nghĩ lại thôi phải nai lưng ra kiếm tiền cho người khác mà kinh . Đội ơn chúa đã để tao được làm chủ

Pt nhếch môi . Như hỏi:

Mày và Khai không gặp nhau kê? từ ngày đó à ?

Ờ , Không hề gặp

Còn gì nữa để gặp nếu đúng là Khai sắp cưới . Mà lão ấy cũng thâm thật . Vì muốn danh chánh ngôn thuận xù mày, nên đã tương ợt với bà Vân gài bẫy mày với Thức . Tao thật báỉ phục đầu óc đen tối của Khai

Tần quắc mắt len:

Mày đừng lôi Khai vào chuyện này nữa, nếu muốn tao vẫn còn coi là bạn

Ơ hay ! Sao lại giận cá chém thớt . Tao vô tội và
Phương Tần từ tốn:

Tao có buột tội mày đâu . Nhưng tao không phải ngốc để tin mày vô
tội . Tại mày không nhớ, chớ có một thời gian tao vẫn tới vũ trường
để khảo sát thực tế, tao đã quen vài vũ nữ, trong đó có cả người mày
nhờ ...à không, mày thuê gọi điện thoại cho Khai bảo anh ấy tới nhà
Thức

Khánh Như sượng trân, cô giả lả:

Mày thông cảm . Lúc đó tao còn làm việc cho Khai, mà Khai là con
bà Van, tao với Nghiêm đâu dám cãi lời bà . Nhưng Khai và bà ấy
chắc là một phe

Tần gạt ngang:

mày không cần ly gián tao với Khai . Anh ấy là người như thế nào,
tao hiểu mà

Khánh Như phân bua:

Tao...tao chỉ sợ mà khổ nên ...nên ...mới phải làm thế

Cám ơn lòng tốt của mày

Nhu gượng gạo cười . Hai người rơi vào im lặng . Biết chẳng còn gì
để nói cùng người bạn đã cạn tàu ráo máng với mình . Tần về trong
tâm trạng buồn chưa từng thấy

Xem như cô mất đứa bạn thân nhất rồi . Giá như Như không xáo trá,
vu khống Khai, có lẽ Tần đã không lật tẩy Như làm gì

Thật ra, cô có biết người nào gọi điện cho Khai đâu . Tất cả do ông
Chu . Ông đã ghi cho cô một băng cassette với đầy đủ tất cả mọi
tình tiết nhỏ nhất của đời mình để thêm lần nữa Tần viết lại hồi ký
cho ông . Ông cũng kể thêm chuyện Nghiêm, bà Vân và Khánh Như
đã làm nhằm chia rẽ cô và Khai

Cuộc đời rắc rối thế đấy . Phương Tần bỗng thấy mất niềm tin về
những người thân thương quanh mình

Một bạn thân đã như thế, còn người yêu thì sao ? Khai biết cô bị gài
bẫy nhưng anh vẫn im lặng không một cuộc điện thoại, không một lá
thư . Sự im lặng của anh khiến người khác phải chết dần chết mòn
trong chờ đợi âm ức mới thật đáng sợ . Lần trở về này, Tần lại không
được gặp anh, điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ đi trong khắc khoải
Mà ai biết Tần không chịu nghe lời mẹ nghiêng mình một chút trước
sự ngạo mạn của đàn ông làm chi . Nhưng tại sao lại phải nghiêng
mình xuống thấp khi cô chẳng có lỗi gì hết . Tần là nạn nhân của
chính mẹ Khai mà

Anh luôn tôn trọng mẹ. mình, nên anh không thể trở lại với Tần vì
muốn giữ sĩ diện cho bà và có lẽ anh sẽ cưới Cát Phương để báo

hiếu . Tàn thở dài . Cũng khó lòng trách Khai . Anh khô? tâm chớ chẳng sung sướng gì . Chẳng phải ông Chu nói Khai đang rất cô đơn và buồn đó sao ?

Phương Tàn không muốn suy nghĩ nữa . Cô ghé vào siêu thị gần đây, lang thang giữa các quầy hàng, ngắm nhìn hàng ức tỉ món cả mấy tiếng đồng hồ, rồi ra về với hai bàn tay không

Hạnh phúc xanh

Chương 10(hết)

Về nhà, mở cửa rào, trái tim Phương Tần muốn rơi ra ngoài khi thấy một dáng người quen thuộc ngồi ở ghế đá với một đốm lửa trên môi. Cô cứ đứng chết sững cho đến khi Khai bước đến gần mình. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, luống cuống TAn quay đi vì lệ đã tràn mi

Khai cũng xúc động không kém, giọng anh lạc đi:

Em gầy quá

Phương Tần trấn tĩnh lại:

Anh tưởng vậy thôi, chứ thật ra em vẫn thế. Nếu không muốn nói là đang lên cân

Hai người ngồi cạnh nhau như ngày nào, nhưng giữa họ là một khoảng cách

Tự nhiên Tần muốn áp mặt vào ngực Khai khóc cho thoa? vô cùng, nhưng cô biết mình không thể? làm vậy vì bóng dáng mẹ anh to nặng đang đè nặng tim cô

Khai trầm ngâm:

Lâu lắm rồi anh mới được ngồi ở đây. Chỗ này chắc chắn là chỗ của người khác. Bởi vậy anh không ngồi lâu đâu, dù khi nghe ba điện thoại báo tin có em về anh đã đi một mạch không nghĩ từ Vinh Long tới Sài Gòn

Phương Tần nghe tiếng mình thật lạ:

Anh vất vả như vậy để? làm gì?

Mắt Khai nòng nòng:

Chi? để? nhìn thấy em dù biết em rất hận anh, hận đến chấp nhận tình yêu của người khác để trả thù anh. Đúng là anh rất đau, nhưng dù vậy anh vẫn chưa nguôi yêu em để có thể đến với người phụ nữ khác mà lòng thanh thản

Phương Tần ngơ ngác:

Anh nói vậy nghĩa là sao? Em chấp nhận tình yêu của ai?

Khai nhếch môi:

Không lẽ muốn anh phải gọi thẳng tên hán ra em mới hả dạ? Dầu sao anh và Thức cũng là anh em mà

Phương Tần ghen lời:

Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ rằng em ...em với Thức sao? Anh thật

ác khi đã phủ nhận tình yêu chân thành của em . Nếu anh muốn thế
để nhẹ lòng đến với Cát Phương thì em sẽ nhận lời của Thức ngay
Tần cắn chặt môi, mặc cho nước mắt như mưa . Khai nhấp nhòm
ngồi kế bên . Anh kéo cô vào lòng, giọng hối hả:
Không được làm như thế vì anh còn quá yêu em . Nếu em vẫn là của
anh như ngày nào . Anh thề không bao giờ rời xa em . Anh không
ngốc nghếch để em bỏ đi nữa đâu
Tần sụt sùi:
Nói thì hay lắm . Nhưng không ai kiêu ngạo hơn anh . Anh yêu em
hay làm khổ em chứ ?
Khai lau nước mắt cho Tần:
Vẫn có người kiêu ngạo hơn anh, bởi vậy thà người ta chấp nhận
bỏ? đi chứ không tìm đến anh
Tần đẩy Khai ra:
Sao lại không tìm . Anh không muốn gặp em thì có
Nhưng em tìm gặp anh mỗi một lần thôi, sao em không tìm nữa để
anh mềm lòng ?
Xi ! Em vô tội, tìm anh một lần là nhiều lắm rồi đó đồ ...ngạo mạn
Nước mắt ẩm ức lại trào ra, Tần để mặc nó tràn trụa trên mặt . Khai
khổ sở:
Anh sợ thấy em khóc lắm
Tần hờn tủi:
Nhưng chính anh lại thích làm em khóc . Từ khi biết anh tới giờ, em
buồn nhiều hơn vui . chúng ta đã chia tay rồi thì thôi đi
Khai nắm vai cô, giữ chặt lại:
Thôi đi là sao hả Tần ?
Phương Tần xoay mặt để tránh ánh mắt rực lửa của Khai
Em không muốn tiếp tục đau khổ vì anh . Anh nên cưới Cát Phương
cho bác yên lòng
Khai lắc đầu:
Anh không điên đến thế đâu . Cưới mình không yêu à ? Tuổi thơ anh
từng là nạn nhân của một cuộc hôn nhân như vậy
Nhưng anh đã tuyên bố sẽ cưới Cát Phương mà
Khai hạ giọng:
Lúc đó anh đang tuyệt vọng vì ghen, vì ghen em hiểu không ?
Phương Tần tỉnh táo:
Em không hiểu lý do của anh, nhưng em hiểu mình đã đau khổ thế
nào khi nghe tin đó qua đôi môi rấn rết của Khanh Nhu
Vẫn còn hận anh sao ?
Không . Với anh, em không còn cảm xúc gì cả

Khai thẳng thốt:

Em nói dối . Nếu đúng thế sao em lại khóc ?

Phương Tần từ chối:

Em khóc thương thân đó thôi . Nhưng tất cả qua rồi . Em đã bình tâm sau những ngày tháng sống như đã chết, em không muốn tu.

Về nhà, mơ? cửa rào, trái tim Phương Tần muốn rơi ra ngoài khi thấy một dáng người quen thuộc ngồi ơ? ghế đá với một đốm lửa trên môi . Cô cứ đứng chết sững cho đến khi Khai bước đến gần mình . Hai người lặng lẽ nhìn nhau, luống cuống TAn quay đi vì lệ đã tràn mi

Khai cũng xúc động không kém, giọng anh lạc đi:

Em gầy quá

Phương Tần trấn tĩnh lại:

Anh tưởng vậy thôi, chứ thật ra em vẫn thế . Nếu không muốn nói là đang lên cân

Hai người ngồi cạnh nhau như ngày nào, nhưng giữa họ là một khoảng cách

Tự nhiên Tần muốn áp mặt vào ngực Khai khóc cho thoa? vô cùng, nhugn cô biết mình kong thể? làm vậy vì bóng dáng mẹ anh to nặng đang đè nặng tim cô

Khai trầm ngâm:

Lâu lắm rồi anh mới được ngồi ở đây . Chỗ này chắc chắn là chỗ của người khác . Bởi vậy anh không ngồi lâu đâu, dù khi nghe ba điện thoại báo tin có em về anh đã đi một mạch không nghĩ từ Vinh Long tới Sai Gon

Phương Tần nghe tiếng mình thật lạ:

Anh vất vả như vậy đề? làm gì ?

Mắt Khai nùng nản:

Chi? đề? nhìn thấy em dù biết em rất hận anh, hận đến chấp nhận tình yêu của người khác để trả thù anh . Đúng là anh rất đau, nhưng dù vậy anh vẫn chưa nguôi yêu em để có thể? đến với người phụ nữ khác mà lòng thanh thản

Phương Tần ngờ ngác:

Anh nói vậy nghĩa là sao ? Em chấp nhận tình yêu của ai ?

Khai nhếch môi:

Không lẽ muốn anh phải gọi thẳng tên hấn ra em mới hả dạ ? Dầu sao anh và Thức cũng là anh em mà

Phương Tần ghen lời:

Cho tới bây giờ anh vẫn nghĩ rằng em ...em với Thức sao ? Anh thật ác khi đã phủ nhận tình yêu chân thành của em . Nếu anh muốn thế

để nhẹ lòng đến với Cát Phương thì em sẽ nhận lời của Thức ngay
Tần cắn chặt môi, mặc cho nước mắt như mưa . Khai nháp nhồm
ngồi kế bên . Anh kéo cô vào lòng, giọng hồi hã:
Không được làm như thế vì anh còn quá yêu em . Nếu em vẫn là của
anh như ngày nào . Anh thề không bao giờ rời xa em . Anh không
ngốc nghếch để em bỏ đi nữa đâu

Tần sụt sùi:

Nói thì hay lắm . Nhưng không ai kêu ngạo hơn anh . Anh yêu em
hay làm khổ em chứ ?

Khai lau nước mắt cho Tần:

Vẫn có người kêu ngạo hơn anh, bởi vậy thà người ta chấp nhận
bơ? đi chứ không tìm đến anh

Tần đẩy Khai ra:

Sao lại không tìm . ANh không muốn gặp em thì có

Nhưng em tìm gặp anh mỗi một lần thôi, sao em không tìm nữa để
anh mềm lòng ?

Xi ! Em vô tội, tìm anh một lần là nhiều lắm rồi đó đồ ...ngạo mạn

Nước mắt ẩm ức lại trào ra, Tần để mặc nó tràn trụa trên mặt . Khai
khổ sở:

Anh sợ thấy em khóc lắm

Tần hờn tủi:

Nhưng chính anh lại thích làm em khóc . Từ khi biết anh tới giờ, em
buồn nhiều hơn vui . chúng ta đã chia tay rồi thì thôi đi

Khai nắm vai cô, giữ chặt lại:

Thôi đi là sao hả Tần ?

Phương Tần xoay mặt để tránh ánh mắt rực lửa của Khai

Em không muốn tiếp tục đau khổ vì anh . Anh nên cưới Cát Phương
cho bác yên lòng

Khai lắc đầu:

Anh không điên đến thế đâu . Cưới mình không yêu à ? Tuổi thơ anh
từng là nạn nhân của một cuộc hôn nhân như vậy

Nhưng anh đã tuyên bố sẽ cưới Cát Phương mà

Khai hạ giọng:

Lúc đó anh đang tuyệt vọng vì ghen, vì ghen em hiểu không ?

Phương Tần tỉnh táo:

Em không hiểu lý do của anh, nhưng em hiểu mình đã đau khổ thế
nào khi nghe tin đó qua đôi môi rấn rết của Khanh NHu

Vẫn còn hận anh sao ?

Không . Với anh, em không còn cảm xúc gì cả

Khai thẳng thốt:

Em nói dối . Nếu đúng thế sao em lại khóc ?

Phương Tần từ chối:

Em khóc thương thân đó thôi . Nhưng tất cả qua rồi . Em đã bình tâm sau những ngày tháng sống như đã chết, em không muốn tự làm đau trái tim mình lần nữa

Khai nói:

Chúng ta khổ vì hiểu lầm, giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, tại sao em phải đầy đoạ. mình bằng những lời dối lòng ấy ?

Phương Tần nhếch môi:

Vì sao, anh không biết à ?

Khai cao giọng:

Nếu vì mẹ, em không phải lo . Anh tin bà phải nghĩ lại sau những chuyện đã làm . Anh đã bảo không ai có thể ép buộc anh được mà Tần buột miệng:

ANH mạnh mẽ lắm . Mẹ nói đúng, người quá mạnh mẽ chi? thấy mình, vì mình nen làm khổ kẻ khác

Khai nhìn Tần trân trối . Lúc anh chưa hiểu ý cô, thế nghĩa là sao thì Tần đã nói tiếp:

Lần này về được gặp anh là em thỏa lòng rồi . Nếu sắp xếp mọi thứ ngoài đó, em sẽ đón mẹ ra, nhà trong này giao cho Nhật, né lên đại học rồi, cũng nen tự lo bản thân là vừa, chắc lâu lắm chúng ta mới ...

Khai ngắt ngang lời cô:

Không . Anh không để em đi

Định giữ em lại để làm kế toán cho anh à ? Phải trả lương chuyện gia đây ?

Anh không đùa với em đâu

Mặt Tần nghiêm lại:

Em cũng không đùa . Chúng ta hãy là bạn tốt của nhau thì hơn

Khai cười buồn:

Cuối cùng em lại từ chối anh như em đã từng từ chối . Điều đó chứng tỏ người kiêu ngạo, tự cao không phải là anh . Vì sau những ngày xa cách, anh đã hiểu ra sai lầm của mình, nhưng em thì không Giọng trầm xuống, Khai nói:

Dù em thế nào, anh vẫn yêu em . Em càng chối từ, anh càng yêu .

Hôm nay hay ngày mai, lòng anh vẫn không đổi . Bởi vậy đừng bắt anh xem em là bạn . Ác lắm

Im lặng một chút, Khai nho? nhẹ:

Được trông thấy em, anh rất hạnh phúc . Ngày mai anh không tiễn em được vì anh sợ mình phải khóc . Anh sẽ quay lại Vinh Long ngay bây giờ . chúc em vui, khỏe và mau chóng tìm được người đàn ông

yêu em như anh từng yêu

Rất cẩn trọng, Khai nâng mặt Tần lên trong hai tay, anh nhìn sâu vào đôi mắt long lanh ngấn nước của cô . Phương Tần ngược lên, cô tưởng mình sắp tan biến trong đôi mắt nhìn của anh . Dịu dàng, Khai cúi xuống hôn trán Tần rồi đang tay ôm siết lấy cô

Giọng anh nghèn nghẹn

Hãy cắn mạnh vào vai anh như lần nào đi Tần . Anh muốn mãi nhớ em

Cô lắc đầu . Khai hít lấy hít để mùi hương tóc quen rồi đột ngột buông Tần ra và đi như chạy ra cổng

Còn lại một mình, Tần ngồi chết trân trên ghế . Từ đầu ngõ bước vào, Nhật âm ức:

Em chưa thấy cô gái nào ác như chị

Tần quệt nước mắt:

Em biết gì mà nói

Phải . Em đâu biết gì . Nhưng chắc chắn em biết yêu, còn chị thì không . Nếu để thử lòng Khai, em thấy chị quá đà rồi . Anh sẽ không trở lại nữa đâu

Tao thật chó đẻ trả thù? lòng ai hết

Ngày nhún vai:

Nếu vậy đúng là ngốc . Chị đã đánh đu với tình yêu bằng sợi dây mục . Biết tới chừng nào chị mới tìm được người thứ hai như anh Khai chứ . Có tìm được cũng là bản sao, mờ nhạt . Vì tự ái lắm lắm chẳng ra gì nào đó mà đáng mất hạnh phúc cả đời mình . Đúng là dại dột . Cũng may Nhã Trúc không cứng nhắc như chị, cũng không quá quắt như chị Nhã Trúc nên em không phải khổ

Chống tay dưới cằm, Phương Tần cổ cãi:

Suy cho cùng, anh Khai đâu có yêu chị

Sao mới là yêu . Phải quỳ xuống cầu xin khẩn thiết à ? Nếu cứ cao ngạo thế này, suốt đời chị phải cô đơn

Tần liếm môi:

Nhưng chị phải làm sao đây khi Khai đi Vĩnh Long rồi . Đi trước khi chị nói lời từ giả kìa

Ngày tài khôn:

Anh nói vậy mà cũng tin . Em cam tâm ởng còn đứng ngoài đường tìm chìa khóa xe kìa . Đem ra đưa ông hay giữ lại là tùy chị

Vừa nói, Nhật vừa thả cho Tần chùm chìa khóa có hình trái tim mà cô đã mau cho Khai đúng lúc anh quay trở vào

Khai hỏi:

Chìa khóa xe của anh đâu Nhật ?

Nhat cuoi:

Chị Hai em giữ chứ không phải em . Đàn bà là thế đấy . Vậy mà không phải vậy . Anh mà đi Vinh Long tối nay nhà em ngập lụt mất Đợi thằng ranh Nhat tếch mất, Tần mới đưa chìa khóa cho Khai .

Anh bóp chặt quả tim có hàng chữ I love You trong tay và hỏi:

Em vẫn muốn anh đi ngay bây giờ phải không ?

Phương Tần gật đầu:

Vâng . Nhưng đi ban đêm một mình buồn lắm, em muốn đi cùng anh Khai thơ? hắt ra:

Phiền quá đi chứ . Nhưng anh muốn được em làm phiền suốt đời .

Hãy đi với anh suốt những năm tháng còn lại nhé Tan

Phương Tần chớp mi . Cô không muốn bị thằng nhóc Nhat chê ngốc, cũng không muốn suốt đời phải cô đơn nên chỉ biết gật đầu thay câu trả lời . Chuyện của Tần cũng như một câu chuyện của một người đàn ông yêu một người đàn bà khác, nhưng cô lại thấy như mình vừa đi hết một vòng đời và đang quay lại buổi ban đầu

Hết

Nguồn: May4phuong

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA